

Carlos Castaneda

Arta visatului

The Art of Dreaming, 1993

NOTA AUTORULUI.

În ultimii douăzeci de ani am scris o serie de cărți despre ucenicia mea pe lângă un vrăjitor indian Yaqui din Mexic, don Juan Matus. Am explicat în cărțile respective că acesta m-a învățat vrăjitoria, dar nu în sensul în care este aceasta înțeleasă în contextul vieții noastre cotidiene – ca folosire a forțelor supranaturale asupra celorlalți sau invocare a spiritelor prin farmece, descântece ori ritualuri pentru a produce efecte supranaturale. Pentru don Juan, vrăjitoria însemna acțiunea de concretizare a unor principii specifice teoretice și practice privind natura și rolul percepției în modelarea universului ce ne înconjoară.

Respectând sugestia lui don Juan, am evitat folosirea termenului de șamanism – o categorie ce ține de antropologie – pentru a caracteriza știința lui. Am denumit-o tot timpul, așa cum o denumea el însuși: vrăjitorie. Totuși, la o analiză mai atentă, mi-am dat seama că acest termen face să pară și mai confuze fenomenele și așa enigmatice pe care mi le-a prezentat în învățăturile sale.

În lucrările de antropologie, șamanismul este definit ca sistem de credințe al unor popoare indigene din nordul Asiei – răspândit și printre unele triburi băștinașe indiene din America de Nord – care susține că suntem înconjurați de o lume nevăzută de forțe spirituale ancestrale – bune și rele – și că aceste forțe pot fi invocate și controlate prin acțiunile practicantilor, care sunt intermediari între tărâmul naturalului și cel al supranaturalului.

Don Juan era, într-adevăr, un intermediar între lumea obișnuită a vieții cotidiene și o lume nevăzută, pe care nu o numea supranaturală, ci a doua atenție. Rolul său, ca profesor, era să-mi facă această structură accesibilă. Am descris în lucrarea mea anterioară metodele lui de predare în acest sens, ca și artele vrăjitorești pe care m-a învățat să le practic, cea mai importantă dintre ele numindu-se arta visatului.

Don Juan susținea că lumea noastră, pe care o credem unică și absolută, este doar o entitate dintr-un mănunchi de lumi succesive, aranjate ca foile unui bulb de ceapă. El afirma că, deși suntem pregătiți din punct de vedere energetic să percepem numai lumea noastră, avem totuși capacitatea de a accede la

celelalte lumi, care sunt la fel de reale, unice, absolute și atotcuprinzătoare ca și lumea noastră.

Don Juan mi-a explicat că, pentru a putea percepe aceste lumi, nu numai că este necesar să dorim cu înfocare acest lucru, ci trebuie să avem și suficientă energie pentru a le accede. Existența lor este permanentă și independentă de conștiința noastră, spunea el, dar faptul că nu ne sunt accesibile este în totalitate consecința predeterminării noastre din punct de vedere energetic. Cu alte cuvinte, pur și simplu, numai datorită acestei predeterminări, suntem constrinși să credem că lumea vieții noastre cotidiene este singura lume posibilă.

Don Juan spunea că din convingerea că această predeterminare energetică se poate corecta, vrăjitorii din timpuri străvechi creaseră un set de metode menite să recondiționeze capacitățile noastre energetice de a percepe, numind acest set de metode – arta visatului.

Din perspectiva pe care mi-o oferă timpul scurs de atunci, îmi dau seama acum că cea mai adecvată definiție a visatului făcută de don Juan a fost de a-l numi „poarta către nemărginire”. În momentul respectiv, eu am replicat că metafora aceea nu avea pentru mine nici un sens.

— Atunci să renunțăm la metafore, a consimțit el. Să zicem că visatul este maniera practică în care vrăjitorii fac ca visele obișnuite să aibă utilizare.

— Dar cum pot fi utilizate visele obișnuite? Am întrebat eu.

— Suntem mereu induși în eroare de vorbe, a spus el. În ceea ce mă privește, profesorul meu a încercat să-mi definească visatul, spunându-mi că este modul în care vrăjitorii spun noapte bună lumii. Desigur că încerca să-și ajusteze explicațiile în funcție de modul meu de a gândi. La fel procedez și eu cu tine. Cu o altă ocazie, don Juan mi-a spus: Visatul poate fi doar trăit ca experiență directă. Nu înseamnă numai să ai vise în somn. Nu înseamnă nici să visezi cu ochii deschiși, să-ți dorești sau să-ți imaginezi ceva. Prin intermediul visatului putem percepe alte lumi, pe care desigur că le putem descrie, deși nu putem descrie ceea ce ne face să le percepem. Dar putem simți cum visatul deschide aceste lumi pentru noi. Visatul pare a fi o senzație – un proces ce se desfășoară în corpul nostru, o stare conștientă în mintea noastră.

În cadrul învățăturilor sale, don Juan mi-a explicat, pe larg, principiile, argumentarea logică și utilizările practice ale artei visatului. Procesul de instruire se compune din două părți: una vizând procedeele practice de visat, iar cealaltă, explicarea acestor procedee la nivelul abstractizărilor. Metoda sa didactică era o combinație între a-mi suscita curiozitatea intelectuală cu principiile abstracte ale visatului și a mă îndruma să le găsesc rezolvarea în practică.

Am scris deja despre toate acestea cât de amănunțit am putut. Am descris totodată mediul vrăjitoresc în care m-a plasat don Juan pentru a mă învăța arta lui. Interacțiunile mele din acest mediu m-au interesat în mod special, pentru că s-au petrecut în exclusivitate în cea de a doua atenție. Am interacționat astfel cu cele zece femei și cinci bărbați, care făceau parte din grupul de vrăjitori al lui don Juan și cu cei patru tineri și patru tinere, care erau ucenicii săi.

Don Juan i-a adunat pe toți cei opt imediat după ce am venit în lumea lui. Mi-a precizat că aceștia formau un grup vrăjitoresc tradițional – o replică a grupului său – și că eu trebuia să-i conduc. Totuși, după ce a lucrat cu mine, și-a dat seama că eram altfel decât se aștepta. A explicat această deosebire în termenii unei configurații energetice, pe care o vedeau numai vrăjitorii: în loc să am patru compartimente de energie, așa cum avea el însuși, eu aveam numai trei. Această configurație, despre care el – în mod eronat – crezuse că este un defect ce poate fi corectat, mă făcea total necorespunzător pentru a interacționa cu cei opt ucenici sau a-i conduce, astfel că a devenit absolut necesar ca don Juan să constituie alt grup de persoane, cu structuri energetice mai apropiate de a mea.

Am scris pe larg despre toate aceste întâmplări. Totuși, n-am menționat niciodată cel de al doilea grup de ucenici: don Juan nu mi-a permis să o fac. A argumentat că aceștia făceau parte din domeniul meu de activitate și că înțelegerea pe care o aveam cu el era să scriu despre domeniul lui și nu despre al meu.

Cel de al doilea grup de ucenici avea un număr extrem de redus de membri – numai trei persoane: o visătoare, Florida Grau; un stalker, Taisha Abelar; și o femeie nagual, Carol Tiggs.

Interacționez între noi numai în cea de a doua atenție. În lumea de zi cu zi, nu aveam nici cea mai vagă idee unii despre alții. Dar, în termenii relației noastre cu don Juan, nu exista nimic vag; el a depus eforturi colosale să ne instruiască în mod egal pe toți. Totuși, către sfârșitul perioadei de instruire, când se apropia sorocul lui don Juan, presiunea psihologică exercitată de iminenta lui plecare a început să producă năruirea granițelor rigide ale celei de a doua atenții. Rezultatul a fost că interacțiunea noastră a început să se transfere în lumea cotidiană și ne-am întâlnit, evident, pentru prima dată.

Nici unul dintre noi nu știa, în mod conștient, nimic despre interacțiunea noastră profundă și intensă din cea de a doua atenție. Întrucât activam cu toții în domeniul studiilor teoretice, am fost mai mult decât șocați să constatăm că ne mai întâlniserăm. Desigur, această problemă a fost și continuă să fie pentru noi ceva cu neputință de admis la nivel intelectual și totuși, știm foarte bine că face parte integrantă din experiența noastră personală. Prin urmare, am ajuns la alarmanta constatare că psihicul uman este infinit mai complex decât ne-au făcut să credem raționamentele noastre practice sau științifice.

Cu o ocazie, i-am cerut lui don Juan, la unison, să clarifice impasul în care ne aflam. El ne-a spus că avea două alternative din punct de vedere al explicării fenomenului. Una era să se ocupe de raționalitatea noastră rănită, încercând să-i restabilească statutul prin a afirma că cea de a doua atenție este o stare de conștiință la fel de nereală ca elefanții zburători și că tot ce credeam noi că am trăit în acea stare este, pur și simplu, un produs al sugestiei hipnotice. Cealaltă alternativă era să explice cea de a doua atenție în felul în care o înțeleg vrăjitorii visători, drept o configurație energetică a stării conștiente.

Totuși, pe timpul efectuării exercițiilor mele de visat, obstrucționarea celei de a doua atenții a rămas neschimbată. De fiecare dată când intram în

visat, intram în cea de a doua atenție, iar trezirea din visat nu însemna, în mod necesar, că ieșisem din cea de a doua atenție. Ani de-a rândul mi-am putut aminti numai fragmente din experiențele trăite în visat. Cea mai mare parte a ceea ce făcusem îmi era, din punct de vedere energetic, inaccesibil. Mi-a trebuit cincisprezece ani de muncă neîntreruptă – din 1973 până în 1988 – pentru a stoca destulă energie și a putea, astfel, să reorganizez totul în succesiune liniară în mintea mea. Atunci mi-am amintit secvențe după secvențe de întâmplări din visat și am putut să completez cel puțin unele goluri evidente din amintirile mele. În felul acesta, am reușit să refac continuitatea inerentă a lecțiilor lui don Juan în arta visatului, continuitate pe care o pierdusem datorită faptului că el mă făcuse să pendulez continuu între starea de conștiință a vieții cotidiene și starea de conștiință din cea de a doua atenție. Lucrarea de față este rezultatul acestei reorganizări.

Toate acestea mă aduc la partea finală a expunerii mele și anume, la motivul pentru care am scris această carte. Aflându-mă în posesia majorității părților componente ale lecțiilor lui don Juan în arta visatului, aș dori să prezint într-o lucrare viitoare situația și preocupările actuale ale celor patru învățăcei ai săi de pe urmă: Florinda Grau, Taisha Abelar, Carol Tiggs și cu mine. Dar, înainte de a descrie și explica rezultatele îndrumărilor lui don Juan și ale influenței lui asupra noastră, trebuie să revăd, în lumina a ceea ce știu acum, părțile din lecțiile sale de visat la care n-am avut până acum acces.

Motivul hotărâtor pentru care am scris totuși această carte mi-a fost furnizat de Carol Tiggs. Convingerea ei este că explicarea lumii pe care ne-a lăsat-o ca moștenire don Juan reprezintă expresia supremă a recunoștinței noastre față de el și a angajării noastre față de obiectivele sale.

1. VRĂJITORII DIN TIMPURI STRĂVECHI: INTRODUCERE.

Don Juan a insistat în repetate rânduri asupra faptului că tot ceea ce mă învăța el fusese conceptualizat și clarificat de acei oameni pe care îi numea vrăjitorii din timpuri străvechi. A precizat, cu hotărâre, că este o mare deosebire între acei vrăjitori și vrăjitorii din epoca actuală. Îi descria pe vrăjitorii din timpuri străvechi ca pe oameni ce trăiseră în Mexic, probabil cu mii de ani înainte ca acesta să fie cucerit de spanioli și a căror realizare majoră fusese de a construi structurile vrăjitoriei, evidențiind caracterul practic și concret al acesteia. Îi înfățișa ca pe niște oameni extraordinari, dar lipsiți de discernământ. În contrast, îi descria pe vrăjitorii din contemporaneitate ca pe oameni faimoși pentru gândirea lor logică solidă și capacitatea de a modifica – atunci când consideră necesar – modul de operare al vrăjitoriei.

Don Juan mi-a explicat că premisele vrăjitorești pertinente visatului fuseseră prevăzute și create în mod firesc de vrăjitorii din timpuri străvechi. Întrucât aceste premise sunt esențiale în explicarea și înțelegerea visatului, este absolut necesar să scriu din nou despre ele, discutându-le. Cea mai mare parte a acestei cărți este, prin urmare, o reintroducere și dezvoltare a ceea ce am prezentat în lucrările mele precedente. În timpul uneia dintre discuțiile noastre don Juan a declarat că pentru a putea aprecia statutul visatului și a celor care-l practică este necesar să fie înțeleasă strădania vrăjitorilor contemporani de a dirija vrăjitoria către abstract, îndepărtând-o de concret.

— Ce înțelegi prin concret, don Juan? Am întrebat eu.

— Partea practică a vrăjitoriei, a spus el. Fixația obsesivă a minții pe practici și metode, influența nejustificată asupra oamenilor. Toate acestea aparțin domeniului vrăjitorilor din trecut.

— Și ce înțelegi prin abstract?

— Acțiunea de căutare a libertății. A libertății de a percepe tot ceea ce este posibil din punct de vedere uman, eliberat de orice obsesii. Susțin că vrăjitorii contemporani sunt orientați către abstract pentru că ei sunt în căutarea libertății; nu îi interesează câtuși de puțin câștigurile concrete. Ei nu au funcții în societate, așa cum aveau vrăjitorii din trecut. Astfel încât nu-i vei descoperi în posturi de vizionari oficiali sau vrăjitori ai curții.

— Vrei să spui, don Juan, că trecutul nu are nici o valoare pentru vrăjitorii din zilele noastre?

— Ba cu siguranță că are valoare. Ceea ce nu ne place însă este sentimentul lăsat de acel trecut. Personal detest întunecimea și morbiditatea în gândire. Mie îmi place imensitatea gândirii. Oricum, indiferent de ceea ce îmi place sau îmi displace mie, trebuie să recunosc meritele vrăjitorilor din timpuri străvechi, pentru că au fost cei dintâi care au descoperit și au aplicat tot ceea ce cunoaștem și aplicăm în ziua de azi.

Don Juan mi-a explicat că cea mai mare descoperire a vrăjitorilor din trecut a fost perceperea esenței energetice a lucrurilor. Cunoașterea acestui adevăr avea o importanță atât de mare, încât a devenit premisa fundamentală a vrăjitoriei. În prezent, după o viață de disciplină și instruire, vrăjitorii dobândesc cu adevărat capacitatea de a percepe esența lucrurilor, capacitate pe care o denumesc clarviziune.

— Ce ar însemna pentru mine să pot percepe esența energetică a lucrurilor? L-am întrebat o dată pe don Juan.

— Ar însemna că poți percepe energia în mod direct, a răspuns el. Prin înlăturarea laturii sociale a percepției, vei percepe esența tuturor lucrurilor. Tot ceea ce percepem este energie, dar, deoarece nu o putem percepe direct, prelucrăm percepția pentru a o adapta unui tipar. Acest tipar este latura socială a percepției, pe care trebuie să o înlături.

— De ce trebuie să o înlături?

— Pentru că aceasta reduce în mod deliberat sfera a ceea ce poate fi perceput și ne face să credem că tiparul în care ne adaptăm percepția este tot ceea ce există. Sunt convins că, pentru ca omul să poată supraviețui acum, percepția sa trebuie să se schimbe din punct de vedere al fundamentării sociale.

— Ce este această fundamentare socială a percepției, don Juan?

— Certitudinea fizică cum că lumea este alcătuită din obiecte concrete. Numesc aceasta fundamentare socială pentru că toți depun eforturi serioase și intense pentru a ne direcționa către a percepe lumea în acest mod.

— Dar atunci cum ar trebui să percepem lumea?

— Totul este energie. Întregul univers este energie. Fundamentarea socială a percepției noastre trebuie să fie certitudinea fizică cum că tot ceea ce există este energie. Este necesar să se depună eforturi mari ca să fim îndrumați

cum să percepem energia ca energie. Atunci am avea ambele alternative la îndemână.

— Este posibil ca oamenii să fie instruiți în acest mod? Am întrebat eu.

Don Juan a răspuns că este posibil și că tocmai acest lucru era ceea ce făcea el cu mine și cu ceilalți învățați ai săi. Ne învăța un nou mod de a percepe, făcându-ne mai întâi să realizăm că ne prelucrăm percepția pentru a o adapta unui tipar, îndrumându-ne apoi cu asiduitate să percepem energia în mod direct. M-a asigurat că această metodă este foarte asemănătoare celei folosite pentru a ne deprinde să percepem lumea activităților cotidiene.

Concepția lui don Juan era că dependența noastră față de actul prelucrării percepției pentru adaptare la un tipar social dispare atunci când ne dăm seama că am acceptat tiparul ca moștenire de la strămoșii noștri, fără să ne ostenim să-l examinăm.

— Perceperea unei lumi de obiecte materiale cu valoare pozitivă sau negativă trebuie să fi fost absolut necesară pentru supraviețuirea strămoșilor noștri, a spus don Juan. După ce secole de-a rândul am perceput lumea în acest fel, în mod obligator vom crede că lumea este alcătuită din obiecte.

— Nu pot să concep lumea în vreun alt mod, don Juan, m-am plâns eu. Este fără nici un dubiu o lume a obiectelor. Tot ce trebuie să facem pentru a demonstra acest lucru este să ne lovim de ele.

— Desigur că este o lume a obiectelor. Nu contrazicem acest fapt.

— Atunci, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, în primul rând, este o lume a energiei și abia în al doilea rând o lume a obiectelor. Dacă nu pornim de la premisa că este o lume a energiei, nu vom fi niciodată capabili să percepem energia direct. Vom fi în permanență blocați de certitudinea fizică a exact ceea ce am evidențiat adineauri: materialitatea obiectelor.

Argumentarea lui don Juan mi se părea extrem de deconcertantă. La timpul respectiv mintea mea refuza, pur și simplu, să ia în considerare o altă modalitate de a înțelege lumea în afară de cea care-mi era familiară. Afirmațiile lui și ideile pe care se străduia să le impună erau pentru mine sugestii neobișnuite, pe care nu puteam nici să le accept, dar nici să le resping.

— Modul nostru de a percepe lumea este cel al unui animal de pradă, mi-a spus el într-o zi. O manieră foarte eficientă de evaluare și clasificare a hranei și a pericolelor. Dar nu este unicul mod în care putem percepe lumea. Mai există unul, cel cu care încerc să te familiarizez: actul de a percepe esența tuturor lucrurilor – energia – în chip direct. Perceperea esenței tuturor lucrurilor ne va face capabili să înțelegem, să clasificăm și să ne înfățișăm lumea în termeni absolut noi, mai interesanți și mai complecși.

Aceasta era teza lui don Juan. Iar termenii mai complecși la care se referea erau cei învățați de la predecesorii săi, termeni ce corespund adevărilor vrăjitoriei, ce nu au nici o fundamentare rațională și nici o legătură cu realitățile cotidiene, dar care sunt adevăruri de necontestat pentru acei vrăjitori care percep energia direct și pot vedea esența tuturor lucrurilor.

Pentru astfel de vrăjitori cea mai semnificativă acțiune vrăjitorească este de a vedea esența universului. În opinia lui don Juan, vrăjitorii din timpuri

străvechi – primii care au văzut esența universului – au fost cei care au descris-o cel mai bine. Ei au afirmat că esența universului seamănă cu niște fire incandescente întinse în infinit în toate direcțiile posibile, filamente luminoase cu conștiință de sine de un nivel ce este imposibil de înțeles pentru mintea omenească.

De la vizualizarea esenței universului vrăjitorii din timpuri străvechi au trecut la vizualizarea esenței energetice a ființelor umane. Don Juan spunea că ei au descris ființele umane ca pe niște forme luminoase, similare unor ouă uriașe și le-au numit ouă luminoase.

— Atunci când vrăjitorii vizualizează o ființă umană, spunea don Juan, ceea ce văd este o formă luminoasă uriașă care plutește, producând – în mișcarea sa – o brazdă adâncă în energia pământului, ca și când forma luminoasă ar târî după sine o rădăcină.

Don Juan avea senzația că forma noastră energetică se tot schimbă de-a lungul timpului. El spunea că toți vizionarii pe care-i cunoștea – inclusiv el însuși – vedeau ființele umane în forme mai degrabă de mingi sau chiar de pietre funerare, decât de ouă. Dar, din când în când – din motive necunoscute lor – vrăjitorii pot vedea o persoană a cărei energie este de forma unui ou. Don Juan era de părere că oamenii contemporani cu energie în formă de ou sunt mult mai asemănători cu oamenii din timpuri străvechi.

Pe parcursul prelegerilor sale, don Juan a discutat și explicat în repetate rânduri ceea ce considera el că este descoperirea decisivă a vrăjitorilor din timpuri străvechi. O numea particularitatea crucială a ființelor umane ca mingi luminoase: o zonă rotundă de strălucire intensă, de mărimea unei mingi de tenis, aflată permanent în interiorul mingii luminoase, la același nivel cu suprafața acesteia, la o distanță de aproximativ șaizeci de centimetri în spatele muchiei omoplatului drept al persoanei respective.

Deoarece mi-a fost greu să-mi imaginez toate acestea de prima dată, don Juan mi-a făcut o descriere mai exactă. El mi-a explicat că mingea luminoasă este mult mai mare decât corpul omului, că zona de strălucire intensă face parte din această minge de energie, fiind plasată într-un loc ce se află la înălțimea omoplaților, la un braț distanță de spatele persoanei. El spunea că – după ce au văzut ce face această zonă – vrăjitorii din vechime au denumit-o punctul de asamblare.

— Ce face punctul de asamblare? Am întrebat eu.

— Ne face apti de a percepe, a răspuns el. Vrăjitorii din vechime au văzut că în ființele umane percepția se assemblează acolo, în acel punct. Văzând că toți oamenii vii posedă un asemenea punct de strălucire, vrăjitorii au conchis că percepția în general are loc în acel punct într-o manieră adecvată, după caz.

— Ce au văzut vrăjitorii din vechime care să îi facă să tragă concluzia că percepția are loc în punctul de asamblare? Am întrebat.

Don Juan a răspuns că, mai întâi, au văzut că numai un număr redus dintre milioanele de filamente luminoase de energie ale universului ce străbat întregul corp al mingii luminoase trece direct prin punctul de asamblare, ceea ce era și de așteptat datorită faptului că acesta este mic în comparație cu întregul.

Apoi au văzut încă o zonă de luminozitate, de formă sferică, puțin mai mare decât punctul de asamblare, care se află întotdeauna în jurul acestuia și intensifică la maximum luminozitatea filamentelor ce trec direct prin ea.

Și în cele din urmă au văzut două lucruri. Primul – că punctele de asamblare ale ființelor umane se pot mișca din locul în care sunt plasate de obicei. Al doilea – că, atunci când punctul de asamblare se află în poziția sa obișnuită, percepția și starea conștientă a individului observat par să fie normale, judecând după comportamentul său normal.

Dar, atunci când punctele de asamblare și sferile de luminozitate care le înconjoară se află într-o poziție diferită de cea obișnuită, comportamentul ciudat al indivizilor pare să indice o stare conștientă diferită și faptul că ei percep într-un mod diferit.

Concluzia pe care au tras-o vrăjitorii din vechime din toate acestea a fost că, cu cât este mai mare deplasarea punctului de asamblare de poziția sa obișnuită, cu atât este mai neobișnuit comportamentul, și, evident, modificarea stării conștiente și a percepției ce se manifestă în consecință.

— Te rog să observi că, atunci când vorbesc despre văzut, mă exprim întotdeauna cu „creînd impresia că” sau „părând că”, m-a prevenit don Juan. Tot ceea ce vede cineva este atât de unic, încât nu există manieră de a vorbi despre această experiență decât prin compararea cu ceva ce ne este cunoscut.

Spunea că cel mai adecvat exemplu care ilustrează această dificultate este modul în care vrăjitorii vorbesc despre punctul de asamblare și luminozitatea care îl înconjoară. Le caracterizează cu termenul de strălucire, dar nu poate fi vorba cu adevărat de strălucire deoarece vizionarii nu văd aceste lucruri cu ochii. Trebuie totuși să evidențieze diferența și atunci spun că punctul de asamblare este o zonă de lumină strălucitoare și că în jurul lui este un halo, o luminozitate. Don Juan a subliniat că suntem atât de dependenți de simțul văzului, atât de guvernați de percepția noastră de animal de pradă, încât tot ceea ce vedem trebuie redat în termenii a ceea ce vede în mod normal ochiul animalului de pradă.

După ce au văzut ceea ce păreau să facă punctul de asamblare și luminozitatea care îl înconjoară, vrăjitorii din vechime – a spus don Juan – au formulat o explicație. Au avansat ideea că la ființele umane punctul de asamblare – prin focalizarea sferei sale luminoase asupra filamentelor de energie ale universului ce trec direct prin el – assemblează automat, fără nici un fel de premeditare, respectivele filamente într-o percepție ferm definită asupra lumii.

— Cum sunt filamentele, despre care vorbești, asamblate într-o percepție fermă despre lume? Am întrebat eu.

— Nimeni nu poate ști acest lucru, a răspuns el cu emfază. Vrăjitorii văd mișcarea energiei, dar faptul că văd această mișcare nu le poate explica cum și de ce se mișcă energia.

Don Juan susținea că, văzând că milioane de filamente de energie conștientă trec prin punctul de asamblare, vrăjitorii din vechime au emis ipoteza că – în trecere – acestea se adună la un loc, unite de luminozitatea care înconjoară punctul. După ce au văzut că luminozitatea este extrem de slabă la

oamenii în stare de inconștiență sau pe moarte și că este total absentă la cadavre, vrăjitorii au fost convinși că această luminozitate este starea conștientă.

— Dar punctul de asamblare? Este și el absent în cazul cadavrelor? Am întrebat.

Don Juan a răspuns că nu există nici o urmă a punctului de asamblare la o ființă decedată întrucât punctul de asamblare și luminozitatea care îl înconjoară sunt semne ale prezenței vieții și ale stării conștiente. Concluzia inevitabilă a vrăjitorilor din timpuri străvechi a fost că starea conștientă și percepția sunt corelate și se află în strânsă dependență față de punctul de asamblare și luminozitatea care-l înconjoară.

— Este posibil ca vrăjitorii să se fi înșelat în privința a ceea ce au văzut am întrebat.

— Nu pot să-ți explic de ce, dar nu există posibilitatea ca vrăjitorii să se înșele asupra a ceea ce văd, a spus don Juan pe un ton ce nu admitea discuție. Concluziile la care au ajuns pe baza celor văzute pot fi greșite, dar asta numai din cauză că erau oameni simpli, fără cultură. Pentru a preveni un astfel de dezastru, vrăjitorii trebuie să-și cultive facultățile intelectuale prin toate mijloacele ce le stau la îndemână.

Apoi și-a înlănzit tonul și a remarcat că ar fi infinit mai sigur pentru vrăjitori să rămână numai la nivelul descrierii a ceea ce văd, dar că tentația de a trage concluzii și de a explica – fie numai pentru ei înșiși – este prea mare ca să poată rezista.

O altă configurație a energiei pe care vrăjitorii din vechime au putut să o vadă și să o studieze este efectul deplasării punctului de asamblare. Don Juan spunea că, atunci când punctul de asamblare se mută în altă poziție, în punctul respectiv se formează o nouă aglomerare de milioane de filamente luminoase de energie. Vrăjitorii din vechime au văzut acest lucru și au conchis că – întrucât luminozitatea stării conștiente este totdeauna prezentă acolo unde se află punctul de asamblare – percepția este în mod automat asamblată în acel loc. Însă, din cauza poziției diferite a punctului de asamblare, lumea reprezentată nu poate fi lumea vieții noastre cotidiene.

Don Juan mi-a explicat că vrăjitorii din vechime au putut distinge două tipuri de deplasare a punctului de asamblare. Unul era deplasarea în orice poziție pe suprafața sau în interiorul mingii luminoase, pe care au numit-o translație. Celălalt tip era o deplasare într-o poziție aflată în afara mingii luminoase pe care au denumit-o transfer. Au descoperit că diferența dintre translație și transfer constă în natura percepției pe care o permite fiecare.

Întrucât translațiile punctului de asamblare sunt deplasări în interiorul mingii luminoase, lumile generate de ele – indiferent cât de stranii, incredibile sau splendide ar fi – sunt totuși lumi ce țin de domeniul umanului. Acesta este format de filamentele de energie care trec prin întreaga minge luminoasă. Prin contrast, transferul punctului de asamblare – reprezentând o deplasare în afara mingii luminoase – antrenează filamente de energie de dincolo de domeniul umanului. Perceperea unor asemenea filamente generează lumi ce sânt mai

presus de nivelul nostru de înțelegere, lumi de neconcepuț, fără nici o urmă de antecedente umane în ele.

În modul meu de a judeca, de pe atunci, problema validării afirmațiilor avea un rol esențial.

— Iartă-mă, don Juan, i-am spus eu într-una din împrejurări, dar chestiunea aceasta a punctului de asamblare este o idee atât de forțată, atât de greu de admis, încât nu știu cum s-o abordez și ce opinie să-mi formez.

— Nu trebuie să faci decât un singur lucru, a replicat el. Să vezi punctul de asamblare! Nu este așa de dificil să-l vezi. Dificil este să străpungi zidul pe care îl avem cu toții în mințile noastre și care ne ține în loc. Pentru a-l sparge nu avem nevoie decât de energie. O dată ce avem energie, văzutul se întâmplă de la sine. Secretul constă în a abandona fortăreața de automulțumire și falsă securitate în care ne complăcem.

— Pentru mine este evident, don Juan, că este nevoie de multe cunoștințe pentru a putea vedea. Nu este doar o chestiune de a avea energie.

— Ba este doar o chestiune de a avea energie, crede-mă. Partea cea mai grea este să te convingi pe tine însuși că acest lucru poate fi făcut. Și pentru asta trebuie să ai încredere în nagual. Splendoarea vrăjitoriei rezidă în faptul că fiecare vrăjitor trebuie să probeze totul prin proprie experiență. Îți vorbesc despre principiile vrăjitoriei nu în speranța că le vei memora, ci în speranța că le vei practica.

Don Juan avea, fără îndoială, dreptate în ceea ce privește necesitatea încrederii. În stadiile de început ale uceniciei mele de treisprezece ani pe lângă el, cea mai dificilă problemă a fost să realizez asocierea mea cu lumea și persoana sa. Această asociere însemna că trebuie să învăț să am încredere absolută în el, acceptându-l fără rezerve ca nagual.

Rolul esențial al lui don Juan în lumea vrăjitorilor era sintetizat în titlul acordat de egalii săi; era numit nagual. Mi s-a explicat că acest concept definește orice persoană – bărbat sau femeie – care posedă un anumit gen de configurație a energiei ce unui vizionar i se prezintă ca o dublă minge luminoasă. Vizionarii cred că, atunci când una dintre aceste persoane intră în lumea vrăjitorilor, această suprasarcină de energie se transformă în extraputere și capacitatea de a conduce. Astfel, nagualul este în mod firesc îndrumătorul și conducătorul unui grup de vrăjitori.

La început, mi s-a părut deranjant – dacă nu chiar detestabil – să nutresc o asemenea încredere în don Juan. Atunci când am discutat însă acest aspect cu el, m-a asigurat că și lui îi fusese la fel de greu să aibă încredere în profesorul său în asemenea măsură.

— I-am spus profesorului meu același lucru pe care mi-l spui tu mie acum, a afirmat don Juan. Iar el mi-a răspuns că, fără să ai încredere în nagual, nu există posibilitatea de ușurare și destindere, deci nu există posibilitatea de a curăța resturile dăunătoare din viața noastră pentru a ne putea elibera.

Don Juan continua să susțină câtă dreptate avusese profesorul său, iar eu continuam să-mi susțin totalul dezacord față de idee. I-am spus că faptul că fusese crescut într-un mediu de o religiozitate sufocantă a avut efecte

devastatoare asupra mea și că preceptele profesorului său, ca și propria lui acceptare deplină a acestora, îmi aminteau de dogma obedienței, pe care fusesem obligat să o învăț în copilărie și pe care o detestam.

— Când vorbești despre nagual pare că exprimi un fel de precept religios, am spus eu.

— Poți să crezi ce vrei, a răspuns don Juan cu îndârjire. Faptul rămâne ca atare, nu se poate face nimic fără nagual. O știu și o afirm răspicat. La fel au făcut toți nagualii dinaintea mea. Dar nu au făcut aceste afirmații pentru a-și susține importanța și nici eu nu fac acest lucru. Afirmația că nu există cale fără nagual se referă absolut numai la faptul că omul respectiv – nagualul – este nagual pentru că poate să reflecte abstractul, spiritul, mai bine decât alți oameni. Dar asta-i tot. Legătura noastră este cu spiritul însuși și doar întâmplător cu omul care ne aduce mesajul său.

Am învățat într-adevăr să am încredere absolută în don Juan, ca nagual și aceasta – așa cum spusese el – mi-a adus un imens sentiment de ușurare și destindere, o mai mare capacitate de a accepta ceea ce se străduia el să mă învețe.

În prelegerile sale don Juan pune mare accent pe explicarea și discutarea punctului de asamblare. L-am întrebat o dată dacă punctul de asamblare avea vreo legătură cu corpul fizic.

— Nu are nici o legătură cu ceea ce percepem în mod normal drept corpul nostru, a spus el. Este parte a oului luminos, care este eul nostru energetic.

— Cum este deplasat? Am întrebat.

— Prin curenții de energie. Șocuri de energie ce se produc în afara sau înăuntrul formei noastre energetice. De obicei, sunt curenți imprevizibili, a căror apariție este întâmplătoare, dar – în cazul vrăjitorilor – sunt cât se poate de previzibili și se supun voinței vrăjitorului.

— Dumneata însuși poți simți acești curenți?

— Orice vrăjitor îi simte. De fapt, orice ființă umană îi simte, dar oamenii obișnuiți sunt prea preocupați de interesele lor personale ca să dea vreo atenție simțămîntelor de genul acesta.

— Cum se simt acești curenți?

— Ca un ușor disconfort, o senzație vagă de tristețe, urmată imediat de una de euforie. Deoarece nici tristețea și nici euforia nu au o cauză explicabilă, nu le considerăm niciodată ca veritabile atacuri ale necunoscutului asupra noastră, ci drept stări sufletești inexplicabile și nemotivate.

— Ce se întâmplă când punctul de asamblare se deplasează în afara formei noastre energetice? Plutește, pur și simplu, în exterior? Sau este atașat de mingea luminoasă?

— Punctul împinge contururile formei energetice în afară, fără să rupă însă marginile sale de delimitare energetică.

Don Juan mi-a explicat că rezultatul final al deplasării punctului de asamblare este modificarea totală a formei energetice a ființei umane. În loc să fie ca o minge sau ca un ou, forma devine ceva ce seamănă cu o pipă.

Muștiucul pipei este punctul de asamblare, iar bolul pipei este ceea ce rămâne

din mingea luminoasă. Dacă punctul de asamblare continuă să se deplaseze, vine un moment când mingea luminoasă devine o subțire linie de energie.

Don Juan a precizat în continuare că vrăjitorii din vechime au fost singurii care au reușit să realizeze această transformare extraordinară a formei energetice. Iar eu l-am întrebat dacă, în noua lor formă energetică, respectivii vrăjitori mai erau totuși oameni.

— Desigur că erau încă oameni, a răspuns el. Dar cred că ceea ce vrei cu adevărat să știi este dacă erau oameni cu rațiune logică, persoane pe care să le poți bizui. Ei bine, nu prea.

— Prin ce erau ei diferiți?

— Prin preocupări. Grijile și strădaniile omenești nu aveau nici o semnificație pentru ei. Totodată, înfățișarea lor era cu totul schimbată.

— Vrei să spui că nu aveau înfățișare de oameni?

— Este foarte greu să spui ce era schimbat la acei vrăjitori. Desigur că aveau înfățișare de oameni. Ce altă înfățișare puteau să aibă? Dar nu erau tocmai cum te-ai fi așteptat să fie. Și totuși, dacă m-ai forța să-ți spun în ce fel erau deosebiți, n-aș reuși, așa cum un câine care se învârtă după coada sa nu reușește să o prindă.

— Ai cunoscut vreodată pe vreunul dintre ei, don Juan?

— Da, am cunoscut unul.

— Cum arăta?

— În ceea ce privește înfățișarea sa, arăta ca o persoană obișnuită. Ceea ce era neobișnuit era comportamentul său.

— În ce fel era neobișnuit?

— Tot ce pot să-ți spun este că comportamentul acelui vrăjitor era ceva ce depășește orice închipuire. Dar ar fi greșit să reducem totul la aspectul comportamentului. Este într-adevăr ceva ce trebuie văzut pentru a putea fi apreciat.

— Erau toți acei vrăjitori despre care vorbim ca cel pe care l-ai cunoscut?

— Cu siguranță, nu. Nu pot ști cum erau ceilalți decât prin intermediul povestirilor vrăjitorilor ce s-au transmis din generație în generație. Iar aceste povestiri îi descriu ca fiind foarte ciudați.

— Vrei să spui monstruoși?

— Nicidecum. Se spune că erau foarte plăcuți, dar extrem de înspăimântători. Erau mai degrabă ca niște creaturi necunoscute. Ceea ce face ca omenirea să fie omogenă este faptul că toți suntem niște mingi luminoase. Iar vrăjitorii aceia nu mai erau mingi de energie, ci linii de energie care încercau să se curbeze în cercuri, ceea ce nu prea le reușea.

— Ce s-a întâmplat în cele din urmă cu ei, don Juan? Au murit?

— Povestirile vrăjitorilor susțin că, datorită faptului că au reușit să-și alungească forma, acei vrăjitori au reușit totodată să-și prelungească durata stării lor conștiente. Astfel încât sunt vii și conștienți până în ziua de azi. Există relatări despre reapariția lor periodică pe pământ.

— Ce crezi personal despre toate astea, don Juan?

— Este mult prea straniu pentru mine. Ceea ce-mi doresc eu este libertate. Libertatea de a-mi menține starea conștientă, dispărând totuși în

imensitate. După părerea mea personală, acei vrăjitori din vechime au fost niște oameni excentrici, obsedați de o idee și capricioși, care au fost prinși în urzeala propriilor mașinațiuni. Dar nu te lăsa influențat de sentimentele mele.

Realizarea vrăjitorilor din vechime este un lucru fără egal. Fie și numai pentru faptul că ne-au demonstrat că potențialul omului nu este deloc de neglijat.

O altă temă a explicațiilor lui don Juan era necesitatea absolută de uniformitate și coeziune energetică în scopul realizării percepției. Punctul lui de vedere era că noi, oamenii, percepem lumea pe care o cunoaștem în termenii în care o facem numai pentru că avem uniformitate și coeziune energetică.

Spunea că ajungem în mod automat să îndeplinim aceste două condiții energetice în cursul perioadei de creștere și educație și că aceste calități sunt atât de acceptate ca ceva de la sine înțeles, încât nu ne dăm seama de importanța lor vitală până nu ne confruntăm cu posibilitatea de a percepe alte lumi decât lumea pe care o cunoaștem. Abia în astfel de momente devine evident faptul că avem nevoie de o nouă uniformitate și coeziune energetică adecvate pentru a putea percepe coerent și complet.

L-am întrebat ce erau acelea uniformitate și coeziune și mi-a răspuns că forma energetică a omului are uniformitate în sensul că orice ființă umană de pe pământ are forma unei mingi sau a unui ou. Iar faptul că energia omului este strânsă laolaltă în formă de minge sau ou arată că aceasta are coeziune. Spunea că un exemplu de unitate și coeziune nouă era forma energetică a vrăjitorilor din vechime, atunci când a devenit o simplă linie: fiecare dintre ei a devenit în mod uniform o linie și a rămas în mod coeziv o linie. Uniformitatea și coeziunea la nivel de linie le-a permis acelor vrăjitori să perceapă o lume nouă și omogenă.

— Cum se obțin uniformitatea și coeziunea? Am întrebat.

— Factorul cheie este poziția punctului de asamblare sau, mai degrabă, fixarea punctului de asamblare, a spus el.

La momentul respectiv nu a vrut să intre în amănunte, așa că l-am întrebat dacă acei vrăjitori din vechime ar fi putut să revină la forma de ou. Mi-a răspuns că, la un anumit punct ar fi putut, dar că nu au făcut-o. Iar după aceea s-a instalat coeziunea de tipul liniei și a făcut imposibilă revenirea la forma inițială. Era de părere că ceea ce a instalat definitiv coeziunea de tipul liniei, împiedicându-i să se întoarcă la forma inițială, era o chestiune de opțiune și aviditate. Posibilitățile acelor vrăjitori în domeniul a ceea ce puteau percepe și face ca linii de energie erau cu mult mai mari decât posibilitățile de a acționa și percepe ale oricărui om obișnuit sau vrăjitor obișnuit.

Mi-a explicat că domeniul umanului, atunci când cineva este o minge de energie, reprezintă filamentele de energie care trec prin spațiul aflat în interiorul granițelor mingiei. În mod normal, nu percepem tot domeniul umanului, ci probabil numai o miime din el. Opinia lui era că, având în vedere acest lucru, devine cu atât mai evidentă măreția a ceea ce au făcut vrăjitorii din vechime: ei s-au extins într-o linie având o lungime de o mie de ori mai mare decât diametrul unui ou energetic și au perceput toate filamentele energetice care treceau prin acea linie.

La insistențele lui, am făcut eforturi gigantice să înțeleg noul tipar de configurație energetică pe care mi-l prezenta. În cele din urmă, după multe reluări, am reușit să-mi precizez ideea filamentelor de energie în interiorul și în exteriorul mingii luminoase. Dar dacă îmi închipuiam o mulțime de mingi luminoase, tiparul se destrăma. Într-o mulțime de mingi luminoase, raționez eu, filamentele de energie aflate în exteriorul uneia vor fi, prin forța lucrurilor, în interiorul celei adiacente. Astfel că, într-o mulțime, nu pot exista filamente de energie în afara mingilor luminoase.

— Pentru a putea înțelege toate acestea nu trebuie să te folosești de rațiune, a spus don Juan, după ce a ascultat cu atenție toate argumentele mele. Nu am cum să explic ce au în vedere vrăjitorii prin filamentele aflate în interiorul și în afara formei umane. Atunci când vizionarii văd forma energetică umană, ei văd o singură minge de energie. Dacă lângă aceasta se află o altă minge luminoasă, cea de a doua este și ea văzută ca o singură minge energetică. Ideea unei mulțimi de mingi luminoase provine din cunoștințele tale referitoare la mulțimile de oameni. În universul energiei, însă, sunt numai entități individuale separate, înconjurate de infinitate. Trebuie să vezi asta tu însuși.

I-am replicat atunci lui don Juan că era lipsit de sens să-mi spună să văd eu însumi când știa că nu pot face acest lucru. Iar el mi-a propus să împrumut energia sa și să mă folosesc de ea pentru a vedea.

— Cum pot să fac asta? Să împrumut energia dumitale?

— Foarte simplu. Pot face ca punctul tău de asamblare să se transleze într-o altă poziție, mai propice pentru a percepe energia în mod direct.

Din câte îmi amintesc, aceea a fost prima dată când s-a referit deliberat la ceea ce făcuse tot timpul: să mă determine să intru într-o stare conștientă incoprehensibilă, care contrazicea ideea mea despre lume și despre mine însumi, o stare pe care o numea a doua atenție. Așa că, pentru a face ca punctul meu de asamblare să se transleze într-o poziție mai adecvată pentru a percepe energia direct, don Juan mi-a tras o palmă în spate, între omoplați, cu o asemenea forță, încât mi s-a tăiat respirația. Am crezut că am leșinat sau că lovitura m-a adormit. Brusc, vedeam sau visam că văd ceva ce literalmente depășea orice posibilitate de descriere. Fire strălucitoare de lumină veneau de pretutindeni, îndreptându-se în toate direcțiile, fire de lumină ce nu semănau cu nimic din ceea ce cunoștea mintea mea. Când mi-am recăpătat respirația sau când m-am trezit, don Juan m-a întrebat plin de speranță:

— Ei, ce ai văzut?

Când i-am răspuns cu sinceritate, „Lovitura dumitale m-a făcut să văd stele”, a râs cu hohote.

A afirmat că nu eram încă pregătit pentru a înțelege percepțiile neobișnuite pe care le-am avut.

— Am produs o translație a punctului tău de asamblare, a spus el în continuare și pentru o clipă ai visat filamentele universului. Dar încă nu pozezi disciplina și nici energia de a-ți reorganiza unitatea și coeziunea. Vrăjitorii din vechime erau maeștri desăvârșiți în astfel de reorganizări. În felul acesta, au văzut ei tot ceea ce poate fi văzut de om.

— Ce înseamnă să-ți reorganizezi unitatea și coeziunea?

— Înseamnă să intri în cea de a doua atenție, prin menținerea punctului de asamblare în noua sa poziție, nepermițându-i să alunece înapoi în poziția inițială.

Apoi don Juan mi-a dat definiția tradițională a celei de a doua atenții. Spunea că vrăjitorii din vechime au numit rezultatul fixării într-o nouă poziție a punctului de asamblare cea de a doua atenție și că o considerau o sferă de activitate atotcuprinzătoare, la fel cum era și atenția din lumea cotidiană. A evidențiat faptul că vrăjitorii dispuneau într-adevăr de două sfere complete pentru acțiunile lor: una mică, numită prima atenție sau conștiința lumii noastre cotidiene, însemnând fixarea punctului de asamblare în poziția sa obișnuită; și o sferă mult mai largă, cea de a doua atenție sau conștiința altor lumi, însemnând fixarea punctului de asamblare în fiecare dintre enormul număr de noi poziții.

Don Juan m-a ajutat să cunosc lucruri de neexplicat în cea de a doua atenție prin intermediul a ceea ce numea el uneltire de vrăjitor: lovindu-mă ușor sau cu putere pe spate, la înălțimea omoplaților. Susținea că prin aceste lovituri îmi deplasa punctul de asamblare. Din punctul meu empiric de vedere, aceste deplasări însemnau că conștiința mea intra într-o extrem de deconcertantă stare de neasemuită claritate, o stare de ultra-conștient, în care mă găseam pentru scurte perioade de timp, când puteam înțelege orice cu minimum de pregătire prealabilă. Nu era o stare prea plăcută. De cele mai multe ori semăna cu un vis ciudat, dar atât de intens, încât starea conștientă normală devenea – prin comparație – ceva foarte palid.

Don Juan justifica necesitatea acestor manevre, spunând că în starea conștientă normală vrăjitorul îl învață pe ucenic conceptele și procedurile de bază, iar în cea de a doua atenție îi dă explicații abstracte amănunțite.

De regulă, ucenicii nu-și amintesc deloc aceste explicații, deși le înmagazinează cumva – absolut intacte – în memoria lor. Vrăjitorii s-au folosit de această particularitate specifică memoriei și au transformat acțiunea de a-și aminti tot ceea ce li se întâmplă în cea de a doua atenție într-una din cele mai dificile și mai complexe misiuni ale vrăjitoriei.

Vrăjitorii susțin această particularitate specifică a memoriei și misiunea de a-și aminti cu afirmația că, de fiecare dată când cineva intră în cea de a doua atenție, punctul de asamblare este într-o altă poziție. Deci, pentru a-și aminti, individul trebuie să-și reaseze punctul de asamblare în exact aceeași poziție pe care o avea în momentul în care s-au petrecut respectivele intrări în cea de a doua atenție. Don Juan m-a asigurat că vrăjitorii nu numai că își aminteau perfect de tot, dar și că – prin actul de redeplasare a punctului de asamblare în fiecare din pozițiile specifice – chiar retrăiau fiecare experiență avută. Totodată, m-a încredințat că vrăjitorii își dedică întreaga viață pentru a-și îndeplini această misiune de a-și aminti.

În cea de a doua atenție don Juan mi-a dat explicații foarte detaliate în ceea ce privește vrăjitoria, știind că exactitatea și conținutul acestor instrucțiuni vor rămâne absolut intacte pe toată durata vieții mele. În ceea ce privește această calitate a exactității el spunea:

— A deprinde ceva în cea de a doua atenție este similar cu procesul de deprindere a cunoștințelor din perioada copilăriei. Ceea ce deprindem atunci rămâne pentru toată viața. „Este ca o a doua natură”, obișnuim să spunem despre ceva ce am învățat când eram copii.

Judecând din situația mea actuală, îmi dau seama că don Juan m-a făcut să intru – cât de des a putut – în cea de a doua atenție, pentru a mă forța să-mi mențin – pentru perioade lungi de timp – noi poziții ale punctului meu de asamblare și să percep coerent în aceste poziții, adică a avut în vedere să mă forțeze să-mi reorganizez uniformitatea și coeziunea.

Am reușit de nenumărate ori să percep totul cu aceeași precizie cu care percep lucrurile în lumea cotidiană. Problema era incapacitatea mea de a face legătura între acțiunile mele din cea de a doua atenție și conștiința mea din viața cotidiană. Au fost necesare multe eforturi și mult timp ca să ajung să înțeleg ce este cea de a doua atenție. Nu atât din cauza caracterului său complicat și complex – care este într-adevăr extrem, cât pentru că – o dată întors în starea normală de conștiință – constatam că-mi era imposibil să-mi amintesc nu numai faptul că intrasem în cea de a doua atenție, ci și că exista o astfel de stare.

O altă descoperire colosală pe care și-o revendicau vrăjitorii din vechime și pe care don Juan mi-a explicat-o cu minuțiozitate a fost să constate că punctul de asamblare se deplasează cu multă ușurință în timpul somnului. Descoperirea a condus la o alta: că visele sunt în întregime asociate cu această deplasare. Vrăjitorii din vechime au văzut că, cu cât era mai mare deplasarea, cu atât era visul mai neobișnuit și viceversa: cu cât era mai neobișnuit visul, cu atât era mai mare deplasarea. Don Juan spunea că această constatare i-a determinat să conceapă metode sofisticate pentru a forța deplasarea punctului de asamblare, cum ar fi ingerarea de plante ce pot produce stări de conștiință modificate, supunerea la foame, oboseală și stres și, mai ales, exercitarea controlului asupra viselor. În acest fel – și probabil fără să realizeze faptul – ei au creat visatul.

Într-o zi, pe când ne plimbam prin piața orașului Oaxaca, don Juan mi-a prezentat cea mai coerentă definiție a visatului din punctul de vedere al unui vrăjitor.

— Vrăjitorii consideră visatul ca pe o artă extrem de rafinată, a spus el, arta de a dizloca după dorință punctul de asamblare din poziția sa obișnuită, pentru a intensifica și a extinde gama celor ce pot fi percepute.

Spunea că vrăjitorii din vechime au consolidat arta visatului pe baza a cinci premise pe care le-au văzut în fluxul de energie al ființelor umane.

În primul rând au văzut că numai filamentele de energie care trec direct prin punctul de asamblare pot fi asamblate în percepție coerentă.

În al doilea rând, au văzut că, dacă punctul de asamblare este dizlocat în altă poziție, indiferent cât de mică este deplasarea sa, prin el încep să treacă alte filamente de energie, care până atunci nu au trecut pe acolo și care, angrenând conștiința, forțează asamblarea acestor câmpuri energetice neobișnuite într-o percepție stabilă și coerentă.

În al treilea rând, au văzut că – în cursul viselor obișnuite – punctul de asamblare se dizlocă de la sine cu ușurință într-o altă poziție de pe suprafața sau din interiorul oului luminos.

În al patrulea rând, au văzut că punctul de asamblare poate fi făcut să se miște în poziții aflate în afara oului luminos, în drumul filamentelor luminoase ale universului.

Și, în al cincilea rând, au văzut că, prin disciplină și antrenament, este posibilă învățarea și efectuarea – în cursul somnului și al viselor obișnuite – a deplasării sistematice a punctului de asamblare.

2. PRIMA POARTĂ A VISATULUI.

Ca o introducere la prima sa lecție despre visat, don Juan a vorbit despre cea de a doua atenție ca progresie: începând ca idee ce ne vine mai mult ca o curiozitate decât ca posibilitate reală; transformându-se în ceva ce poate fi doar simțit, așa cum este simțită o senzație; și evoluând în final într-o stare sau un domeniu de aspecte practice ori o forță extraordinară care deschide în fața noastră lumi ce depășesc cele mai fantastice închipuiri.

Atunci când explică vrăjitoria, vrăjitorii au două opțiuni. Una este să vorbească în termeni metaforici despre o lume de dimensiuni magice. Cealaltă este să explice acțiunile lor în termenii abstracți specifici vrăjitoriei. Am preferat întotdeauna această a doua modalitate, deși nici una din ele nu poate satisface pe deplin mintea rațională a unui occidental.

Don Juan mi-a spus că ceea ce avea în vedere prin descrierea metaforică a celei de a doua atenții ca progresie era să sublinieze faptul că – fiind un derivat al deplasării punctului de asamblare – cea de a doua atenție nu se produce în mod natural, ci trebuie proiectată în mod deliberat ca intenție – începând cu intenționarea ei ca idee și sfârșind prin intenționarea ei ca o conștientă stabilă și controlată a deplasării punctului de asamblare.

— Te voi învăța primul pas către dobândirea puterii, a spus don Juan la începutul instruirii în arta visatului. Te voi învăța cum să organizezi visatul.

— Ce înseamnă să organizezi visatul?

— Înseamnă să stăpânești practic și cu mare precizie situația generală dintr-un vis. De exemplu, poți visa că te afli în clasă. Să organizezi visatul înseamnă să nu lași visul să alunece în altceva. Cum ar fi să treacă brusc din clasă undeva în munți. Cu alte cuvinte, ții sub control imaginea clasei și nu o lași să dispară până nu vrei tu.

— Dar este posibil să faci acest lucru?

— Desigur că este posibil. Acest gen de control nu diferă de controlul pe care îl avem asupra oricărei situații din viața cotidiană. Vrăjitorii sunt obișnuiți cu el și îl realizează de fiecare dată când au nevoie sau doresc să o facă. Pentru a te obișnui și tu cu aceasta, trebuie, la început, să faci ceva cât se poate de simplu. Diseară, în visele tale, trebuie să îți privești mâinile.

Nu am vorbit mai mult despre asta în starea de conștientă a vieții cotidiene. Dar în amintirile privind experiențele mele din cea de a doua atenție am descoperit că discutaserăm mai larg pe această temă. De pildă, îmi exprimasem simțămintele în ceea ce privește absurditatea acțiunii, iar don

Juan îmi sugerase să consider totul în termenii unei cercetări antrenante și amuzante și nu ai uneia solemne și morbide.

— Poți să devii oricât de grav și greoi dorești când vorbim de visat, a spus el. Pentru explicații este totdeauna nevoie de o judecată adâncă. Dar când visezi, să fii ușor ca fulgul. Visatul trebuie să fie făcut cu integritate și seriozitate, dar cu bună dispoziție și cu încrederea celui lipsit de orice griji. Numai în aceste condiții este posibil ca visele noastre să se transforme în visat.

Don Juan m-a asigurat că alesese în mod arbitrar mâinile mele ca ceea ce trebuia să caut în visele mele și căutarea a orice altceva era la fel de justificată. Scopul acțiunii nu era găsirea unui anumit lucru, ci antrenarea atenției visatului.

Don Juan definea atenția visatului ca pe stăpânirea asupra propriilor vise pe care o dobândește cineva atunci când își fixează punctul de asamblare într-o oricare nouă poziție în care a fost deplasat în timpul viselor. În termeni mai generali, numea atenție a visatului o fațetă incomprehensibilă a conștiinței, care există independent, așteptând momentul în care o vom implica, un moment în care îi vom da un scop; este o facultate ascunsă, pe care o are în rezervă fiecare dintre noi, dar pe care nu are posibilitatea să o folosească în viața cotidiană.

Primele mele încercări să-mi privesc mâinile în vis au fost un adevărat fiasco. După luni de eforturi eșuate, am renunțat și m-am plâns din nou lui don Juan de absurditatea unei astfel de acțiuni.

— Există șapte porți, mi-a spus el în replică, iar visătorii trebuie să le deschidă pe toate șapte, una câte una. Te afli în fața primei porți, pe care trebuie să o deschizi pentru a putea visa.

— De ce nu mi-ai spus asta dinainte?

— Ar fi fost lipsit de sens să-ți vorbesc despre porțile visatului înainte să te lovești cu capul de prima dintre ele. Acum știi că este un obstacol și că trebuie să-l depășești.

Don Juan mi-a explicat că în fluxul de energie al universului există multe intrări și ieșiri și că, în cazul specific al visatului, sunt șapte intrări, resimțite ca obstacole, pe care vrăjitorii le numesc cele șapte porți ale visatului.

— Prima poartă este un prag pe care trebuie să-l trecem devenind conștienți de o anumită senzație înainte de somnul adânc, a spus el. O senzație ca o toropeală plăcută, care nu ne lasă să deschidem ochii. Ajungem la această poartă în momentul în care devenim conștienți că adormim, suspendați în întuneric și toropeală.

— Cum devin conștient că adorm? Există prevederi sau etape de care trebuie să ținem seama?

— Nu. Nu există nici un fel de prevederi sau etape. Trebuie doar să ai intenția să devii conștient că adormi.

— Dar cum poți să ai intenția de a deveni conștient de asta?

— Intenția și faptul de a avea intenție sunt foarte greu de definit. Orice explicație, avansată de mine sau de oricine altcineva, ar părea stupidă. Ține seama de asta la auzul celor ce-ți voi spune în continuare: vrăjitorii

intenționează orice se decid să intenționeze, pur și simplu, prin intenția de a o face.

— Asta n-are nici un înțeles, don Juan.

— Fii foarte atent. Într-o zi va fi rândul tău să le explici altora. Afirmatia pare fără sens, pentru că nu o pui în contextul corespunzător. Ca orice om rațional, crezi că înțelegerea este exclusiv de domeniul rațiunii, al minții noastre. Pentru vrăjitori

— Întrucât afirmația mea se referă la intenție și la a avea intenție

— Înțelegerea acesteia ține de domeniul energiei. Vrăjitorii sunt convinși că, dacă cineva intenționează această afirmație pentru corpul energetic, corpul energetic o va înțelege în termeni complet diferiți de cei ai minții. Important este să ajungi la corpul energetic. Pentru asta însă este nevoie de energie.

— În ce termeni va înțelege afirmația corpul energetic, don Juan?

— În termenii unei senzații trupesti, ceea ce este greu de descris. Trebuie să o simți ca să înțelegi ce vreau să spun.

Doream o explicație mai exactă, dar don Juan m-a plesnit peste spate și m-a făcut să intru în cea de a doua atenție. În perioada aceea, ceea ce făcea el era încă o totală enigmă pentru mine. Puteam jura că atingerea lui mă hipnotizase. Am crezut că m-a adormit instantaneu și că am visat că mergeam cu el pe un bulevard larg, mărginit de copaci, dintr-un oraș necunoscut. Visul era atât de real, iar eu eram atât de conștient de tot ce mă înconjură, încât imediat am încercat să mă orientez citind indicatoarele și observând oamenii. Era clar că nu era un oraș dintr-o țară de limbă engleză sau spaniolă, dar era un oraș occidental. Oamenii păreau să fie europeni din zona de nord a continentului, probabil lituanieni. Am devenit absorbit în încercarea de a citi ce scria pe panourile publicitare și pe indicatoarele străzilor. Don Juan m-a înghiontit ușor.

— Nu-ți bate capul cu asta, a spus el. Nu ne aflăm într-un loc ce poate fi identificat. Tocmai ți-am împrumutat energia mea ca să poți ajunge la corpul tău energetic, iar cu acesta ai intrat într-o altă lume. Asta nu va dura mult, așa că folosește-ți timpul cu înțelepciune. Uită-te la tot, dar fără ostentație. Nu-ți face observată prezența.

Am mers mai departe în tăcere pe distanța dintre două străzi, iar mersul a avut un efect extraordinar asupra mea. Cu cât mergeam, cu atât creștea senzația mea de neliniște viscerală. Minte mea era curioasă, dar trupul era cuprins de panică. Înțelegeam foarte limpede că nu mă aflu pe această lume. Când am ajuns la o intersecție și ne-am oprit din mers, am observat că crengile copacilor de pe stradă fuseseră tunse și aranjate cu grijă. Erau niște copaci scunzi, cu frunze răsucite, cu aspect dur. Fiecare copac avea în jurul său un spațiu pătrat de pământ pentru a putea fi udat. În aceste spații însă nu se aflau nici un fel de buruieni sau gunoaie, așa cum se găsesc în jurul copacilor din orașe, ci doar pământ negru afânat.

În momentul în care mi-am concentrat privirea asupra bordurii trotuarului, înainte de a coborî de pe ea pentru a traversa, am observat că pe stradă nu erau nici un fel de mașini. Am încercat cu disperare să observ oamenii care roiau în jurul nostru pentru a descoperi ceva la ei, care ar fi putut

să explice neliniștea pe care o simțeam. Cum eu îi priveam fix și ei îmi răspundeau fixându-mă cu privirea. Într-o clipă s-a format în jurul nostru un cerc de ochi albaștri și căprui cu privire dură.

Am realizat, ca pe o lovitură, certitudinea că acesta nu era deloc un vis; ne aflam într-o realitate dincolo de ceea ce cunoșteam eu că este realul. M-am întors către don Juan. Eram pe punctul de a realiza ce era diferit în legătură cu acei oameni, când m-a lovit în față un straniu vânt uscat, care mi-a intrat pe sinusuri, mi-a întunecat vederea și m-a făcut să uit ce voiam să-i spun lui don Juan. În clipa următoare, mă aflam din nou acolo de unde plecasem: în casa lui don Juan. Eram întins pe o rogojină de paie, ghemuit pe o parte.

— Ți-am împrumutat energia mea și ai ajuns până la corpul tău energetic, a spus don Juan sec.

Îl auzeam vorbind, dar eram amorțit. O senzație de iritație în zona plexului solar făcea ca respirația să-mi fie sacadată și dureroasă. Știam că mă aflasem pe punctul de a descoperi ceva extraordinar în legătură cu visatul și cu oamenii pe care îi văzusem, dar, cu toate acestea, nu puteam să mă concentrez asupra a ceea ce știam.

— Unde ne-am aflat, don Juan? A fost totul doar un vis? O stare de hipnoză?

— Nu a fost un vis, a răspuns el. A fost visatul. Te-am ajutat să ajungi în cea de a doua atenție, astfel încât să înțelegi intenția ca subiect nu pentru rațiune, ci pentru corpul tău energetic. În acest stadiu, încă nu poți să pătrunzi importanța acestor lucruri, nu numai pentru că nu ai suficientă energie, ci și pentru faptul că nu intenționezi nimic. Dacă ai face-o, corpul tău energetic ar înțelege imediat că singura cale de a intenționa este prin concentrarea intenției asupra a ceea ce dorești să intenționezi. De această dată am concentrat-o eu pentru tine, ajungând la corpul tău energetic.

— Scopul visatului este de a intenționa corpul energetic? Am întrebat eu, sub impulsul brusc al unui straniu raționament.

— Desigur că se poate pune problema și așa, a spus el. Dar în momentul acesta anume – deoarece vorbim despre prima poartă a visatului – scopul visatului este de a intenționa corpul tău energetic să devină conștient că adormi. Nu te forța să devii conștient că adormi. Lasă corpul tău energetic să facă asta. Să intenționezi este să dorești fără a dori, să faci fără a face. Acceptă testul intenției, a continuat el. Pune-ți hotărârea tacită – fără să stai pe gânduri – să lucreze în a te convinge că ai ajuns la corpul tău energetic și că ești un visător. Făcând aceasta, te vei pune automat în situația de a fi conștient că adormi.

— Cum pot să mă conving că sunt un visător, când, de fapt, nu sunt?

— Cum auzi că trebuie să te convingi, cum, automat, devii mai rațional. Cum poți să te convingi că ești un visător, când, de fapt, nu ești? Intenția înseamnă ambele lucruri: actul de a te convinge că ești într-adevăr un visător – deși nu ai mai visat niciodată până acum – și actul de a fi convins.

— Ai în vedere că trebuie să-mi spun că sunt un visător și să fac tot posibilul să o și cred? Asta trebuie să fac?

— Nu, nu asta. Intenția este mult mai simplă și, în același timp, infinit mai complexă decât atât. Ea reclamă imaginație, disciplină și fermitate. În cazul nostru, să intenționezi înseamnă să capeți cunoașterea corporală incontestabilă că ești un visător. Simți că ești un visător cu toate celulele din trup.

Don Juan a adăugat pe un ton glumeț că nu avea suficientă energie spre a-mi face un nou împrumut pentru intenție și că ceea ce aveam de făcut era să ajung singur la corpul meu energetic. M-a asigurat că intenționarea primei porți a visatului este unul dintre mijloacele descoperite de vrăjitorii din vechime, pentru a ajunge la cea de a doua atenție și la corpul energetic.

După ce mi-a spus toate acestea, m-a dat, pur și simplu, afară din casă, poruncindu-mi să nu mă întorc până nu am intenționat prima poartă a visatului.

M-am întors acasă și luni de-a rândul mă culcam seara intenționând din toate puterile să devin conștient că adorm și să-mi văd mâinile în vis. Cealaltă parte a testului – să mă conving că sunt un visător și că am ajuns la corpul meu energetic – mi-era total imposibil de realizat.

Apoi, într-o după-amiază, când am ațipit puțin, am visat că mă uitam la mâinile mele. Șocul visului a fost de ajuns pentru a mă trezi. Dar s-a dovedit a fi fost un vis singular, care nu se putea repeta. Săptămânile treceau, dar eu nu eram capabil nici să devin conștient că adorm, nici să-mi regăsesc mâinile în vis. Am început să observ însă că în vis aveam un sentiment vag că ar fi trebuit să fac ceva și nu-mi aminteam ce. Sentimentul a devenit atât de puternic, încât mă tot trezea noaptea din somn.

Când i-am relatat lui don Juan despre încercările mele nereușite de a trece prin prima poartă a visatului, el mi-a oferit câteva lămuriri.

— Să-i ceri unui visător să găsească un anumit lucru în visele sale este un subterfugiu, a spus el. Adevăratul scop este de a deveni conștient că adormi. Și, oricât de ciudat ar părea, acest lucru nu se întâmplă dacă îți ordoni să fii conștient că adormi, ci prin menținerea prelungită a imaginii a ceea ce privești în vis.

Mi-a spus că visătorii aruncă cu premeditare priviri rapide asupra a tot ceea ce este prezent într-un vis. Dacă își concentrează atenția visatului asupra a ceva specific, fac acest lucru numai pentru a stabili un punct de pornire. De acolo, ei purced să privească la alte lucruri din conținutul visului, reîntorcându-se la punctul de pornire cât de des pot.

După multe eforturi, am regăsit într-adevăr mâini în visele mele, dar acestea nu erau niciodată ale mele. Erau mâini care doar dădeau impresia că îmi aparțin, mâini care-și schimbau forma, devenind uneori chiar groaznice la înfățișare. Cu toate acestea, restul conținutului viselor mele era întotdeauna plăcut de stabil. Puteam să mențin îndelung imaginea a aproape oricărui lucru asupra căruia îmi concentram atenția.

Și totul a continuat așa timp de luni întregi, până într-o zi, când capacitatea mea de a visa s-a modificat parcă de la sine. Nu făcusem nimic special în afară de a persista în hotărârea mea serioasă și constantă de a fi conștient că adorm și de a-mi regăsi mâinile în vis.

Am visat că venisem în vizită în orașul meu natal. Nu pentru că orașul pe care-l visam ar fi semănat câtuși de puțin cu orașul meu natal, ci pentru că, cumva, aveam convingerea că acesta era locul unde mă născusem. Totul a început ca un vis obișnuit și totuși cu un aer foarte real. Apoi lumina din vis s-a schimbat. Imaginile au devenit mai clare. Strada pe care mergeam a devenit în mod perceptibil mai reală decât cu o clipă înainte. Au început să mă doară picioarele. Puteam simți că lucrurile erau absurd de tari. De exemplu, atunci când m-am lovit de o ușă, nu numai că am simțit durere în genunchiul la care m-am lovit, dar m-am și infuriat din cauza neîndemănării mele.

Am umblat în modul cel mai realist prin acel oraș până când am fost total epuizat. Am văzut tot ce aș fi putut vedea, dacă aș fi fost un turist care se plimbă pe străzile unui oraș. Și nu era nici o diferență între plimbarea din vis și orice plimbare pe care am făcut-o vreodată pe străzile unui oraș pe care-l vizitam pentru prima dată.

— Cred că ai mers puțin cam prea departe, a spus don Juan după ce mi-a ascultat relatarea. Ceea ce ți se solicita era să devii conștient că adormi. Ceea ce ai făcut este echivalent cu a dărâma un zid doar pentru a strivi un țanțar care stă pe el.

— Vrei să spui, don Juan, că am făcut o gafă?

— Nu. Dar este evident că încerci să repeți ceva ce ai mai făcut înainte. Atunci când am produs translarea punctului tău de asamblare, iar noi doi am ajuns în acel misterios oraș, tu nu dormeai. Visai, dar nu dormeai, adică punctul tău de asamblare nu ajunsese în poziția respectivă printr-un vis obișnuit. Eu l-am forțat să se deplaseze. Desigur că poți să ajungi în aceeași poziție prin vis, dar nu te-aș sfătui să faci asta în acest stadiu.

— Este periculos?

— Și încă ce periculos! Visatul trebuie făcut cu multă seriozitate. Nu ne putem permite nici o mișcare greșită. Visatul este un proces de conștientizare, de dobândire a controlului. Atenția visatului trebuie antrenată sistematic, pentru că ea este porțița către cea de a doua atenție.

— Care este diferența dintre atenția visatului și cea de a doua atenție?

— Cea de a doua atenție este ca un ocean, iar atenția visatului este ca un fluviu ce se varsă în el. Cea de a doua atenție este starea de a fi conștient de lumi în totalitatea întregului lor – totalitate a întregului la fel cum lumea noastră este o totalitate a întregului – pe când atenția visatului este starea de a fi conștient de elementele din visele noastre.

Don Juan a accentuat faptul că atenția visatului este esențială pentru orice mișcare în lumea vrăjitoriilor. A afirmat că în mulțimea de elemente din visele noastre sunt prezente interferențe energetice reale, lucruri neesențiale, care au fost plasate în visele noastre de o forță potrivnică. Abilitatea de a le găsi și de a le urmări înseamnă vrăjitorie.

Stăruința cu care insista asupra acestor afirmații era atât de mare, încât a trebuit să-l rog să mi le explice. A ezitat un moment înainte de a-mi răspunde.

— Visele reprezintă – dacă nu o ușiță – o fereastră spre alte lumi, a spus el pentru început. Astfel că visele sunt o șosea cu două sensuri.

Conștiința noastră trece prin acea ferestruică în alte domenii, iar acele domenii își trimit cercetașii în visele noastre.

— Ce sunt acești cercetași?

— Sarcini energetice care se amestecă cu elementele viselor noastre obișnuite. Sunt impulsuri de energie străină care apar în visele noastre și pe care le interpretăm ca elemente familiare sau nefamiliare nouă.

— Îmi pare rău, don Juan, dar nu înțeleg nimic din explicația dumitale.

— Nici nu poți, pentru că continui în a insista să-ți reprezinți visele în termenii ce-ți sunt cunoscuți: drept ceva ce se întâmplă în timpul somnului nostru. Iar eu mă străduiesc să-ți dau o altă versiune: o ferestruică îndreptată către alte domenii ale percepției. Prin această ferestruică se strecoară însă înăuntru curenți de energie necunoscută. Atunci mintea sau creierul, sau ce-o fi acolo care face asta, preia acești curenți de energie și-i transformă în părți componente ale viselor noastre.

S-a oprit, evident pentru a permite minții mele să înmagazineze ceea ce-mi spunea.

— Vrajitorii sunt conștienți de acești curenți de energie străină, a spus el în continuare. Ei îi observă și se străduiesc să-i separe de elementele obișnuite ale viselor lor.

— De ce îi separă, don Juan?

— Pentru că provin din alte domenii. Dacă i-am urma până la sursă, ne-ar servi drept îndrumători în zone de un asemenea grad de mister, încât vrajitorii se cutremură doar la simpla mențiune a unei astfel de posibilități.

— Și cum separă vrajitorii acești curenți de elementele obișnuite ale viselor lor?

— Prin antrenarea și stăpânirea atenției visatului. La un moment dat, atenția visatului descoperă curenții printre elementele visului și se concentrează asupra lor și atunci întregul vis se destramă, lăsând în urmă numai energia străină.

Don Juan a refuzat să continue explicațiile pe această temă. A revenit la subiectul visului meu și a spus că, una peste alta, trebuia să ia visul meu drept prima mea tentativă autentică de visat, ceea ce însemna că reușisem să ajung la prima poartă a visatului.

Cu o altă ocazie, în timpul unei alte discuții, a abordat brusc subiectul din nou. A spus:

— Voi repeta ceea ce ai de făcut în vis, pentru a putea să treci de prima poartă a visatului. În primul rând, trebuie să-ți concentrezi privirea pe orice lucru, la alegerea ta, ca punct de pornire. Apoi să-ți muți privirea la alte elemente din vis, pe care să le înregistrezi prin scurte aruncături de ochi. Privește astfel fugăr la oricât de multe elemente poți. Ține minte că, dacă le privești doar în treacăt, imaginile nu se destramă. Apoi revino la elementul pe care l-ai privit întâi.

— Ce înseamnă să treci de prima poartă a visatului?

— Ajungem la prima poartă a visatului prin faptul că devenim conștienți că adormim sau prin intermediul unui vis colosal de real, ca în cazul tău. O

dată ajunși la poartă, trebuie să trecem de ea prin capacitatea de a menține prelungit imaginea oricărui element din vis.

— Aproape că pot să fixez cu privirea elementele din visele mele, dar ele se destramă prea repede.

— Tocmai asta încerc să-ți spun. Pentru a contracara caracterul evanescent al viselor, vrăjitorii au născocit procedeul de utilizare a punctului de pornire. De fiecare dată când privești respectivul element și-l separi de restul, primești un impuls de energie, așa că, la început nu te uita la prea multe elemente din visele tale. Patru sunt suficiente. Mai târziu, poți să extinzi numărul lor până când vei putea cuprinde tot ce dorești, dar, imediat ce imaginile încep să se destrame și simți că îți pierzi controlul, întoarce-te la punctul de pornire și ia-o de la început.

— Ești convins că am ajuns într-adevăr la prima poartă a visatului, don Juan?

— Ai ajuns și asta înseamnă foarte mult. Vei descoperi, pe măsură ce avansezi, ce ușor îți va fi să te angajezi în visat acum.

Credeam că don Juan fie exagera, fie voia să mă încurajeze. Dar el m-a asigurat că ceea ce spunea era cât se poate de adevărat.

— Cel mai uluitor lucru care li se întâmplă visătorilor, a spus el, este că, în momentul ajungerii la prima poartă, ei ajung și la corpul energetic.

— Ce este cu exactitate corpul energetic?

— Este replica, perechea complementară a corpului fizic. O structură spectrală alcătuită din energie pură.

— Dar corpul fizic nu este și el alcătuit din energie?

— Sigur că da. Diferența constă în faptul că acest corp energetic are doar înfățișare, dar nu are masă materială. Întrucât el este energie pură, poate face lucruri ce sunt peste posibilitățile corpului fizic.

— Ca, de exemplu, ce anume, don Juan?

— Ca, de exemplu, să se transporte într-o clipă la capătul universului. Iar visatul este arta de a tempera corpul energetic, de a-l face flexibil și coerent prin antrenarea sa treptată. Prin visat ne condensăm corpul energetic până când devine o unitate capabilă să perceapă. Percepția sa – deși influențată de modul nostru obișnuit de a percepe lumea cotidiană – este o percepție independentă. Are propriul său domeniu.

— Care este acest domeniu, don Juan?

— Domeniul energiei. Corpul energetic se comportă față de energie în termenii energiei. În visat tratează energia în trei moduri: poate percepe energia în fluxul ei, o poate folosi drept impuls pentru a se proiecta ca o rachetă în zone neașteptate sau o poate percepe așa cum percepem noi lumea în mod obișnuit.

— Ce înseamnă a percepe energia în fluxul ei?

— Înseamnă a vedea. Înseamnă că corpul energetic vede energia direct ca pe o lumină, un fel de curent oscilant sau o turbulență. Ori o simte direct ca pe o zdruncinătură sau o senzație ce poate fi chiar de durere.

— Și celălalt mod despre care ai pomenit, don Juan? Corpul energetic folosind energia drept impuls.

— Întrucât energia este domeniul său de acțiune, nu este nici o problemă pentru corpul energetic să folosească curenții de energie existenți în univers pentru a se propulsa. Nu trebuie decât să-i separe și gata, a plecat cu ei.

S-a oprit, părând indecis, ca și când ar fi vrut să mai adauge ceva, dar nu era sigur dacă să o facă sau nu. Mi-a zâmbit și, exact în momentul în care mă pregăteam să-i adresez o întrebare, a continuat.

— Ți-am spus mai înainte că vrăjitorii izolează, în visele lor, cercetașii din alte lumi. Corpurile lor energetice fac acest lucru. Ele detectează energia și o atacă. Dar nu este recomandabil ca cei ce visează să se lase antrenați în astfel de vânători de iscoade. Am ezitat să-ți vorbesc despre asta, din cauza ușurinței cu care căutarea de cercetași se poate transforma într-o obsesie.

Apoi don Juan a trecut repede la alt subiect. Mi-a expus pe larg un întreg corpus de rânduieli. La momentul acela, am descoperit că totul era într-un anume plan total incomprehensibil pentru mine, dar în alt plan părea cât se poate de logic și inteligibil. El a repetat că ajungerea premeditată la prima poartă a visatului este o modalitate de a ajunge la corpul energetic. Dar menținerea acestei realizări depinde numai de energie. Vrăjitorii obțin această energie printr-o redistribuire – într-o manieră mai inteligentă – a energiei pe care o au și o folosesc pentru a percepe lumea cotidiană.

Când l-am rugat să explice mai clar acest aspect, don Juan a adăugat că noi toți avem o cantitate fixă de energie de bază. Această cantitate reprezintă toată energia pe care o posedăm, iar noi o folosim în întregime pentru a percepe și a trăi în lumea noastră cotidiană, de care ne lăsăm absorbiți total. A repetat de mai multe ori, pentru a-l sublinia, faptul că nu există nicăieri energie suplimentară pentru noi și, întrucât energia de care dispunem este deja în uz, în noi nu rămâne nici o fărâmiță care să poată fi folosită pentru vreo percepție ieșită din comun, cum ar fi visatul.

— Și atunci, în ce situație suntem? Am întrebat eu.

— Suntem în situația de a fi nevoiți să „ciupim” energie de oriunde o putem găsi, a răspuns el.

Mi-a explicat că vrăjitorii au o metodă de a face rost de energie. Ei își redistribuie cu înțelepciune energia, prin reducerea oricăror lucruri pe care le consideră de prisos în viața lor. O numesc metoda vrăjitorilor. În esență – așa cum a expus-o don Juan – metoda constă într-o serie de opțiuni comportamentale vizând relația cu lumea, opțiuni cu mult mai înțelepte decât cele transmise de strămoșii noștri. Respectivetele opțiuni sunt menite să ne restructureze viața, prin modificarea reacțiilor noastre fundamentale legate de faptul că suntem vii.

— Care sunt aceste reacții fundamentale? Am întrebat.

— Există două modalități de a face față faptului că suntem vii, a răspuns el. Una este capitularea în fața acestei situații – fie prin acceptarea cerințelor acestei stări, fie prin lupta împotriva lor. Cealaltă este prin modelarea situației noastre specifice de viață, pentru a o adecva propriilor noastre structuri.

— Putem într-adevăr să ne modelăm situația vieții, don Juan?

— Situația specifică de viață a unui individ poate fi modelată pentru a corespunde cerințelor sale exprese, a insistat don Juan. Visătorii fac acest

lucru. O afirmație nefondată? Ba deloc, dacă ținem seama de cât de puțin știm despre noi înșine.

A susținut că interesul său, în calitate de profesor, era să mă implice profund în problematica vieții și a faptului de a fi viu, cu alte cuvinte, în precizarea diferenței dintre viață – ca rezultat al acțiunii forțelor biologice – și faptul de a fi viu – ca rezultat al cunoașterii.

— Ceea ce au în vedere vrăjitorii prin modelarea situației de viață a unui individ – a explicat don Juan – este modelarea conștiinței de a fi viu. Prin modelarea acestei conștiințe putem obține suficientă energie pentru a ajunge la corpul energetic și pentru a-l fortifica, iar cu ajutorul lui putem, fără îndoială, să structurăm direcția generală de desfășurare și rezultatele vieții noastre.

Don Juan a încheiat discuția noastră despre visat povățuindu-mă să nu mă rezum doar la a mă gândi la cele ce-mi spusese, ci să încerc să transform respectivele concepte – prin repetiție – într-un mod de viață viabil. A afirmat că orice lucru nou din viață – așa cum erau teoriile vrăjitorilor, în care mă iniția – trebuie să ne fie repetat până la epuizare, până când devenim receptivi față de el. A evidențiat faptul că repetiția este modalitatea prin care strămoșii noștri ne-au pregătit din punct de vedere social, pentru a funcționa în lumea cotidiană.

Pe măsură ce am continuat exercițiile mele de visat, mi-am dezvoltat capacitatea de a fi pe de-a-ntregul conștient de faptul că adormeam, ca și capacitatea de a mă opri într-un vis pentru a examina, după cum doream, orice era parte componentă a conținutului respectivului vis. Să pot face așa ceva era pentru mine, pur și simplu, un miracol.

Don Juan susținea că, pe măsură ce ne întărim controlul asupra viselor noastre, ne întărim puterea de a stăpâni atenția visatului. Avusese dreptate când afirmase că atenția visatului intră în acțiune atunci când este solicitată, când i se dă un scop. Intrarea ei în acțiune nu este chiar un proces – în sensul noțiunii de proces cu care suntem obișnuiți: un sistem neîntrerupt de operațiuni sau o serie de acțiuni ori funcțiuni care produc un anumit rezultat final. Este mai degrabă ca o deșteptare. Ceva inactiv, în stare latentă, intră brusc în funcțiune.

3. CEA DE A DOUA POARTĂ A VISATULUI.

Prin intermediul exercițiilor mele de visat am descoperit că un profesor în ale visatului trebuie să creeze o sinteză didactică pentru a scoate în evidență un anumit aspect. În esență, ceea ce avusese în vedere don Juan în legătură cu primul meu test era să-mi exerseze atenția visatului prin concentrarea ei asupra elementelor din vis. În acest scop s-a folosit ca de o trambulină de ideea de a fi conștient că adormi. Subterfugiul folosit de el consta în a afirma că singura modalitate de a fi conștient că adormi era să examinezi elementele din vis.

Mi-am dat seama, aproape imediat după ce am început antrenamentele de visat, că esențial în acest domeniu era exersarea atenției visatului. Totuși, pentru judecata rațională pare imposibil ca cineva să se antreneze pentru a fi conștient la nivelul viselor. Don Juan spunea că elementul activ al unui asemenea antrenament este stăruința și că mintea și toate pavezele sale raționale nu rezistă în fața stăruinței. Mai devreme sau mai târziu, barierele de

apărare ale judecății raționale se prăbușesc sub impactul stăruinței, iar atenția visatului prosperă.

Pe măsură ce exersam mai mult în a-mi concentra și menține atenția visatului asupra elementelor din vise, am început să simt o deosebită încredere în mine, atât de ieșită din comun, încât am dorit să aud părerea lui don Juan.

— Intrarea ta în cea de a doua atenție îți dă acest sentiment de încredere, a spus el. Asta reclamă și mai multă seriozitate din partea ta. Ia-o cu încetul, dar nu te opri și, mai presus de toate, nu vorbi despre asta, ci fă-o!

I-am spus că am confirmat în practică ceea ce-mi spusese și anume că, dacă arunci priviri fugare la tot ceea ce se întâmplă într-un vis, imaginile nu se destramă. Mi-am imaginat observația că partea dificilă era de a sparge bariera inițială care ne împiedică să aducem visele în atenția noastră conștientă. L-am rugat pe don Juan să-și spună părerea în această problemă, pentru că eu credeam, cu toată convingerea, că această barieră este una psihologică, creată de educația noastră ca membri ai societății ce pune mare preț pe desconsiderarea viselor.

— Bariera reprezintă mai mult decât socializarea, a răspuns el. Este chiar prima poartă a visatului. Acum, că ai trecut de ea, ți se pare stupid că nu ne putem opri, după cum dorim, să ne concentrăm atenția asupra elementelor din visele noastre. Dar asta este o certitudine falsă. Prima poartă a visatului privește fluxul de energie din univers. Este un obstacol natural.

Don Juan m-a determinat atunci să accept că vom continua să discutăm despre visat numai în cea de a doua atenție, când va considera el că este oportun. M-a încurajat ca, între timp, să fac cât mai multe exerciții, promițând că nu se va amesteca în nici un fel.

Pe măsură ce deveneam cât mai priceput în a-mi organiza visatul, am început să am în mod repetat senzații pe care le consideram foarte importante, precum ar fi aceea că, exact în momentul în care adormeam, mă rostogoleam într-un șanț. Don Juan nu-mi spusese că acestea sunt senzații ne semnificative, ci mă lăsase să le consemnez în notele mele. Îmi dau seama cât de absurd trebuie să-i fi părut totul. Dacă aș preda arta visatului acum, aș interzice cu hotărâre un astfel de comportament. Dar don Juan doar se distra pe seama mea, numindu-mă egocentric abscons, care, deși se declara un luptător împotriva suficienței, ținea cu meticulozitate un jurnal ultrapersonal intitulat „Visele mele”.

De câte ori avea ocazia, don Juan evidenția faptul că, pentru a elibera energia necesară pentru atenția visatului din carcera socializării este nevoie să ne redistribuim energia existentă. Nici că putea fi mai adevărat. Manifestarea atenției visatului este rezultatul direct al restructurării vieții noastre. Întrucât nu avem – așa cum spunea don Juan – alte surse externe, la care să apelăm pentru un impuls suplimentar de energie, trebuie să ne redistribuim energia existentă prin orice mijloace posibile.

Don Juan a insistat asupra faptului că metoda vrăjitorilor este cel mai adecvat mijloc de a unge – ca să spunem așa – mecanismul redistribuirii energiei și că cel mai eficient element al metodei este „renunțarea la importanța de sine”. Era absolut convins că acest lucru este indispensabil pentru tot ceea

ce fac vrăjitorii și de aceea acorda o importanță extremă îndrumării tuturor învățăcelilor săi în direcția îndeplinirii acestei cerințe. Era de părere că importanța de sine este nu numai inamicul suprem al vrăjitorilor, ci și blestemul omenirii.

Explicația lui don Juan era că cea mai mare parte a energiei noastre este consumată pentru a ne susține propria importanță, ceea ce este cât se poate de evident în preocuparea obsedantă în legătură cu felul în care ne prezentăm, în legătură cu faptul că suntem admirați, plăcuți, acceptați sau nu. Argumenta că, dacă am fi capabili să renunțăm la o parte din această importanță, ni s-ar întâmpla două lucruri extraordinare. În primul rând, ne-am elibera energia din încercarea de a menține ideea iluzorie a măreției noastre. Iar, în al doilea rând, ne-am putea pune la dispoziție suficientă energie pentru a intra în cea de a doua atenție, ca să întrezărim o frântură din măreția autentică a universului.

Mi-a trebuit mai bine de doi ani pentru a ajunge să fiu capabil de a-mi concentra neabătut atenția visatului asupra orice doream și am devenit atât de priceput la asta, încât aveam sentimentul că o făceam de o viață. Partea cea mai stranie este că nu puteam concepe că nu avusesem această aptitudine. Îmi aminteam totuși cât de greu îmi fusese chiar și numai să mă gândesc la aceasta ca la o eventuală posibilitate. Mi-a trecut prin minte că această capacitate de a ne putea examina conținutul viselor trebuie să fie produsul alcătuirii naturale a ființei noastre, similară probabil cu capacitatea noastră de a merge. Suntem condiționați din punct de vedere al alcătuirii fizice să mergem într-un singur fel, în poziție bipedă și totuși trebuie să depunem un efort imens pentru a învăța să mergem.

Această nouă capacitate de a putea să arunc priviri scurte asupra elementelor din visele mele era cuplată cu ideea obsedantă de a-mi reaminti permanent să privesc elementele din vis. Cunoșteam această tendință de nestăpânit a firii mele, dar în vis tendința era mult amplificată. Devenise atât de evidentă, încât nu numai că mă irita să mă aud cum mă cicălesc în permanență, ci chiar începusem să mă întreb dacă era vorba într-adevăr de trăsătura firii mele sau de cu totul altceva. Am ajuns să cred că-mi pierd mințile.

— Vorbesc încontinuu cu mine în vis, reamintindu-mi să mă uit la lucruri – i-am spus eu lui don Juan.

Respectasem până atunci înțelegerea noastră, că vom discuta despre visat numai când aducea el vorba despre acest subiect. În acest caz, consideram însă că este o urgență.

— Ți se pare că nu ești tu cel care îți vorbește, ci altcineva? A întrebat el.

— Dacă mă gândesc bine, așa este. Nu mi se pare că sunt eu cel care vorbește în acele momente.

— Atunci nici nu ești tu. Încă nu a sosit timpul să-ți explic asta. Dar hai să spunem că nu suntem singuri pe această lume. Să spunem că visătorilor le sunt accesibile și alte lumi, lumi totale. Din aceste alte lumi totale, uneori vin la noi entități energetice. Data următoare, când te auzi cicălindu-te în vis, înfurie-te foarte tare și răcnește ordinul: „Încetează!”

Astfel, am intrat într-o altă zonă dificilă: să-mi amintesc în vis să strig acel ordin. Cred că, probabil, datorită faptului că eram atât de enervat de cicăleala mea, mi-am amintit într-adevăr să strig: „Încetează!” Cicăleala a încetat imediat și nu s-a mai repetat.

— Toți visătorii trec prin această experiență? L-am întrebat eu pe don Juan când l-am întâlnit din nou.

— Unii, a răspuns el fără interes.

Am început să relatez cu patos cât de straniu fusese totul. Dar don Juan m-a întrerupt, spunând:

— Acum ești pregătit pentru a purcede la a doua poartă a visatului.

M-am folosit de prilej pentru a solicita răspunsuri la întrebările pe care nu putusem să i le pun. Senzațiile pe care le trăisem prima dată, când mă făcuse el să visez, stăruiseră cu preponderență în mintea mea. I-am spus că am observat, pe săturate, elementele din propriile mele vise, dar că niciodată nu am simțit ceva, fie și pe departe similar în termenii clarității și detaliului, cu acel vis.

— Cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât sunt mai nedumerit. Pe când îi observam pe acei oameni din vis, am simțit o teamă și o repulsie imposibil de uitat. Ce era acel simțământ, don Juan?

— După părerea mea, corpul tău energetic s-a agățat de energia străină a acelui loc și s-a distrat de minune. Este normal că te-ai simțit înfricoșat și ai avut o reacție de respingere; examinează pentru prima dată în viața ta o energie străină. Ai tendința de a te comporta ca vrăjitorii din timpuri străvechi. Imediat ce ai ocazia, îți lași punctul de asamblare să se deplaseze. În acel caz, punctul tău de asamblare s-a translat pe distanță destul de mare. Rezultatul a fost că tu, precum vrăjitorii din vechime, ai călătorit dincolo de lumea pe care o cunoaștem. O călătorie cât se poate de reală, dar periculoasă.

Am eludat sensul afirmațiilor sale în favoarea problemelor care mă interesau pe mine și l-am întrebat:

— Era cumva acel oraș pe o altă planetă?

— Nu poți explica visatul prin lucrurile pe care le cunoști sau bănuiești că le cunoști, a spus el. Tot ce-ți pot spune este că orașul pe care l-ai vizitat nu era pe această lume.

— Și atunci, unde era?

— În afara lumii acesteia, desigur. Nu ești chiar atât de prost. Acesta este primul lucru pe care l-ai observat. Ceea ce te-a făcut să te zbați în nedumerire este faptul că nu poți să-ți închipui că ceva ar putea fi din afara lumii acesteia, de pe altă lume.

— Unde este acest de pe altă lume, don Juan?

— Crede-mă că cea mai extraordinară caracteristică a vrăjitoriei este acea configurație denumită de pe altă lume. De pildă, ai presupus că și eu vedeam aceleași lucruri pe care le vedeai tu. Ca dovadă, nu m-ai întrebat niciodată ce am văzut eu. Tu și numai tu ai văzut un oraș și oamenii din acel oraș. Eu nu am văzut nimic de genul acesta. Eu am văzut energie. Așa că, în afara lumii acesteia, a fost, cu acea ocazie, numai pentru tine un oraș.

— Dar atunci, don Juan, nu era un oraș real. El exista numai pentru mine, în mintea mea.

— Nu. Nu așa stau lucrurile. Acum vrei să reduci ceva transcendental la ceva lumesc, terestru. Așa ceva nu se poate face. Călătoria aceea a fost reală. Tu ai văzut-o în chip de oraș. Eu am văzut-o ca energie. Nici unul din noi nu are dreptate și nici nu se înșală.

— Confuzia mea se produce atunci când spui că lucrurile sunt reale. Ai afirmat mai înainte că am ajuns într-un loc real. Dar dacă este real, cum este posibil să avem două versiuni diferite despre el?

— Foarte simplu. Avem versiuni diferite, deoarece am avut, în acel moment, coeficienți diferiți de uniformitate și coeziune. Ți-am explicat că aceste două proprietăți reprezintă cheia percepției.

— Crezi că aş putea să mă întorc în acel oraș?

— Ei, aici m-ai prins. Nu știu. Sau poate că știu, dar nu pot să explic. Ori, probabil, pot să explic, dar nu vreau să o fac. Va trebui să aștepti și să-ți dai singur seama care este adevărul. A refuzat să mai discute pe acest subiect. Să ne continuăm treaba pe care am început-o, a spus el. Ajungi la cea de a doua poartă a visatului atunci când te trezești dintr-un vis într-un alt vis. Poți avea cât de multe vise dorești sau cât de multe ești capabil să ai, dar trebuie să exerciți un control adecvat asupra lor și să nu te trezești în lumea pe care o cunoaștem.

M-a cuprins panica.

— Vrei să spui că ar trebui să nu mă trezesc niciodată pe lumea asta? Am întrebat.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Dar, acum că ai adus vorba, trebuie să-ți spun că și aceasta este o alternativă. Vrăjitorii din vremurile străvechi obișnuiau să facă acest lucru, să nu se trezească niciodată în lumea pe care o cunoaștem. Și unii dintre vrăjitorii din branșa mea au procedat la fel. Acest lucru nu poate fi cu siguranță realizat, dar nu-l recomand. Ceea ce vreau este ca tu să te trezești în mod normal când ai terminat cu visatul, dar – în timp ce visezi – vreau să visezi că te trezești în alt vis.

M-am auzit punând aceeași întrebare pe care o formulasem atunci când îmi vorbise pentru prima dată despre organizarea visatului.

— Dar este posibil să faci acest lucru?

Dându-și evident seama că vorbisem fără să mă gândesc, don Juan a repetat, râzând, răspunsul pe care mi-l dăduse la momentul respectiv.

— Desigur că este posibil. Acest gen de control nu diferă de controlul pe care-l avem asupra oricărei situații din viața cotidiană.

Mi-am revenit repede din stânjeneală și eram gata să mai pun și alte întrebări, dar don Juan – anticipând intenția mea – a început să explice aspectele legate de cea de a doua poartă a visatului, explicație care m-a făcut să mă simt și mai încurcat.

— Există o problemă în ceea ce privește cea de a doua poartă – a spus el. Aceasta poate deveni serioasă, în funcție de tendințele firii fiecăruia. Dacă avem înclinația de a ne complăce în a ne agăța de lucruri sau situații, suntem candidați la a o lua pe cocoașă.

— În ce fel, don Juan?

— Gândește-te puțin. Ai avut parte deja de experiența neobișnuită de a examina conținutul viselor tale. Închipuie-ți că treci dintr-un vis într-altul, observând totul, examinând fiecare detaliu. Este foarte ușor să-ți dai seama că te poți cufunda până la adâncimi fatale în acest sens. Mai ales dacă ai înclinația de a te lăsa antrenat în asta.

— În mod normal, nu ar interveni corpul sau creierul pentru a opri situația?

— Dacă este vorba de o stare normală – adică obișnuită – de somn, atunci da. Dar aceasta nu este o stare normală. Aici este vorba despre visat. Prin trecerea de prima poartă, cel care visează a și ajuns la corpul său energetic. Astfel încât ceea ce trece de cea de a doua poartă, sărind dintr-un vis într-altul, este corpul energetic.

— Care este implicația acestei situații, don Juan?

— Implicația este că, la trecerea prin cea de a doua poartă trebuie să intenționezi un control mai mare și mai serios asupra atenției visatului: singura supapă de siguranță pentru cei care visează.

— Ce este această supapă de siguranță?

— Vei descoperi și singur că scopul visatului este de a-ți perfecționa corpul energetic. Un corp energetic perfect are – printre alte lucruri, desigur – un asemenea control asupra atenției visatului, încât o face să se oprească atunci când este nevoie. Aceasta este supapa de siguranță pe care o au cei care visează. Indiferent de cât de mult s-ar lăsa antrenați la un moment dat, atenția visatului trebuie să-i facă să revină la suprafață.

Am pornit din nou pe calea unei alte încercări într-ale visatului. De data aceasta, ținta era mai evazivă, iar dificultatea și mai mare. La fel ca la prima încercare, nu-mi dădeam seama ce trebuie să fac. Aveam deprimanța bănuială că acum exercițiile practice nu-mi vor fi de prea mare ajutor. După nenumărate eșecuri, am renunțat să mai încerc și m-am consacrat simplei continuări a exercițiilor de fixare a atenției visatului asupra fiecărui element din vis. Acceptarea neajunsurilor mele a părut să-mi dea un impuls pozitiv și am devenit mai expert în menținerea imaginii oricărui element din visele mele.

A trecut astfel un an fără să se întâmple nimic. Apoi, într-o zi, ceva s-a schimbat. Pe când priveam, în vis, o fereastră dintr-o încăpere, încercând să descopăr dacă aș putea să arunc o privire asupra peisajului de afară, o forță ca un fel de vânt – pe care am simțit-o ca un vâjâit în urechi – m-a tras prin fereastră afară.

Exact înainte de această smucitură, atenția visatului îmi fusese atrasă de o structură ciudată, aflată la o oarecare distanță, ce avea înfățișarea unui tractor. În clipa următoare, mă aflam lângă aceasta, examinând-o.

Eram perfect conștient că visam. Am privit înapoi să văd dacă aș putea să precizez de la care fereastră mă uitasem afară. Priveliștea era cea a unei ferme, la țară. Nu se vedeau nici un fel de clădiri în preajmă. Doream să reflectez asupra acestui lucru, însă atenția mi-a fost în totalitate captivată de marele număr de mașini agricole, răspândite peste tot, ca și cum ar fi fost abandonate. Am examinat secerătoare, tractoare, combine, pluguri cu disc,

treierătoare. Erau atât de multe, încât am uitat visul meu inițial. Apoi am dorit să mă orientez prin observarea împrejurimilor, în depărtare se vedea ceva ce părea a fi un panou publicitar, iar, lângă el, niște stâlpi de telefon.

În momentul în care mi-am concentrat atenția asupra panoului, mă și aflam lângă el. Structura metalică a acestuia m-a înspăimântat. Avea un aspect amenințător. Pe panou se afla imaginea unei clădiri. Am citit textul însoțitor; era reclama unui motel. Aveam strania certitudine că mă aflu în Oregon sau în nordul Californiei.

Am căutat alte trăsături caracteristice ale peisajului din vis. Am văzut munți la mare depărtare, iar, nu prea departe, niște dealuri joase, înverzite. Pe ele se aflau pilcări de copaci, care – în opinia mea – erau stejari californieni. Aș fi vrut să fiu atras de dealurile înverzite, dar m-au tras la ei munții din depărtare. Eram convins că erau Munții Sierra Nevada.

În munții aceia s-a consumat toată energia mea de a visa. Dar, înainte să se întâmple acest lucru, am fost atras de toate caracteristicile posibile. Visul meu a încetat să fie un vis. În ceea ce privește capacitatea mea de a percepe, mă aflam într-adevăr în Munții Sierra Nevada, trecând în trombă prin defileuri, stânci, copaci și grote. Am examinat totul, de la grohotiș până la vârfuri muntoase până când nu am mai avut energie și nu mi-am mai putut concentra atenția visatului asupra nici unui element. Simțeam că-mi pierd controlul. În cele din urmă, n-am mai văzut nici un fel de peisaj, ci doar întuneric.

— Ai ajuns la cea de a doua poartă a visatului – mi-a spus don Juan, când i-am povestit visul. Ceea ce trebuie să faci în continuare este să treci de ea. Trecerea prin cea de a doua poartă este o treabă foarte serioasă; pentru aceasta este nevoie de un efort extrem de controlat.

Nu eram sigur că îndeplinisem cerința pe care mi-o fixase, pentru că, de fapt, nu mă treziseam în alt vis. L-am chestionat pe don Juan în legătură cu această anomalie.

— Greșeala este a mea, a zis el. Ți-am spus că trebuie să te trezești în alt vis, dar ceea ce am vrut să spun, de fapt, era că este necesar să schimbi visele într-o manieră sistematică precisă, exact așa cum ai făcut. În cazul primei porți, ai pierdut o mulțime de timp căutându-ți, în exclusivitate, mâinile. De data aceasta, ai mers direct la soluție, fără să te preocupe respectarea ordinului primit: să te trezești în alt vis.

Don Juan a spus că există două modalități de a trece prin a doua poartă a visatului. Una este de a te trezi în alt vis, adică, să visezi că ai un vis și apoi să visezi că te trezești din el. Alternativa constă în a folosi elementele dintr-un vis pentru a declanșa alt vis, exact cum făcusem eu.

Așa cum procedase și până atunci, don Juan m-a lăsat să exersez, fără nici un amestec din partea lui. Iar eu am confirmat în practică cele două alternative precizate de el. Fie că visam că am un vis, din care visam că mă trezesc, fie că treceam în viteză de la un element precis, accesibil atenției imediate a visatului, la altul, nu chiar accesibil. Sau intram într-o variantă a celei de a doua situații: priveam orice element dintr-un vis, menținându-mi privirea fixă până când elementul în cauză își schimba forma și, prin aceasta, mă trăgea într-un alt vis printr-un vârtej vâjâitor. Totuși, n-am fost capabil

niciodată să decid dinainte care dintre cele trei căi o voi urma. Exercițiile mele de visat se terminau întotdeauna prin aceea că nu mai aveam rezerve de atenție a visatului și mă trezeam sau prin faptul că eram cuprins de un somn adânc, învăluit în întuneric.

Exercițiile mele se desfășurau calm și netulburaț. Singura perturbare era o neobișnuită interferență, un brusc sentiment de teamă sau neliniște, ce intervenea din ce în ce mai frecvent. Modul meu de a-l îndepărta era să cred că acesta avea legătură cu groaznicele mele deprinderi în ceea ce privește mâncarea sau cu faptul că, în acea perioadă, don Juan îmi administra – ca parte componentă a instruirii mele – plante halucinogene din abundență. Totuși, interferențele au devenit atât de puternice, încât am fost nevoit să solicit sfatul lui don Juan.

— Ai intrat acum în domeniul cel mai periculos al cunoașterii vrăjitoarești, a spus el pentru început. Este, pur și simplu, groaznic, un adevărat coșmar. Aș putea glumi cu tine, spunându-ți că nu am menționat această posibilitate din respect pentru prețuita ta raționalitate, dar nu pot. Fiecare vrăjitor trebuie să se confrunte cu asta. Acesta este punctul în care mă tem că ai putea foarte bine să-ți ieși din pepeni.

Don Juan mi-a explicat apoi foarte solemn că viața și conștiința – fiind în exclusivitate o chestiune de energie – nu reprezintă o proprietate caracteristică numai organismelor vii. A spus că vrăjitorii au văzut că există două tipuri de creaturi conștiente care hălăduiesc pe pământ – organice și anorganice – și că, prin compararea unora cu celelalte, au văzut că ambele tipuri sunt mase luminoase traversate din toate unghiurile imaginabile de milioane de filamente de energie ale universului. Diferă unele de altele prin formă și grad de strălucire. Făpturile anorganice sunt alungite și seamănă cu niște luminări, dar au o luminozitate opacă, pe când făpturile organice sunt rotunde și, fără îndoială, cu mult mai strălucitoare. O altă diferență importantă, pe care spunea don Juan că au văzut-o vrăjitorii, este că viața și conștiința făpturilor organice durează puțin – pentru că sunt făcute să se grăbească – în timp ce viața făpturilor anorganice este infinit mai lungă, iar conștiința lor mai calmă și mai profundă.

— Vrăjitorii nu au nici o dificultate în a interacționa cu acestea, a continuat el. Făpturile anorganice posedă componenta esențială necesară pentru interacțiune – conștiința.

— Dar există într-adevăr aceste creaturi anorganice? Așa cum existăm noi doi? Am întrebat eu.

— Desigur că există, a răspuns el. Crede-mă că vrăjitorii sunt ființe foarte inteligente; sub nici o formă nu s-ar distra cu aberații ale minții, ca apoi să le ia drept reale.

— De ce spui că aceste creaturi sunt vii?

— Pentru vrăjitori a avea viață înseamnă a avea conștiință, înseamnă a avea un punct de asamblare și strălucirea stării de conștiință care-l înconjoară, situație care le indică vrăjitorilor că făptura din fața lor – organică sau anorganică – este perfect capabilă să perceapă. Capacitatea de a percepe este considerată de vrăjitori drept premisă a stării de a fi în viață.

— Atunci și fapăturile anorganice trebuie să moară. Este adevărat acest lucru, don Juan?

— Normal. Își pierd starea conștientă la fel ca noi, cu excepția faptului că lungimea perioadei lor conștiente este atât de mare, încât mintea omenească se cutremură.

— Aceste fapături anorganice li se înfățișează vrăjitorilor?

— Este greu de spus cum se petrec lucrurile cu ele. Să zicem că aceste fapături sunt atrase de noi, mai bine zis, obligate să interacționeze cu noi.

Don Juan m-a privit cercetător.

— Nu admiți nimic din toate astea, a spus el pe tonul cuiva care a ajuns la o anumită concluzie.

— Mi-e aproape imposibil să mă gândesc la asta în mod rațional, am răspuns eu.

— Te-am prevenit că subiectul îți va pune rațiunea la grea încercare. În asemenea cazuri, este indicat să renunți la judecată și să lași lucrurile să-și urmeze cursul, ceea ce înseamnă să lași structurile anorganice să vină la tine.

— Vorbești serios, don Juan?

— Absolut serios. Dificultatea în ceea ce privește fapăturile anorganice constă în faptul că conștiința lor lucrează foarte încet în comparație cu a noastră. Este nevoie de ani de zile pentru ca un vrăjitor să fie recunoscut de fapăturile anorganice. Așa că este recomandabil să ai răbdare și să aștepti. Mai devreme sau mai târziu vor apărea. Dar nu așa cum am apărea noi. Au un mod foarte particular de a-și face simțită prezența.

— Cum le atrag vrăjitorii? Au un ritual pentru asta?

— Ei bine, este cât se poate de cert că nu se așază în mijlocul drumului și le cheamă în miez de noapte, dacă asta este ceea ce vrei să spui.

— Atunci, ce fac?

— Le atrag în timpul visatului. Am spus că este vorba de mai mult decât de a le atrage; prin actul visatului, vrăjitorii obligă aceste fapături să intre în interacțiune cu ei.

— Cum le obligă vrăjitorii să facă asta prin actul visatului?

— Visatul înseamnă menținerea poziției în care s-a translat punctul de asamblare în timpul viselor. Acțiunea creează o încărcătură specifică de energie, care le atrage atenția. Aceasta acționează precum momeala în cazul peștilor; fapăturile sunt atrase de ea. Prin trecerea de primele două porți ale visatului, vrăjitorii aruncă momeala pentru aceste fapături și le forțează să-și facă apariția. Trecând de cele două porți, le-ai făcut cunoscută invitația ta. Acum trebuie să aștepti un semn de la ele.

— În ce va consta acest semn, don Juan?

— Este posibil să fie apariția uneia dintre ele, deși asta ar fi cam prea curând. Părerea mea este că semnul va consta, pur și simplu, în unele interferențe în visat. Sunt de părere că sentimentele de teamă care te cuprind în prezent nu se datorează indigestiei, ci sunt șocuri de energie ce-ți sunt trimise de fapăturile anorganice.

— Ce ar trebui să fac?

— Trebuie să-ți temperezi așteptările.

N-am înțeles ce voia să spună și atunci mi-a explicat pe îndelete că, atunci când intrăm în interacțiune cu semenii noștri – oamenii – sau cu alte făpturi organice, de obicei ne așteptăm să primim o reacție imediată la solicitarea noastră. În cazul făpturilor anorganice însă, întrucât ne desparte de ele cea mai formidabilă barieră – energia care se mișcă cu o viteză total diferită – vrăjitorii trebuie să-și tempereze așteptările și să-și mențină solicitarea atâta timp cât este necesar pentru ca aceasta să fie primită.

— Vrei să spui, don Juan, că solicitarea este similară cu exercițiile de visat?

— Da. Dar pentru a obține un rezultat ireproșabil, trebuie să adaugi la aceste exerciții intenția de a lua contact cu aceste făpturi anorganice. Transmite-le un sentiment de putere și încredere, un sentiment de forță, de detașare. Evită cu orice preț să le transmiți un sentiment de teamă sau morbiditate. Sunt ele destul de morbide și așa; să le adaugi în plus și propria ta morbiditate este, pentru a nu spune mai mult, total nedorit.

— Nu îmi este clar, don Juan, modul în care se înfățișează ele vrăjitorilor. Care este modalitatea specifică prin care își fac simțită prezența?

— Uneori, se materializează cu adevărat în lumea cotidiană, chiar în fața ochilor noștri. Dar, în majoritatea cazurilor, prezența lor invizibilă se face simțită printr-un fel de fior, o tresărire ce provine din străfundurile ființei noastre.

— Dar ce se întâmplă în timpul visatului, don Juan?

— În timpul visatului avem de-a face exact cu contrariul. Uneori le simțim așa cum le simți tu, ca pe un fior de teamă. Dar, în majoritatea cazurilor, ele se materializează, pur și simplu, în fața noastră. Întrucât în fazele de început ale visatului nu avem nici un fel de experiență în ceea ce le privește, ele ne pot insufla o spaimă de nedescris. Acest lucru reprezintă un adevărat pericol pentru noi. Prin canalul spaimei ele ne pot urmări până în viața cotidiană, cu rezultate dezastruoase pentru noi.

— În ce fel, don Juan?

— Frica se poate instaura definitiv în viața noastră și ar trebui să fim niște neconformiști foarte stăpâni pe ei pentru a-i putea rezista. Făpturile anorganice pot fi o năpastă mai mare decât ciuma. Prin frică ele ne pot, cu ușurință, scoate total din minți.

— Ce fac vrăjitorii cu făpturile anorganice?

— Interrelaționează cu ele. Le transformă în aliați. Formează asociații și extraordinare prietenii. Eu numesc aceste relații carteluri gigantice, în care percepția joacă un rol primordial. Noi suntem ființe sociale și, în mod inevitabil, căutăm companie conștiinței. În cazul făpturilor anorganice, secretul este să nu te temi de ele. Iar asta trebuie făcut de la început. Intenția pe care trebuie să le-o transmitem este de putere și degajare. Ea trebuie să încorporeze mesajul „Nu mi-e teamă de tine. Vino la mine. Dacă vii, te voi întâmpina cu bucurie. Dacă nu dorești să vii, îți voi simți lipsa”. La un asemenea mesaj, făpturile vor deveni atât de curioase, încât vor veni cu siguranță.

— De ce ar veni să mă caute sau de ce, pentru Dumnezeu, ar trebui eu să le caut?

— În timpul visatului – fie că le place sau nu – visătorii caută să se asocieze cu alte creaturi. Pentru tine asta poate fi un șoc, dar cei care visează caută în mod automat grupările de făpturi, în cazul acesta, conexiunile de creaturi anorganice. Visătorii le caută cu aviditate.

— Asta mi se pare foarte straniu, don Juan. De ce ar face cei ce visează așa ceva?

— Pentru noi, făpturile anorganice sunt ceva cu totul nou și neobișnuit. Pentru ele noutatea constă în traversarea granițelor domeniului lor de către o făptură ca noi. Ceea ce trebuie să ai în vedere de acum încolo este faptul că făpturile anorganice – cu splendida lor conștiință – exercită o atracție extraordinară asupra celor care visează și îi pot transporta cu ușurință în lumi ce depășesc orice posibilitate de descriere. Vrăjitorii din vechime s-au folosit de ele și ei au fost cei care au introdus termenul de aliați. Aliații lor i-au învățat cum să-și deplaseze punctul de asamblare dincolo de marginile oului energetic, în universul aflat dincolo de sfera omenescului. Astfel încât, când transportă un vrăjitor, îl duc în lumi ce se află dincolo de domeniul umanului.

Ascultându-l cum vorbește, am fost cuprins de temeri și îndoieli stranii, lucru de care don Juan și-a dat seama imediat.

— Ești un tip religios până la capăt, a râs el. Acum simți cum îți suflă diavolul în ceafă. Dar gândește-te la visat în acești termeni: visatul înseamnă a percepe mai mult decât ceea ce credem că este posibil să percepem.

Treaz fiind, mă neliniștea posibilitatea ca făpturile anorganice conștiente să existe cu adevărat. Dar, când visam, grijile mele din starea conștientă nu prea mai aveau vreun efect. Continuam să am fiori de frică fizică, dar, de fiecare dată, în urma lor se instala un calm ciudat, care pune stăpânire pe mine și-mi permitea să merg mai departe, ca și când nu mi-ar fi fost deloc teamă.

În acea perioadă se părea că orice progres pe care-l făceam în visat se producea brusc, fără vreun indiciu prealabil. Apariția făpturilor anorganice în visele mele n-a făcut nici ea excepție de la acest tipic. S-a petrecut pe când visam un circ la care fusesem în copilărie. Locul părea a fi un oraș din munții statului Arizona. Am început să mă uit la oameni cu vagă speranță, pe care o nutream întotdeauna, că voi revedea oamenii pe care-i întâlnisem prima dată, când don Juan m-a făcut să intru în cea de a doua atenție.

În timp ce-i urmăream cu privirea, am simțit un fior de nervozitate – ca și când aș fi primit un pumn – în stomac. Fiorul mi-a distras atenția și am pierdut din vedere oamenii, circul și localitatea montană din Arizona. În locul acestora, în fața mea se aflau două forme cu înfățișare stranie. Erau subțiri – de mai puțin de treizeci de centrimetri lățime, dar lungi, atingând, probabil, vreo doi metri și zece centrimetri în înălțime. Se profilau deasupra mea ca două rime uriașe.

Știam că era vorba de un vis, dar știam, totodată, că vedeam. Don Juan discutase cu mine despre a vedea și în starea conștientă normală și în cea de a doua atenție. Deși eram eu însumi incapabil de a o face, credeam că înțelesesem ce înseamnă să percepi energia în mod direct. În visul acela, privind la cele două stranii apariții mi-am dat seama că vedeam esența energetică a ceva nemaipomenit.

Am rămas foarte calm și nu m-am mișcat. Pentru mine, cel mai remarcabil fapt a fost că nu s-au destrămat și nu s-au transformat în altceva. Erau creaturi coezive ce-și păstrau forma lor de luminare. Ceva din interiorul lor obliga ceva din mine să fixeze cu privirea imaginea formei lor. Știam asta, pentru că ceva îmi spunea că, dacă nu mă mișcăm, nici ele nu se mișcau.

Totul s-a sfârșit la un moment dat, când m-am trezit cuprins de spaimă. Am fost imediat cuprins de temeri; o îngrijorare profundă a pus stăpânire pe mine. Nu era o neliniște de ordin psihologic, ci mai degrabă un simțământ fizic de suferință și mâhnire fără vreun motiv aparent.

Cele două forme ciudate mi-au apărut de atunci încolo în fiecare din ședințele mele de visat. În cele din urmă, totul se petrecea de parcă visam numai pentru a mă întâlni cu ele. Nu îu încercat niciodată să înaintez către mine sau să interacționeze cu mine în vreun fel. Stăteau doar acolo, în fața mea, imobile, pe tot răstimpul cât dura visul. În ceea ce mă privește, nu numai că nu am făcut nici un efort pentru a-mi schimba visele, ci chiar am uitat de scopul inițial al exercițiilor mele de visat.

Când am ajuns să discut, în cele din urmă, cu don Juan despre ceea ce mi se întâmpla, petrecusem deja luni întregi contemplând, în vis, cele două apariții.

— Te-ai blocat la o răscruce periculoasă, a spus el. Nu este bine să le gonești, dar nu este bine nici să le lași să rămână. Pentru moment, prezența lor este un impediment pentru visatul tău.

— Ce pot să fac, don Juan?

— Înfruntă-le imediat în lumea vieții cotidiene și spune-le să revină mai târziu, când vei avea mai multă putere a visatului.

— Cum să le înfrunt?

— Nu este simplu, dar se poate face. Este nevoie doar să ai suficient curaj, ceea ce desigur că ai.

Fără să mai aștepte să-i spun că nu aveam deloc curaj, m-a luat cu el pe dealurile de lângă deșertul Sonora. Pe atunci, locuia în nordul Mexicului și îmi creasem despre el certa impresie că era un vrăjitor solitar, un bătrân uitat de toți, total în afara treburilor lumești curente. Intuisem însă că era peste măsură de inteligent și, din această cauză, eram dispus să accept ceea ce aveam aproape ferma convingere că erau doar excentricități de-ale lui.

Calitatea primordială a lui don Juan era extraordinara iscusință a vrăjitorilor ce fusese cultivată de-a lungul timpului. El se asigurase că înțeleg tot ce pot înțelege în starea conștientă normală, dar – în același timp – se asigurase că intru în cea de a doua atenție, unde înțeleg sau – cel puțin – ascult cu pasiune tot ce mă învață el. În acest fel, m-a divizat în două. În starea conștientă normală nu puteam să înțeleg de ce și cum eram mai mult decât dispus să iau în serios excentricitățile sale. În cea de a doua atenție însă, totul mi se părea cât se poate de logic.

Argumentul său era că cea de a doua atenție ne este accesibilă tuturor, dar că prin faptul că ne agățăm cu îndărătnicie de imatura noastră raționalitate – unii dintre noi cu mai multă ferocitate decât alții – reușim să ne ținem la

distanță de cea de a doua atenție. Ideea sa era că visatul sparge barierele care înconjoară și izolează cea de a doua atenție.

În ziua în care m-a luat cu el pe dealurile din jurul deșertului Sonora, pentru a întâlni făpturile anorganice, eram în stare conștientă normală. Cumva, știam totuși că trebuie să fac ceva ce era, fără îndoială, de domeniul incredibilului.

În deșert căzuse o ploaie ușoară. Solul de culoare roșie era încă umed și, pe măsură ce înaintăm, se înămolea tot mai tare în striațiunile tălpilor de cauciuc ale pantofilor mei. Am fost nevoit să-mi răcâi de pietre tălpile pentru a îndepărta gogoloaiele mari de noroi care se formaseră pe ele. Mergeam în direcția est, urcând către dealuri. Când am ajuns într-o vâlcea îngustă dintre două dealuri, don Juan s-a oprit.

— Acesta este, cu siguranță, locul ideal pentru a-ți chema prietenii, a spus el.

— De ce le spui prietenii mei?

— Pentru că te-au ales cu de la sine putere. Când fac acest lucru, înseamnă că vor să se asocieze. Ți-am spus că vrăjitorii formează legături de prietenie cu aceste făpturi. Cazul tău pare să fie un exemplu în acest sens. Nici măcar nu este nevoie să le atragi.

— În ce constă o astfel de prietenie, don Juan?

— Constă dintr-un schimb reciproc de energie. Făpturile anorganice furnizează gradul lor înalt de conștiință, iar vrăjitorii furnizează conștiința lor elevată și energia lor elevată. Rezultatul pozitiv al unei astfel de relații este un schimb echilibrat. Rezultatul negativ este subordonarea oricăreia dintre cele două părți. Vrăjitorii din vechime își iubeau aliații. De fapt, îi iubeau mai mult decât pe semenii lor, oamenii. Personal, pot prevedea pericole teribile într-o astfel de atitudine.

— Ce-mi recomanzi să fac, don Juan?

— Cheamă-le. Evaluează-le și apoi decide singur ce trebuie să faci.

— Ce trebuie să fac pentru a le chema?

— Reconstituie-ți în minte imaginea lor din vis și menține-o. Motivul pentru care te-au copleșit cu prezența lor în vis este că vor să-ți întipărească în memorie forma lor. Iar acum este momentul să folosești imaginea întipărită.

Don Juan m-a forțat să-mi închid ochii și să-i țin închiși. Apoi m-a ajutat să mă așez pe niște stânci. Simțeam duritatea și răceala pietrei. Stânca era înclinată și mi-era greu să-mi păstrez echilibrul.

— Șezi aici și vizualizează forma lor până când arată exact cum îți apar ele în vis – mi-a spus el la ureche. Anunță-mă când ai focalizat imaginea lor.

Mi-a trebuit foarte puțin timp și efort pentru a realiza imaginea mentală completă a formei lor, exact ca în visele mele. Nu m-a surprins deloc faptul că puteam face acest lucru. Ceea ce m-a șocat a fost că – deși încercam cu disperare să-l anunț pe don Juan că reușisem să realizez imaginea în mintea mea – nu puteam să vorbesc și nici să-mi deschid ochii. Eram, în mod categoric, treaz. Auzeam toate sunetele din jur. L-am auzit pe don Juan spunând:

— Acum poți să-ți deschizi ochii.

I-am deschis fără nici o dificultate. Eram așezat picior peste picior pe niște stânci, care însă nu erau aceleași pe care le simțisem sub mine când mă așezasem. Don Juan era chiar în spatele meu, puțin către dreapta. Am încercat să mă întorc cu fața la el, dar el mi-a ținut capul drept, forțându-mă să rămân în aceeași poziție. Atunci am văzut două forme întunecate, ca două trunchiuri subțiri de copaci, chiar în fața mea.

Am rămas cu gura căscată, uitându-mă fix la ele. Nu erau atât de înalte ca în vis; își redusese dimensiunile la jumătate. În loc să fie forme de o luminozitate opacă, erau acum două bețe comprimate și amenințătoare, de o culoare întunecată, aproape neagră.

— Ridică-te și apucă una din ele, mi-a ordonat don Juan. Și nu-i da drumul, indiferent de cât te-ar zgâlțâi.

Nu aveam nici pe departe dorința de a face așa ceva, dar o forță necunoscută m-a făcut să mă ridic împotriva voinței mele. Am realizat cu claritate în acel moment că voi sfârși prin a face ceea ce-mi ordonase don Juan, deși, conștient, nu aveam nici cea mai mică intenție de acest fel.

M-am îndreptat mecanic către cele două forme, inima bătându-mi de să-mi spargă pieptul. Am apucat-o pe cea din dreapta. Ceea ce am simțit a fost un șoc electric, care aproape m-a făcut să-i dau drumul formei. Am auzit vocea lui don Juan ca și când ar fi strigat de la mare distanță:

— Dă-i numai drumul și ești terminat.

Am strâns cu putere forma, care se răsucea și se zbătea. Nu ca un animal mare, ci ca ceva pufos și ușor, deși încărcat cu electricitate. Ne-am rostogolit și ne-am zvârcolit destul de mult timp pe nisipul vâlcele. Forma îmi administra șoc după șoc dintr-un fel de curent electric grețos. Îl consideram grețos pentru că mi-l imaginam diferit față de energia întâlnită în lumea noastră cotidiană. Fiecare șoc îmi producea o gâdilitură și mă făcea să urlu și să mârâi ca un animal, nu de suferință, ci dintr-un fel de mânie ciudată.

În cele din urmă, forma s-a oprit și a devenit aproape solidă sub mine. Zăcea inertă. L-am întrebat pe don Juan dacă era moartă, dar nu mi-am putut auzi vocea.

— Nici pe departe, mi-a răspuns cineva, râzând, cineva care nu era don Juan. I-ai epuizat încărcătura de energie. Dar nu te ridică încă. Mai rămâi întins așa încă puțin.

M-am uitat la don Juan întrebător. Mă examina cu mare curiozitate. Apoi m-a ajutat să mă ridic. Forma întunecată a rămas pe pământ. Doream să-l întreb dacă forma nu pățise nimic și totul era în regulă cu ea. Dar, din nou, nu mi-am putut exprima întrebarea cu glas tare. Atunci, am făcut ceva extraordinar. Am considerat că totul era real. Până în acel moment, ceva din mintea mea îmi menținea caracterul rațional al gândirii, prin considerarea a ceea ce se întâmpla drept un vis provocat de mașinațiile lui don Juan.

M-am dus la forma întinsă pe pământ și am încercat să o ridic. Nu puteam însă să o iau în brațe, pentru că nu avea masă materială. M-am simțit dezorientat. Aceeași voce dinainte, care nu era vocea lui don Juan, mi-a spus să mă culc deasupra făpturii anorganice. Așa am făcut și ne-am ridicat apoi împreună, făptura anorganică precum o umbră întunecată lipită de mine. S-a

desprins după aceea încetișor de mine și a dispărut, lăsându-mă cuprins de un simțământ extrem de plăcut de împlinire.

Mi-a trebuit peste douăzeci și patru de ore pentru a-mi recăpăta complet controlul asupra facultăților mele. În cea mai mare parte a timpului am adormit. Don Juan mă controla din când în când, punându-mi mereu aceeași întrebare:

— Era energia făpturii anorganice precum focul sau precum apa?

Îmi simțeam gâtul de parcă ar fi fost ars. Nu-i puteam spune că șocurile de energie pe care le simțisem erau ca niște jeturi de apă electrizată. Nu avusesem niciodată în viață experiența unor jeturi de apă electrizată. Nu sunt sigur dacă este posibil ca acestea să fie produse sau simțite, dar aceasta este imaginea care-mi apărea în minte ori de câte ori don Juan îmi adresa întrebarea lui fixă.

Când, în sfârșit, am știut că mi-am revenit complet, don Juan dormea. Conștient că întrebarea lui avea o mare importanță, l-am trezit și i-am relatat ceea ce simțisem.

— Nu vei avea prieteni la nevoie printre făpturile anorganice, ci doar relații de o enervantă dependență, a declarat el. Fii extrem de precaut. Făpturile anorganice de apă sunt mult mai predispuse la excese. Vrajitorii din vechime credeau că ele sunt mult mai afectuoase, mai capabile de a imita sau poate chiar de a avea sentimente. Spre deosebire de cele de foc, care erau considerate mai serioase, mai reținute, dar – în același timp – și mai infatuate.

— Care este semnificația tuturor acestor lucruri pentru mine, don Juan?

— Semnificația este prea complexă ca s-o discutăm în momentul acesta. Recomandarea mea este să-ți înfrângi teama din vise și din viață, pentru a-ți apăra unitatea. Făptura anorganică, de la care ai luat energia și ai reîncărcat-o apoi din nou, s-a înfiorat până la a-și pierde forma de luminare în decursul acestui proces. Va reveni pentru a repeta experiența.

— De ce nu m-ai oprit, don Juan?

— Nu mi-ai dat timpul necesar. De altfel, nici nu m-ai auzit când îți strigam să lași făptura anorganică pe pământ.

— Trebuia să-mi fi prezentat dinainte – așa cum faci întotdeauna – toate alternativele.

— Nu cunoșteam toate alternativele. În materie de făpturi anorganice, sunt aproape un novice. Am refuzat să-mi însușesc această parte din știința vrăjitorilor, pe motivul că este prea greoaie și inconstantă. Nu vreau să fiu la cheremul nici unei entități, fie ea organică sau anorganică.

Cu aceasta discuția noastră s-a încheiat. Ar fi trebuit să fiu îngrijorat din cauza reacției categoric negative a lui don Juan, dar nu eram. Eram cumva absolut convins că orice făcusem era bine.

Mi-am continuat exercițiile de visat fără vreo altă interferență din partea făpturilor anorganice.

4. FIXAREA PUNCTULUI DE ASAMBLARE.

Deoarece înțelegerea noastră fusese să discutăm despre visat numai când considera don Juan necesar, îl întrebam rareori despre aceasta și nu insistam niciodată cu chestionarea dincolo de o anumită limită. De aceea eram mai mult

decât dornic să-l ascult ori de câte ori se hotăra să abordeze subiectul. Comentariile sau discuțiile referitoare la visat erau, în mod invariabil, incluse în alte teme ale învățăturilor sale și întotdeauna inserate pe neașteptate, fără vreun avertisment.

Ne aflam o dată – în timpul unei vizite acasă la el – în mijlocul unei conversații fără nici o legătură cu acest subiect când, fără vreun preambul, don Juan a spus că, prin contactele lor din vis cu fapăturile anorganice, vrăjitorii din vechime au devenit extrem de versați în arta manipulării punctului de asamblare, un domeniu vast și de rău augur.

Am profitat imediat de ocazie și l-am chestionat pe don Juan despre perioada estimativă când au trăit vrăjitorii din vechime. Cu alte diferite ocazii îi mai adresasem aceeași întrebare, dar niciodată nu-mi dăduse un răspuns satisfăcător. Eram însă convins că, în acel moment – probabil pentru că el însuși abordase subiectul – ar fi putut să-mi răspundă.

— Un subiect deosebit de dificil, a spus el.

Felul în care a spus-o m-a făcut să cred că intenționa să nu ia în seamă întrebarea mea. Am fost surprins când a continuat:

— Îți va pune la încercare judecata rațională tot atât de mult ca subiectul fapăturilor anorganice. Apropo, ce crezi despre ele acum?

— Mi-am lăsat opiniile de o parte, am răspuns eu. Nu-mi pot permite să gândesc în nici un fel despre el.

Răspunsul meu i-a făcut plăcere. A râs și s-a lansat în comentarii referitoare la propriile-i temeri și aversiuni față de fapăturile anorganice.

— Nu s-au numărat niciodată printre predilecțiile mele, a spus. Desigur că motivul principal era teama mea de ele. Am fost incapabil s-o depășesc când trebuia, iar apoi s-a permanentizat.

— Îți mai este frică de ele acum, don Juan?

— Ceea ce simt nu este chiar frică, ci o atitudine de respingere. Nu vreau să am în nici un fel de a face cu ele.

— Există un motiv anume pentru această atitudine de respingere?

— Cel mai solid motiv din lume: suntem în totală opoziție. Lor le place sclavia, supunerea, iar mie-mi place libertatea. Lor le place să achiziționeze, să cumpere, iar eu nu sunt dispus să dau din ce-i al meu.

Am devenit inexplicabil de agitat și i-am spus brusc că subiectul mi se părea atât de absurd, încât nu-l putea lua în serios. Don Juan s-a uitat la mine, zâmbind și a spus:

— Cea mai bună manieră de procedură în ceea ce privește fapăturile anorganice este ceea ce faci tu: să negi existența lor, dar să le vizitezi cu regularitate, susținând că visezi, iar în vis orice este posibil. În felul acesta, nu te angajezi în nici un fel.

M-am simțit ciudat de vinovat, deși nu puteam să-mi dau seama de ce și obligat să întreb:

— La ce te referi, don Juan?

— La vizitele făcute de tine fapăturilor anorganice, a răspuns el sec.

— Glumești? Ce vizite?

— Nu voiam să discut asta, dar cred că este timpul să-ți spun că vocea cicălitoare, pe care o auzeai reamintindu-ți să-ți fixezi atenția visatului pe elementele componente ale visului, era vocea unei făpturi anorganice.

Mi-am zis că don Juan afirma ceva total absurd. Asta m-a iritat atât de tare, încât chiar am țipat la el. A râs de mine și mi-a cerut să-i relatez despre ședințele mele neobișnuite de visat. Solicitarea lui m-a surprins. Nu pomenisem niciodată nimănui despre faptul că, din când în când, ieșeam brusc dintr-un vis, tras de un anumit element din el, dar, în loc să trec în alt vis – cum ar fi trebuit – întreaga atmosferă a visului se modifica și mă pomeneam într-o dimensiune necunoscută mie. Pluteam în aceasta, îndrumat de un ghid invizibil, care mă făcea să mă învârtesc continuu. Din aceste vise mă trezeam întotdeauna încă învârtindu-mă și continuam să mă răsucesc și să mă zvârcolesc timp îndelungat înainte de a mă trezi pe de-a-ntregul.

— Acestea sunt întâlniri reale pe care le ai cu prietenii tăi, făpturi anorganice, a spus don Juan.

Nu voiam să-l contrazic, dar nici nu voiam să accept ceea ce spunea. Am tăcut. Uitasem de întrebarea mea referitoare la vrăjitorii din vechime, dar don Juan a reluat subiectul.

— După cunoștința mea, vrăjitorii din vechime au trăit cu zece mii de ani în urmă, a spus el, zâmbind și urmărindu-mi reacția.

Fundamentându-mi răspunsul pe datele arheologice contemporane privitoare la migrația triburilor nomade din Asia către cele două Americi, i-am spus că eram de părere că data indicată de el era incorectă. Cu zece mii de ani în urmă este prea mult.

— Tu ai informațiile tale și eu le am pe ale mele, a răspuns el. Eu știu că vrăjitorii din vechime au domnit timp de patru mii de ani, între acum șapte mii și trei mii de ani în urmă. Acum trei mii de ani au dispărut. De atunci încoace vrăjitorii tot reassemblează și restructurează ceea ce a rămas de la cei din timpuri străvechi.

— Cum poți fi atât de sigur în privința datelor dumitale?

— Dar tu cum poți fi atât de sigur în privința alor tale? A replicat el.

I-am spus că arheologii au metode absolut sigure de stabilire a perioadelor de existență ale vechilor culturi. Din nou mi-a replicat că vrăjitorii au propriile metode sigure în acest sens.

— Nu încerc să te contrazic sau să-ți demonstrez că greșești, a continuat el, dar curând vei putea să întrebi pe cineva care cunoaște exact problema.

— Nimeni nu poate ști așa ceva cu exactitate, don Juan.

— Acesta este încă unul dintre acele lucruri imposibil de crezut, dar există cineva care-ți poate dovedi toate astea. Într-o zi, vei cunoaște această persoană.

— Ei asta-i, don Juan. Probabil, glumești. Cine poate dovedi ceea ce s-a întâmplat cu șapte mii de ani în urmă?

— Foarte simplu, unul dintre vrăjitorii din vechime despre care am vorbit. Cel pe care l-am cunoscut eu. El este persoana care mi-a povestit totul despre vrăjitorii din vechime. Sper să-ți amintești ceea ce îți voi spune despre acest

om. El deține soluția multora dintre strădaniile noastre și este cel pe care este necesar să-l cunoști.

I-am spus lui don Juan că îl ascultam cu cea mai mare atenție, deși nu înțelegeam ce spunea. El m-a acuzat că vreau doar să-i fac pe plac, dar că nu credeam un cuvânt din ceea ce spunea despre vrăjitorii din vechime. Am recunoscut că în starea conștiință normală desigur că nu crezusem acele povestiri exagerate. Dar nu o făcusem nici în cea de a doua atenție, cu toate că în acea stare ar fi trebuit să am o reacție diferită.

— Numai când reflectezi asupra a ceea ce ți-am spus devine totul o povestire exagerată, a remarcat el. Dacă nu-ți implici judecata rațională, totul rămâne, pur și simplu, o problemă de energie.

— De ce ai spus că voi cunoaște pe unul dintre vrăjitorii din vechime?

— Pentru că o vei face. Este esențial ca voi doi să vă întâlniți într-o bună zi. Dar, pentru moment, să-ți relatez o altă povestire exagerată despre unul dintre nagualii din branșa mea, nagualul Sebastian.

Apoi don Juan mi-a povestit că, pe la începutul secolului al optsprezecelea, nagualul Sebastian era paracliser într-o biserică din sudul Mexicului. În relatarea sa, don Juan a subliniat faptul că vrăjitorii – din trecut sau prezent – își caută și își găsesc refugiu în instituții consacrate, cum ar fi biserica. Părerea sa era că, din cauza extraordinarului lor spirit de ordine și disciplină, vrăjitorii pot deveni slujbași de încredere și că ei sunt foarte căutați de instituțiile care au totdeauna mare nevoie de persoane de acest fel. Don Juan susținea că, atâta timp cât nimeni nu are cunoștință de activitățile vrăjitorilor, faptul că nu sânt adepții vreunei ideologii crează impresia de slujbași model.

Don Juan și-a continuat povestirea, relatând că, într-o zi, pe când Sebastian își îndeplinea îndatoririle de paracliser, la biserică a venit un străin, un indian bătrân ce părea să fie bolnav. Acesta i-a spus, cu voce pierită, lui Sebastian că avea nevoie de ajutor. Nagualul a crezut că indianul dorea să-l vadă pe preotul paroh, dar omul, făcând un mare efort, s-a adresat direct nagualului. I-a spus pe un ton aspru și direct că știa că Sebastian era nu numai un vrăjitor, ci chiar nagual.

Speriat de această întorsătură a lucrurilor, Sebastian l-a tras pe indian de o parte și i-a cerut să-și ceară scuze. Omul a răspuns că nu se afla acolo pentru a-și cere scuze, ci pentru a căpăta asistență de specialitate. Avea nevoie, a spus el, să primească energia nagualului pentru a se putea menține în viață, viață care – l-a asigurat el pe Sebastian – dura de mii de ani, dar care, în acel moment, se stingea.

Sebastian, care era un om foarte inteligent, nefiind dispus să dea atenție unor asemenea prostii, i-a spus indianului să termine cu bufoneriile. Bătrânul însă s-a supărat și l-a amenințat pe Sebastian că, dacă nu-i îndeplinește cererea, îi denunță – pe el și pe întregul lui grup – autorităților ecleziastice.

Don Juan mi-a reamintit că, în acea perioadă, autoritățile bisericești întreprindeau acțiuni brutale și sistematice de eradicare a practicilor eretice ale indienilor din Lumea Nouă. Amenințarea acelui om nu era deci un lucru ce putea fi tratat la modul ușuratic; nagualul și grupul său erau, într-adevăr, în

primejdie de moarte. Sebastian l-a întrebat pe indian cum putea să-i dea energie. Omul i-a explicat că nagualii – prin disciplina lor – acumulează un anume fel de energie, pe care o stochează în corp și pe care el o va extrage fără durere din centrul energetic al lui Sebastian, aflat în ombilic. În schimb, Sebastian va avea nu numai posibilitatea de a-și continua netulburat activitățile, ci va fi, totodată, înzestrat cu putere.

Nagualului nu-i convenea ideea că este manipulat de bătrânul indian, dar acesta era inflexibil și nu-i oferea nici o altă opțiune decât să se conformeze cererii lui.

Don Juan m-a asigurat că bătrânul indian nu exagerase deloc în ceea ce afirmase despre sine. S-a dovedit că el era un vrăjitor din timpuri străvechi, unul dintre cei cunoscuți ca cei care desfid moartea. Se pare că reușise să supraviețuiască până în prezent prin manipularea punctului său de asamblare în moduri numai de el cunoscute.

Don Juan spunea că ceea ce s-a întâmplat atunci între Sebastian și omul acela s-a constituit mai târziu în temeiul unei înțelegeri care i-a legat pe toți cei șase naguali care i-au urmat lui Sebastian. Cel care desfide moartea s-a ținut de cuvânt; în schimbul energiei căpătate de la fiecare nagual, el îi făcea donatorului un dar, înzestrându-l cu putere. Sebastian fusese nevoit să accepte darul împotriva voinței sale; era încolțit și nu avea de ales. Dar toți ceilalți naguali care i-au urmat și-au acceptat darul cu bucurie și mândrie.

Don Juan a încheiat povestirea, spunând că, în timp, cel care desfide moartea a ajuns să fie cunoscut sub numele de arendaș. Timp de mai bine de două sute de ani, nagualii din branșa lui don Juan au continuat să onoreze această înțelegere obligatorie, dând naștere la o relație de simbioză care a schimbat cursul evoluției și țelul final al branșei.

Don Juan nu a catadicsit să dea explicații suplimentare, iar eu am rămas cu o stranie senzație de veridicitate, care mă neliniștea mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

— Cum a ajuns să trăiască atât de mult? Am întrebat.

— Nu știe nimeni, a răspuns don Juan. Tot ce știm despre el, de generații, este doar ceea ce ne spune el. Cel care desfide moartea este persoana pe care am întrebat-o despre vrăjitorii din vechime și el mi-a spus că aceștia se aflau în culmea gloriei lor acum trei mii de ani.

— De unde știi că ceea ce v-a spus este adevărat? Am întrebat eu.

Don Juan a clătinat din cap cu o expresie de uimire, dacă nu chiar de repulsie.

— Când ai de-a face cu inimaginabilul domeniu necunoscut de dincolo de noi, a spus el, făcând un gest cu mâna de jur împrejurul său, nu te prostești formând minciuni mărunte. Minciunile mărunte sunt pentru oamenii care nu au văzut ce ne așteaptă acolo.

— Ce ne așteaptă acolo, don Juan?

Răspunsul lui, o afirmație în aparență inofensivă, m-a îngrozit mai tare decât dacă mi-ar fi descris cel mai înfiorător lucru.

— Ceva cu desăvârșire impersonal, a spus el.

Probabil că observase că îmi pideam cumpătul, pentru că m-a făcut să-mi schimb nivelul de conștiință, ca să-mi dispară teama.

Câteva luni mai târziu exercițiile mele de visat au luat o întorsătură stranie. Am început să capăt în vis răspunsuri la întrebări pe care intenționam să i le pun lui don Juan. Cel mai impresionant aspect al acestei manifestări ciudate a fost acela că s-a tranferat curând în starea mea conștientă normală. Iar, într-o zi, pe când ședeam la biroul meu, am căpătat răspunsul la o întrebare neformulată încă privind caracterul real al fapturilor anorganice. Văzusem de atâtea ori făpturi anorganice în vis, încât începusem să le consider reale. Îmi reamintisem că, într-o stare de conștientă seminormală, chiar atinsesem o asemenea făptură în deșertul Sonora. Iar visele mele erau periodic deviate către lumi despre care mă îndoiam foarte tare că puteau fi produse ale minții mele. Doream să îl încolțesc pe don Juan cât mai bine, în termenii unei întrebări concise, astfel încât am formulat această întrebare în minte: dacă trebuie să acceptăm ideea că făpturile anorganice sunt la fel de reale ca oamenii, unde anume se află – în termenii sferei fizice a universului – domeniul în care există ele?

După ce am formulat întrebarea în sinea mea, am auzit un râset ciudat, exact cum auzisem în ziua în care mă luasem la trântă cu făptura anorganică. Apoi, o voce de bărbat mi-a răspuns:

— Acest domeniu există într-o anumită poziție a punctului de asamblare. Tot așa precum lumea ta există în poziția obișnuită a punctului de asamblare.

Ultimul lucru pe care-l doream era să intru în dialog cu o voce imaterială, așa că m-am ridicat și am fugit afară din casă. Începeam să cred că-mi pierdeam mințile. O grijă în plus, pe care s-o adaug la colecția mea de neliniști.

Vocea fusese atât de autoritară și de limpede, încât faptul nu numai că mă nedumerea, ci chiar mă înspăimânta. Așteptam foarte neliniștit atacurile viitoare ale vocii, dar întâmplarea nu s-a mai repetat. La prima ocazie pe care am avut-o, m-am consultat cu don Juan.

N-a fost câtuși de puțin impresionat.

— Trebuie să înțelegi o dată pentru totdeauna că astfel de lucruri sunt foarte normale în viața unui vrăjitor, a spus el. Nu ești pe cale de a înnebuni, ci, pur și simplu, auzi vocea unui emisar al visatului. La trecerea de prima sau cea de a doua poartă a visatului, cei ce visează ajung la un prag de energie și încep să vadă lucruri ori să audă voci. Nu mai multe voci, ci o singură voce. Vrăjitorii o numesc vocea emisarului visatului.

— Ce este emisarul visatului?

— Energie străină care are concizie. Energie străină care are ca scop să-i ajute pe cei care visează, spunându-le unele lucruri. Problema este că emisarul visatului poate spune numai acele lucruri pe care vrăjitorii deja le cunosc sau ar trebui să le cunoască, dacă-și merită numele de vrăjitori.

— Afirmația că este energie străină care are concizie nu mă ajută deloc, don Juan. Ce fel de energie – benignă, malignă, bună, rea, sau cum?

— Este doar ce am spus că este, energie străină. O forță impersonală pe care noi o transformăm într-o forță personificată pentru că are glas. Unii vrăjitori au deplină încredere în această energie, chiar o văd. Sau, la fel ca tine,

doar o aud sub forma unui glas de bărbat ori de femeie. Glasul le poate spune care este starea exactă a lucrurilor, iar de cele mai multe ori ei iau spusele ei drept povește sacre.

— De ce unii dintre noi o aud ca pe o voce?

— O vedem sau o auzim, pentru că ne menținem punctul de asamblare fixat într-o poziție nouă specifică; cu cât este mai intensă fixarea, cu atât mai intens simțim emisarul. Ai grijă! S-ar putea să-l vezi și să-l simți ca pe o femeie goală.

Don Juan a râs de propria sa replică, dar eu eram prea înspăimântat ca să tratez lucrurile cu frivolitate.

— Este această forță capabilă să se materializeze? Am întrebat.

— Desigur, a răspuns el. Totul depinde de cât de tare este fixat punctul de asamblare. Dar fii liniștit, dacă poți să-ți păstrezi un grad de detașare, nu se întâmplă nimic. Emisarul rămâne ceea ce este: o forță impersonală care acționează asupra noastră din cauza fixării punctului nostru de asamblare.

— Sfaturile sale sunt temeinice?

— Nu poate fi vorba de sfaturi. Emisarul ne precizează lucrurile, iar noi ne facem singuri deducțiile.

I-am împărtășit apoi lui don Juan ceea ce îmi spusese vocea mie.

— Este exact cum am spus, a remarcat el. Emisarul nu ți-a spus nimic nou. Afirmațiile sale sunt corecte, dar par doar să-ți demonstreze anumite lucruri. Ceea ce a făcut emisarul a fost doar să repete ceea ce știai deja.

— Mă tem că nu pot să am pretenția că știam toate astea, don Juan.

— Ba poți. Acum știi infinit mai multe lucruri despre misterul universului decât poți să-ți dai seama la nivel rațional. Dar asta este boala noastră, a oamenilor, să știm mai multe despre misterul universului decât ne dăm seama.

Faptul că trăisem acest fenomen incredibil de unul singur, fără ajutorul lui don Juan, mă făcea să mă simt în culmea fericirii. Voiam să aflu mai multe lucruri despre emisar. Tocmai mă pregăteam să-l întreb pe don Juan dacă și el auzise vocea emisarului, când el m-a întrerupt și, cu un zâmbet larg, mi-a spus:

— Da, da. Emisarul îmi vorbește și mie. În tinerețe îl vedeam ca pe un călugăr cu glugă neagră. Un călugăr vorbăreț care, de fiecare dată, mă speria cumplit. Apoi, când mi-am putut stăpâni spaima, a devenit o voce imaterială care continuă, până în ziua de azi, să-mi spună diferite lucruri.

— Ce fel de lucruri, don Juan?

— Orice lucru pe care-mi concentrez intenția, lucruri pe care nu vreau să mă deranjez să le aprofundez singur. Cum ar fi, de exemplu, detalii despre comportamentul învățăceilor mei. Ce fac ei când nu mă aflu în preajma lor. Și-mi spune, mai ales, lucruri despre tine. Emisarul îmi spune tot ce faci.

Ajunsă în acest punct, nu prea îmi convenea direcția în care evoluase conversația noastră. Îmi scormoneam frenetic mintea, pentru a găsi întrebări pe alte teme, în timp ce don Juan se prăpădea de râs.

— Emisarul visatului este o făptură anorganică? Am întrebat.

— Să spunem că emisarul visatului este o forță care vine din tărâmul făpturilor anorganice. Acesta este motivul pentru care cei care visează se întâlnesc întotdeauna cu el.

— Vrei să spui, don Juan, că oricare dintre cei care visează îl aude sau îl vede pe emisar?

— Toți îl aud; foarte puțini sunt cei care îl văd sau îl simt.

— Ai vreo explicație pentru acest lucru?

— Nu. În afară de asta, nu prea mă interesează foarte mult emisarul. Într-un anumit moment din viață, a trebuit să iau o decizie dacă să mă concentrez pe făpturile anorganice și să urmez calea deschisă de vrăjitorii din vechime sau să nu consimt la așa ceva. Profesorul meu, nagualul Julian, m-a ajutat să mă hotărâsc pentru neacceptare. N-am regretat niciodată această decizie.

— Crezi că și eu ar trebui să refuz făpturile anorganice, don Juan?

Nu mi-a răspuns la întrebare; în loc de răspuns, mi-a explicat că întregul domeniu al făpturilor anorganice este întotdeauna predispus să ne învețe. Probabil că din cauza faptului că făpturile anorganice au o conștiință mai profundă ca a noastră, se simt obligate să ne ia sub aripa lor ocrotitoare.

— N-am considerat că are rost să devin învățăcelul lor, a adăugat el. Prețul este prea mare.

— Care este prețul?

— Viața noastră, energia noastră, devoțiunea noastră față de ele. Cu alte cuvinte, libertatea noastră.

— Dar ce ne învață ele?

— Lucruri legate de lumea lor. În același fel în care noi înșine le-am învățat pe ele – dacă am fi capabili să o facem – lucruri legate de lumea noastră. Însă metoda lor este de a lua esența noastră primară drept etalon al nevoilor noastre și de a ne învăța în conformitate cu ea. O treabă extrem de periculoasă!

— Nu văd de ce ar fi periculoasă.

— Dacă cineva ar lua drept etalon esența primară a eului tău, cu toate temerile și lăcomia și invidia care o caracterizează etcetera, etcetera și te-ar învăța ceea ce satisface această stare oribilă de existență, care crezi că ar fi rezultatul?

Nu aveam replică. Credeam că înțeleg perfect motivele refuzului său.

— Problema vrăjitorilor din vechime, este că ei au învățat lucruri minunate, dar pe baza naturii lor primitive nealterate, a continuat don Juan. Făpturile anorganice au devenit aliații lor și, prin exemplificări premeditate, i-au învățat adevărate minuni pe vrăjitori. Aliații executau acțiunile, iar vrăjitorii erau îndrumați pas cu pas să le imite, fără a schimba ceva din natura lor primară.

— Există aceste relații cu făpturile anorganice și în ziua de azi?

— Nu pot să răspund exact la această întrebare. Tot ce pot să spun este că eu personal nu pot concepe să am asemenea relații. Implicarea în situații de asemenea natură zădărnicește eforturile noastre de căutare a libertății, consumând toată energia de care dispunem. Pentru a putea urma cu adevărat exemplul aliaților lor, vrăjitorii din vechime au fost nevoiți să-și petreacă viața

pe tărâmul făpturilor anorganice. Cantitatea de energie necesară pentru a realiza o asemenea deplasare continuă este uluitoare.

— Vrei să spui, don Juan, că vrăjitorii din vechime erau capabili de a exista pe acele tărâmuri așa cum existăm noi aici?

— Nu tocmai cum existăm noi aici, dar, în mod cert, trăiau: își păstrau conștiința și individualitatea. Pentru acei vrăjitori emisarul visatului a devenit entitatea de importanță vitală. Dacă un vrăjitor dorește să trăiască pe tărâmul făpturilor anorganice, emisarul este puntea de legătură perfectă pentru realizarea acestui lucru; vorbește, este înclinat să învețe și să îndrume.

— Ai fost vreodată în acel tărâm, don Juan?

— De nenumărate ori. La fel și tu. Dar nu are rost să discutăm despre asta acum. Încă nu te-ai descotorosit de toate resturile nefolositoare din atenția visatului. Într-o bună zi, vom vorbi și despre acel tărâm.

— Să deduc, deci, don Juan că nu-l accepți sau nu îți place emisarul?

— Nici nu-l accept și nici nu-mi place. Aparține unui alt registru, registrul vrăjitorilor din vechime. În plus, învățăturile și îndrumările sale sunt absurdități în lumea noastră. Iar pentru aceste absurdități emisarul ne taxează enorm în termenii energiei. Într-o zi, vei fi și tu de aceeași părere cu mine. Vei vedea.

În tonul cu care rostise don Juan aceste cuvinte am surprins o confirmare mascată a convingerii sale că nu-i împărtășeam părerea în ceea ce-l privea pe emisar. Tocmai voiam să-l înfrunt în această problemă, când am auzit vocea emisarului în urechi:

— Are dreptate, a spus glasul. Ție îți plac pentru că nu găsești că este nimic rău în a explora toate posibilitățile. Vrei să acumulezi cunoaștere; cunoașterea înseamnă putere. Nu vrei să rămâi în călduța siguranță a rutinei și convingerilor lumii cotidiene.

Emisarul a spus toate acestea în limba engleză, cu un pronunțat accent de pe coasta Pacificului. Apoi a schimbat-o pe spaniolă. Am sesizat un ușor accent argentinian. Nu-l mai auzisem pe emisar vorbind astfel; mă fascina. El mi-a vorbit despre împlinire, cunoaștere, despre cât de departe mă aflam de locul meu natal; despre setea mea de aventură și aproape obsedanta dorință de a cunoaște lucruri noi, de a pătrunde orizonturi noi. Glasul mi s-a adresat chiar și în portugheză, cu pronunțate inflexiuni ale limbii vorbite în pampasul de sud.

Faptul de a auzi vocea debitând toate acele remarci lingușitoare nu numai că m-a înspăimântat, ci chiar m-a îngreșat. I-am spus lui don Juan, atunci, pe loc, că trebuia să încetez exercițiile de visat. Și-a ridicat, surprins, ochii spre mine. Dar, când i-am repetat cele auzite, a fost de acord că trebuie să mă opresc din exerciții, deși am simțit că o face numai ca să mă calmeze.

Câteva săptămâni mai târziu, reacția mea mi s-a părut puțin cam isterică, iar decizia de a renunța – nejustificată. Mi-am reluat exercițiile de visat. Eram sigur că don Juan știa că-mi anulasem decizia de retragere.

Cu ocazia uneia dintre vizitele mele la el, a început să vorbească, pe neașteptate, despre vise.

— Faptul că nu am fost educați să apreciem visele ca pe un autentic domeniu de explorare nu înseamnă că ele nu sunt așa ceva, a început el. Visele sunt analizate pentru sensul lor sau considerate prevestiri, dar niciodată nu sunt interpretate ca domeniu al unor întâmplări reale. Din câte știu, numai vrăjitorii din vechime au făcut acest lucru, a continuat el, dar, în cele din urmă, au dat-o în bară. S-au lăcomit și, când au ajuns la o bifurcație crucială a drumurilor, au luat-o pe cel greșit. Au jucat totul pe o carte: posibilitatea fixării punctului de asamblare în miile de poziții pe care le putea acesta adopta.

Don Juan și-a exprimat consternarea în fața faptului că, din toate lucrurile minunate pe care vrăjitorii din vechime le-au învățat, explorând aceste mii de poziții, rămăseseră numai arta visatului și arta stalkingului. A reafirmat că arta visatului se referă la deplasarea punctului de asamblare. A definit apoi stalkingul ca artă care se ocupă de modul de fixare al punctului de asamblare în orice poziție este deplasat.

— A fixa punctul de asamblare în orice poziție nouă înseamnă a dobândi coeziune, a spus el. Exact asta și făceai în exercițiile sale de visat.

— Credeam că-mi perfecționam corpul energetic, am spus eu, întrucâtva surprins de afirmația lui.

— Faci asta și mult mai mult decât atât; înveți să ai coeziune; visatul impune acest lucru formându-i pe cei care visează să-și fixeze punctul de asamblare. Atenția visatului, corpul energetic, cea de a doua atenție, relațiile cu făpturile anorganice, emisarul visatului sunt toate produse secundare ale procesului de dobândire a coeziunii; cu alte cuvinte, sunt produsele secundare ale fixării punctului de asamblare în mai multe poziții de visat.

— Ce este aceea o poziție de visat, don Juan?

— Orice poziție nouă în care a fost deplasat punctul de asamblare în timpul somnului.

— Cum fixăm punctul de asamblare într-o poziție de visat?

— Prin menținerea imaginii oricărui element din vis sau prin schimbarea viselor după vrere. Prin exercițiile tale de visat îți exersezi capacitatea de a fi coeziv; adică îți exersezi capacitatea de a menține o nouă formă a energiei, prin fixarea punctului de asamblare în poziția unui anume vis pe care îl ai.

— Mențin, într-adevăr, o nouă formă a energiei?

— Nu chiar și asta nu pentru că nu poți, ci numai pentru că îți translezi doar punctul de asamblare în loc să-l deplasezi. Translațiile punctului de asamblare produc schimbări de mică importanță, practic insesizabile. Atracția traslărilor constă în aceea că acestea sunt atât de mici și atât de numeroase, încât a menține coeziunea în toate reprezintă un adevărat triumf.

— Cum știm că menținem coeziunea?

— Știm asta după claritatea percepției noastre. Cu cât este mai clară imaginea viselor noastre, cu atât este mai mare coeziunea.

Apoi mi-a spus că era timpul să fac o aplicație practică a ceea ce învățasem din visat. Fără să-mi dea posibilitatea să întreb ceva, m-a îndemnat să-mi concentrez atenția – ca și când aș fi fost într-un vis – asupra frunzișului unui copăcel de deșert ce creștea în preajmă: un Prosopis glandulosa.

— Dorești doar să mă uit fix la el? Am întrebat eu.

— Nu doresc doar să te uiți fix la el; doresc să faci ceva special cu acest frunziș, a răspuns el. Ține minte că, în vise, o dată ce poți să menții imaginea oricărui element, îți menții, de fapt, poziția de visat a punctului tău de asamblare. Acum, privește la aceste frunze, ca și cum ai fi într-un vis, dar cu o semnificativă deosebire: îți vei concentra atenția visatului asupra frunzelor copăcelului în starea de conștiință a lumii cotidiene.

Nervozitatea mea a făcut să-mi fie imposibil să-i urmăresc firul gândirii. Mi-a explicat cu răbdare că, prin fixarea privirii asupra frunzișului, voi realiza o deplasare minusculă a punctului de asamblare. Apoi, convocându-mi atenția visatului prin fixarea cu privirea a frunzelor individuale, voi fixa, de fapt, această mică deplasare a punctului, iar coeziunea mea mă va face să percep în termenii celei de a doua atenții. A adăugat, cu chicotit, că întregul proces era ridicol de simplu.

Don Juan avea dreptate. Tot ce a trebuit să fac a fost să-mi concentrez privirea asupra frunzelor, să mă uit fix la ele și într-o clipă clipă am fost atras într-o senzație de vârtej, foarte asemănătoare cu vârtejurile din visele mele. Frunzișul copăcelului a devenit un întreg univers de informații senzoriale. Era ca și cum frunzișul m-ar fi înghițit, dar senzația o aveam nu numai la nivelul vederii; dacă atingeam frunzele, le simțeam în mod real. Le puteam simți și mirosul. Atenția visatului era multisenzorială și nu doar vizuală, ca în visatul obișnuit.

Ceea ce a început ca privitul frunzișului unui copăcel s-a transformat într-un vis. Eram convins că mă aflu într-un copăcel visat, așa cum mai fusesem și în alți copaci din nenumărate alte vise. Natural că m-am comportat în acest copac visat la fel cum învățasem să mă comport în visele mele; treceam de la un element la altul, tras de forța unui vârtej ce se forma în oricare parte a copăcelului, pe care îmi concentram multisenzorială atenție a visatului. Vârtejurile se formau nu numai când priveam, ci și când atingeam ceva cu orice parte a corpului.

În mijlocul acestei viziuni, sau acestui vis, am avut un atac de îndoieli raționale. Am început să mă întreb dacă mă urcasem într-adevăr în copăcel, într-o stare de năuceală și dacă, într-adevăr, mângâiam frunzele – pierdut în coroana copacului – fără să știu ce fac. Sau poate că adormisem, hipnotizat probabil de freamătul frunzelor în bătaia vântului și acum visam. Dar, la fel ca în vise, nu aveam destulă energie pentru a reflecta prea mult la aceste lucruri. Gândurile mele erau pasagere. Durau doar o clipă; apoi forța experienței directe le-a înăbușit complet.

O mișcare bruscă a zgâlțâit deodată totul și m-a făcut, efectiv, să ies dintr-un pâlț de frunze, ca și cum m-aș fi smuls din atracția magnetică a copăcelului. Așezat într-o poziție elevată, aveam în față o priveliște nemărginită. De jur împrejur, erau munți întunecați și multă vegetație. Un alt șoc de energie m-a făcut să mă cutremur până-n măduva oaselor; apoi m-am aflat în altă parte. Eram înconjurat de copaci uriași, mai mari chiar decât pinii Douglas din statele Oregon și Washington. Nu mai văzusem niciodată o asemenea pădure. Peisajul era într-un atât de mare contrast față de cel arid al deșertului Sonora, încât nu am mai avut nici o îndoială că visam.

Am menținut viziunea acelei priveliști extraordinare, temându-mă să o las să dispară, întrucât știam că este, într-adevăr, un vis și se va destrăma imediat ce-mi epuizăm atenția visatului. Dar imaginile au rămas la locul lor chiar și atunci când, după estimarea mea, ar fi trebuit să nu mai am rezerve de atenție a visatului. Atunci, mi-a trecut prin minte un gând terifiant: ce-ar fi dacă asta nu era nici vis, nici viața de zi cu zi?

Cuprins de panică, la fel ca un animal înspăimântat, m-am retras înapoi în pâlcul de frunze din care ieșisem. Impulsul mișcării mele de retragere m-a purtat prin frunzișul și printre crengile tari ale copăcelului. M-a tras jos din copăcel și, într-o frântură de secundă, stăteam din nou lângă don Juan, la ușa casei sale din deșertul Sonora.

Mi-am dat seama seama imediat că reintrasem într-o stare în care puteam gândi coerent, dar nu puteam vorbi. Don Juan mi-a spus să nu fiu îngrijorat, afirmând că facultatea vorbirii este extrem de fragilă și că crizele de muțenie sunt un lucru obișnuit printre vrăjitorii care se aventurează dincolo de limitele percepției normale.

În sinea mea aveam simțământul că lui don Juan i se făcuse milă de mine și se hotărâse să-mi adreseze cuvinte de îmbărbătare. Dar vocea emisarului visatului – pe care am auzit-o în clipa aceea – mi-a spus că, după o odihnă de câteva ore, aveam să mă simt din nou perfect.

Când m-am trezit, i-am prezentat lui don Juan – la cererea sa – o descriere completă a ceea ce văzusem și făcusem. M-a prevenit că nu era posibil să mă bazez pe judecata mea rațională pentru a înțelege cele prin care trecusem, nu din cauză că judecata mi-ar fi fost în vreun fel slăbită, ci pentru că ceea ce se întâmplase era un fenomen ce depășea parametrii rațiunii.

Normal că eu am susținut că nimic nu poate fi în afara granițelor rațiunii; că lucrurile pot fi enigmatice, dar că, mai devreme sau mai târziu, rațiunea găsește întotdeauna o cale de face lumină în absolut orice. Și eram absolut convins de asta.

Don Juan mi-a explicat, cu deosebită răbdare, că rațiunea este doar un produs derivat din poziția obișnuită a punctului de asamblare; că, prin urmare înțelegerea a ceea ce se petrece în jurul nostru, judecata sănătoasă, cu picioarele pe pământ – surse de mare mândrie pentru noi presupuse a fi consecința firească a valorii noastre – sunt doar rezultatul fixării punctului nostru de asamblare în locul său obișnuit. Cu cât este acesta mai rapid și mai staționar, cu atât este mai mare încrederea în noi înșine și sentimentul că cunoaștem lumea și suntem capabili de a face previziuni.

A adăugat că ceea ce face visatul este să ne confere mobilitatea necesară pentru a accede la alte lumi, prin demolarea modului nostru de cunoaștere a acestei lumi. A numit visatul o călătorie de dimensiuni de neconceput, călătorie care – după ne facilitează percepția a tot ce putem percepe ca oameni – determină punctul de asamblare să se proiecteze în afara domeniului umanului și să perceapă inimaginabilul.

— Iată că ne-am întors din nou să insistăm asupra celui mai important subiect al lumii vrăjitorilor, a continuat el, poziția punctului de asamblare.

Blestemul vrăjitorilor din vechime și – deopotrivă – ghimpele din ochi al umanității.

— De ce spui asta, don Juan?

— Pentru că atât omenirea în general, cât și vrăjitorii din vechime sunt victimele poziției punctului de asamblare: oamenii, pentru că, neștiind că există punctul de asamblare, sunt nevoiți să considere produsul derivat al poziției sale obișnuite ca pe ceva final și de necontestat. Iar vrăjitorii din vechime pentru că, deși știau totul despre punctul de asamblare, s-au lăsat cucerți de facilitatea cu care putea fi manipulat. Trebuie să te ferești de a cădea în aceste capcane, a continuat el. Ar fi revoltător să te raliezi cu omenirea, ca și când n-ai ști de existența punctului de asamblare. Dar ar fi și mai absurd dacă te-ai alia cu vrăjitorii din vechime și ți-ai manipula cu cinism punctul de asamblare pentru profit.

— Totuși, nu înțeleg. Ce legătură au toate astea cu experiența mea de ieri?

— Ieri ai fost într-o altă lume. Dacă mă întrebi unde este această lume, iar eu îți spun că ea este în poziția punctului de asamblare, răspunsul meu nu va avea nici un înțeles pentru tine.

Explicația lui don Juan era că am două alternative. Una era să merg pe calea analizelor raționale ale oamenilor și să mă confrunt cu situația dificilă că existența îmi va spune că există și alte lumi, iar rațiunea îmi va spune că nu există și nici nu pot exista asemenea lumi. Cea de a doua alternativă era să urmez calea judecății vrăjitorilor din vechime caz în care aș accepta automat ideea existenței altor lumi și ar fi nevoie numai de aviditatea mea pentru a face ca punctul de asamblare să se mențină în poziția care creează lumile respective. Rezultatul ar fi un alt gen de dificultate: aceea de a trebui să mă deplasez fizic în târâmurii cu aspect himeric, minat de perspectivele de putere și avantaje.

Eram prea amortit pentru a-i urmări argumentația, dar apoi am realizat că nici nu trebuie să urmăresc, pentru că eram în totalitate de acord cu el, în ciuda faptului că nu aveam o imagine completă a faptelor cu care eram de acord. Acest acord era mai degrabă un sentiment ce venea de departe, o certitudine străveche pe care o pierdusem și care-și croia cu încetul calea de revenire către mine.

Reluarea exercițiilor de visat mi-a înlăturat aceste neliniști dar a dat naștere altora noi. De exemplu, după ce o auzisem luni de-a rândul zi de zi, am încetat să mai consider vocea emisarului un lucru săcâitor sau surprinzător. A devenit ceva obișnuit. Dar am făcut atât de multe greșeli sub influența a ceea ce-mi spunea, încât aproape că am ajuns să înțeleg reținerea lui don Juan de a lua vocea în serios. Un psihanalist ar fi repurtat o mare satisfacție profesională din interpretarea emisarului potrivit tuturor permutațiilor posibile ale forțelor dinamicii mele interioare.

Don Juan își păstra convingerea fermă în ceea ce privea emisarul: forță impersonală, dar permanentă, din domeniul făpturilor anorganice; astfel că, cei care visează au cu toții de a face cu ea, mai mult sau mai puțin în aceeași

termeni. Iar dacă optăm să luăm cuvintele ei drept sfaturi de urmat, suntem niște fraieri incurabili.

Eram, în mod categoric, unul dintre acești fraieri. Nu aveam cum să rămân impasibil față de contactul direct cu un astfel de eveniment extraordinar: o voce care-mi dezvăluia clar și concis, în trei limbi, aspectele ascunse ale oricărui lucru sau ființe asupra căreia îmi concentram atenția. Singurul neajuns – care însă nu conta pentru mine – era că nu eram sincronizați. Emisarul îmi relata diferite lucruri despre oameni sau întâmplări când, cu toată franchețea, uitasem de mult că mă interesaseră.

L-am întrebat pe don Juan despre cauzele acestei ciudățenii, iar el mi-a spus că se datora rigidității punctului meu de asamblare. Mi-a explicat că fusem crescut de oameni bătrâni și că aceștia îmi insuflaseră concepții de oameni bătrâni; în consecință, eram periculos de virtuos. Tendința sa de a-mi administra porțiuni de plante halucinogene nu era decât un efort, spunea el, de a-mi zgâlțâi punctul de asamblare și a-i permite să dobândească o marjă minimă de mobilitate.

— Dacă nu-ți creezi această marjă, a continuat el, vei deveni ori mai virtuos, ori un vrăjitor isteric. Interesul meu de a-ți povesti despre vrăjitorii din vechime nu este de a-i denigra, ci de a-ți-i contrapune. Mai devreme sau mai târziu, punctul tău de asamblare va deveni mai mobil, dar nu destul de mobil pentru a evita posibilitatea să fii ca ei: virtuos și isteric.

— Cum pot să evit toate astea, don Juan?

— Există o singură cale. Vrăjitorii o numesc înțelegere absolută. Eu o numesc idilă cu cunoașterea. Este efortul pe care-l depun vrăjitorii pentru a cunoaște, a descoperi, a fi uluiți.

Don Juan a schimbat subiectul și a continuat să explice problema fixării punctului de asamblare. Spunea că, văzând cum punctele de asamblare ale copiilor se mișcă permanent, ca împinse de vibrații, schimbându-și cu ușurință locul, vrăjitorii din vechime au ajuns la concluzia că poziția obișnuită a punctului de asamblare nu este fixată din naștere, ci stabilită prin mecanismul deprinderilor. Văzând totodată că numai la adulți punctul este fixat într-un singur loc, au presupus că localizarea specifică a punctului de asamblare favorizează un mod specific de a percepe. Prin utilizare repetată, acest mod specific de a percepe devine un sistem de interpretare a datelor senzoriale.

Don Juan a subliniat că, întrucât suntem încorporați sistemului prin faptul că ne naștem în el, din momentul nașterii ne străduim necesarmente să ne ajustăm percepția pentru a ne conforma cerințelor sistemului, care ne guvernează pentru toată durata vieții. Prin urmare, vrăjitorii din vechime au avut perfectă dreptate să creadă că acțiunea de anulare a acestui mod de a percepe și perceperea directă a energiei este ceea ce transformă pe cineva în vrăjitor.

Don Juan și-a exprimat uimirea față de ceea ce numea el cea mai mare realizare a educației noastre ca oameni: blocarea definitivă a punctului de asamblare în poziția sa obișnuită. Pentru că, o dată imobilizat acolo, percepția noastră poate fi instruită și îndrumată să interpreteze ceea ce percepem. Cu alte cuvinte, putem atunci să fim dirijați să percepem mai mult în termenii

sistemului și nu în termenii propriilor noastre simțuri. M-a asigurat că percepția umană este, în general, uniformă pentru că punctele de asamblare ale întregii rase umane sunt fixate în același loc.

În continuare, a spus că vrăjitorii își demonstrează sieși toate acestea când vad că, în momentul în care punctul de asamblare este deplasat dincolo de o anumită limită și încep să fie percepute noi filamente de energie universală, ceea ce percepem nu are sens. Cauza imediată este că noile infomații senzoriale fac sistemul nostru să devină inoperant; el nu mai poate fi folosit pentru a interpreta ceea ce percepem.

— Percepția în lipsa sistemului este, desigur, haotică, spunea don Juan. Dar, oricât de straniu ar părea, exact când credem că suntem total dezorientați, vechiul nostru sistem se restabilește; ne salvează și transformă noua noastră percepție incomprehensibilă într-o nouă lume absolut comprehensibilă. Exact ce ți s-a întâmplat ție când ai privit frunzele copăcelului.

— Ce mi s-a întâmplat mie exact, don Juan?

— Percepția ta a fost pentru un timp haotică; totul ți s-a prezentat dintr-o dată, iar sistemul tău de interpretare a lumii a funcționat. Apoi, haosul s-a clarificat, iar tu te-ai pomenit în fața unei lumi noi.

— Ne aflăm din nou, don Juan, în același loc, în care am mai fost. Există această lume sau este ea doar o plăsmuire a minții mele?

— Ne aflăm, cu siguranță, în același loc, iar răspunsul este același. Există în poziția exactă în care s-a aflat punctul tău de asamblare în acel moment. Pentru a o percepe, ai avut nevoie de o coeziune, adică a fost necesar să-ți menții punctul de asamblare fixat în acea poziție, ceea ce ai și făcut. Rezultatul a fost că ai perceput totalmente, pentru un timp, o lume nouă.

— Dar ar putea percepe și alții aceeași lume?

— Dacă au uniformitate și coeziune, ar putea să o perceapă. Uniformitate înseamnă a menține, la unison, aceeași poziție a punctului de asamblare. Vrăjitorii din vechime numeau întreaga acțiune de realizare a uniformității și coeziunii în afara lumii obișnuite percepția de stalking. Arta stalkingului, a continuat el, așa cum am mai spus, se referă la fixarea punctului de asamblare. Vrăjitorii din timpuri străvechi au descoperit, în practica lor, că, oricât de importantă este deplasarea punctului de asamblare, mult mai important este să fie făcut să rămână fixat în noua sa poziție, oriunde s-ar afla aceasta.

Mi-a explicat că, dacă punctul de asamblare nu rămâne nemișcat, nu putem percepe coerent sub nici o formă, ci vom recepta doar o multitudine caleidoscopică de imagini disociate. Acesta este motivul pentru care vrăjitorii din vechime au acordat aceeași importanță visatului ca și stalkingului. Nici una dintre aceste arte nu poate exista fără cealaltă, mai ales în cazul activităților în care erau angrenați vrăjitorii.

— Care erau aceste activități, don Juan?

— Vrăjitorii din vechime le numeau aspecte mai complexe ale celei de a doua atenții sau marea aventură în necunoscut.

Don Juan a spus că aceste activități decurg din deplasarea punctului de asamblare. Vrăjitorii din vechime au învățat nu numai să-și deplaseze punctele

de asamblare în mii de poziții pe suprafața sau în interiorul maselor lor energetice, ci și cum să-și fixeze punctele de asamblare în aceste poziții, menținându-și astfel, un timp nelimitat, coeziunea.

— Care era folosul acestui lucru, don Juan?

— Nu putem vorbi de foloase, ci numai de rezultate finale.

Mi-a explicat că vrăjitorii din vechime aveau o coeziune atât de puternică, încât le permitea să devină – din punct de vedere perceptual și fizic – orice le dicta poziția specifică a punctului lor de asamblare. Se puteau transforma în absolut orice pentru care aveau un inventar de trăsături specifice. Un asemenea inventar, spunea el, înseamnă toate detaliile de percepție implicate de actul de a deveni, de exemplu, un jaguar, o pasăre, o insectă, etcetera, etcetera.

— Mi-e foarte greu să cred că o asemenea transformare este posibilă, am spus eu.

— Este posibilă, m-a asigurat el. Nu atât pentru tine sau pentru mine, ci pentru ei. Pentru ei asta era un nimic.

A spus că vrăjitorii din vechime aveau o mobilitate extraordinară. Aveau nevoie doar de o mică translație a punctului de asamblare, o cât de mică sugestie perceptuală din visat și imediat își prelucrau percepția prin stalking, își reorganizau coeziunea pentru a o adecva noilor stări de conștiință și erau un animal, o altă persoană, o pasăre sau orice altceva.

— Dar nu este asta ceea ce fac bolnavii mintali? Își fabrică propria lor realitate pe parcurs? Am replicat eu.

— Nu, nu este același lucru. Alienații mintali imaginează o realitate proprie, pentru că nu au nici un fel de țel prestabilit. Ei aduc haosul în haos. Vrăjitorii, dimpotrivă, aduc ordine în haos. Țelul lor transcendentă prestabilit este de a-și elibera percepția. Vrăjitorii nu fabrică lumea pe care o percep; ei percep energia direct și descoperă că ceea ce percep este o lume nouă, care îi poate înghiți cu totul, pentru că este la fel de reală ca orice știm noi că este real.

Apoi don Juan mi-a prezentat o nouă versiune a ceea ce mi se întâmplase mie în timp ce îmi concentrasem privirea asupra copăcelului. A spus că începusem să percep energia copăcelului. La nivel subiectiv însă, credeam că visez, pentru că, pentru a percepe energia, obișnuiam să recurg la metode ale visatului. A afirmat că folosirea metodelor visatului în lumea vieții cotidiene era unul dintre procedeele cele mai eficace la care recurgeau vrăjitorii din vechime. Asta făcea ca perceperea directă a energiei să fie mai degrabă ca un vis, în loc de a fi total haotică, până în momentul în care ceva reorganiza percepția, iar vrăjitorul se pomenea în fața unei lumi noi – exact ceea ce mi se întâmplase mie.

I-am spus despre gândul care-mi trecuse prin minte și pe care abia îndrăzneam să-l gândesc: că peisajul pe care îl vedeam nu era un vis și nici lumea noastră de zi cu zi.

— Nu era, a răspuns el. Ți-am mai spus asta de nenumărate ori, dar tu crezi că nu fac altceva decât să mă repet. Știu cât de dificil îi este minții omenești să accepte ca reale posibilități neraționale. Dar lumile noi există într-

adevăr! Ele sunt înfășurate una peste alta, precum foile într-un bulb de ceapă. Lumea în care existăm noi este una dintre aceste foi.

— Vrei să spui, don Juan, că scopul învățăturilor dumitale este de a mă pregăti pentru a merge în acele lumi?

— Nu. Nu vreau să spun asta. Mergem în acele lumi numai ca exercițiu. Acest fel de călătorii reprezintă antecedentele vrăjitorilor din ziua de azi. Noi practicăm același fel de visat pe care-l practicați și vrăjitorii din vechime, dar, la un moment dat, ne abatem pe un tărâm nou. Vrăjitorii din vremuri străvechi preferau translarea punctului de asamblare, astfel încât întotdeauna se aflau pe un teren mai mult sau mai puțin cunoscut, previzibil. Noi preferăm transferul punctului de asamblare. Noi căutăm necunoscutul din afara sferei umanului.

— Eu nu am ajuns încă acolo, nu-i așa?

— Nu. Tu ești încă la început. Iar, la început, oricine trebuie să parcurgă toate etapele parcurse de vrăjitorii din vechime. Pentru că, la urma urmelor, ei sunt cei care au inventat visatul.

— Atunci, în ce stadiu voi începe să învăț genul de visat al noilor vrăjitori?

— Mai ai mult de învățat până atunci. După câțiva ani, poate; în plus, în cazul tău, trebuie să fii extraordinar de atent. Ca fire, te asemeni categoric cu vrăjitorii din vechime. Ți-am mai spus asta, dar totdeauna reușești să eviți testele mele. Uneori, cred chiar că ești sfătuit de vreo energie străină, dar, pe urmă, resping această idee. Nu ești prefăcut.

— La ce te referi, don Juan?

— Ai făcut, fără să-ți dai seama, două lucruri care mă îngrijorează foarte tare. Prima dată când ai visat, ai călătorit cu corpul tău energetic către un loc din afara acestei lumi. Și ai și umblat pe acolo! Iar apoi, te-ai deplasat cu corpul tău energetic în alt loc din afara acestei lumi, separându-te de starea de conștiință a lumii cotidiene.

— De ce te-ar putea îngrijora asta, don Juan?

— Visatul este ceva mult prea ușor pentru tine. Iar asta poate fi un blestem, dacă nu suntem atenți. Te conduce la necunoscutul din sfera umanului. Așa cum ți-am spus însă, vrăjitorii din ziua de azi se străduiesc să ajungă la necunoscutul din afara sferei umanului.

— Ce ar putea fi necunoscutul din afara sferei umanului?

— Eliberarea din condiția de om. Lumi inimaginabile care se află în afara categoriei umane, dar pe care le putem totuși percepe. Prin asta se abat vrăjitorii contemporani de la calea tradițională. Ei au predilecție pentru ceea ce se află în afara sferei umanului. Iar ceea ce se află în afara acestei sfere sunt lumi complete și complexe, nu doar domeniul păsărilor, cel al animalelor sau cel al omului, chiar dacă este vorba de omul necunoscut. Mă refer la lumi, ca aceea în care trăim, lumi totale, cu domenii de manifestare infinite.

— Unde se află aceste lumi, don Juan? În diferite poziții ale punctului de asamblare?

— Exact. În diferitele poziții ale punctului de asamblare, poziții pe care vrăjitorii le realizează prin transferul punctului de asamblare și nu prin

translația lui. Pătrunderea în aceste lumi este genul de visat pe care îl practică numai vrăjitorii din ziua de azi. Vrăjitorii din vechime nu s-au aventurat în asemenea forme, întrucât asta necesită o mare doză de detașare și o totală lipsă de vanitate. Un preț pe care nu-și puteau permite să-l plătească. Pentru vrăjitorii care practică visatul în ziua de azi, visatul reprezintă libertatea de a percepe lumi ce depășesc orice imaginație.

— Dar ce rost are să percepi toate astea?

— Mi-ai mai pus astăzi aceeași întrebare. Vorbești ca un adevărat negustor. Care este riscul? Întrebai. Care este procentul de câștig la investiția mea? Îmi va îmbunătăți situația? Nu se poate răspunde la asta. Minte negustorului gândește în termeni comerciali. Dar libertatea nu poate fi o investiție. Libertatea este o aventură nesfârșită, în care ne riscăm viața și mult mai mult de atât pentru câteva momente ale unei trăiri ce nu poate fi exprimată în cuvinte, ce depășește orice gânduri sau sentimente.

— Nu am pus întrebarea în acest sens, don Juan. Ceea ce vreau eu să știu este ce anume poate constitui pentru un pierde-vară ca mine stimulul de a face toate astea?

— Setea de libertate este singurul stimul pe care-l cunosc. Libertatea de a zbura în infinitatea de dincolo de noi. Libertatea de a te dizolva, de a te înălța, de a fi precum flacăra unei lumânări, care – deși nu se poate compara cu lumina a milioane de stele – rămâne intactă, pentru că niciodată nu a avut pretenția că ar fi mai mult decât ceea ce este: o simplă lumânare.

5. LUMEA FĂPTURILOR ANORGANICE.

Credincios înțelegerii de a aștepta ca don Juan să fie cel care inițiază orice discuție referitoare la visat, îi ceream sfaturi numai în caz de necesitate. De regulă însă, nu numai că avea rețineri în a aborda subiectul, ci chiar era nemulțumit de mine în legătură cu asta. În opinia mea, nemulțumirea sa era confirmată de faptul că, ori de câte ori vorbeam de acțiunile mele de visat, minimaliza totdeauna importanța realizărilor mele.

Pentru mine, în acea perioadă, existența fapturilor anorganice însuflețite devenise aspectul esențial al exercițiilor mele de visat. După ce le întâlnisem în vis și, mai ales, după ciocnirea din deșertul din jurul casei lui don Juan, ar fi trebuit să fiu mai dispus să accept existența lor ca pe o treabă serioasă. Dar toate aceste evenimente au avut asupra mea exact efectul contrar. Am devenit de neclintit în convingerea că ele nu există, negând – prin eludare – această posibilitate.

Apoi m-am răzgândit și am hotărât să întreprind o cercetare obiectivă în ceea ce le privește. Metoda de desfășurare a cercetării presupunea ca, mai întâi, să întocmesc o evidență a tot ce se întâmplă în ședințele mele de visat, iar apoi să folosesc aceste evidențe drept bază pentru a stabili dacă visatul atesta sau nega existența fapturilor anorganice. Și chiar am scris, cu meticulozitate, sute de pagini de detalii fără noimă, când, de fapt, ar fi trebuit să-mi fie clar că problemele doveditoare ale existenței lor erau aproape toate strânse în momentul în care mi-am început cercetarea.

Mi-a trebuit numai câteva ședințe ca să descopăr că ceea ce credeam eu că sunt recomandări obișnuite de ale lui don Juan – să-mi stopez judecata și să

las fap̃turile anorganice sã vinã singure la mine – era, de fapt, chiar procedeul utilizat de vrãjitorii din timpuri strãvechi pentru a atrage aceste fãpturi. Lãsându-mã sã descopãr singur acest lucru, don Juan urma, pur și simplu, cursul instruirii sale în ale vrãjitoriei. El remarcase de nenumãrate ori cã este foarte dificil sã-ți determini eul sã renunțe la sistemul sãu de apãrare altfel decãt prin exercițiu. Una dintre cele mai puternice linii de apãrare ale eului este, într-adevãr, judecata noastrã raționalã, care nu este numai cea mai tainicã, atunci când este vorba de acțiuni și explicații vrãjitoarești, dar și cea mai amenințatã. Don Juan era convins cã existența fãpturilor anorganice este cel mai de temut atacator al rațiunii noastre.

În exercițiile mele de visat aveam o ordine stabilitã de acțiune, pe care o respectam în fiecare zi, fãrã abatere. Mai întâi, vizam observarea oricãrui element posibil din vis, apoi vizam schimbarea viselor. Pot sã declar cu toatã sinceritatea cã am observat universuri întregi de detalii în vise peste vise. În mod obișnuit, la un moment dat, atenția visatului începea sã-mi slãbeascã, iar ședințele mele de visat se încheiau fie prin aceea cã adormeam și începeam sã am vise obișnuite – în care nu-mi exercitam nici un fel de atenție a visatului – fie prin aceea cã mã trezeam și nu mai puteam sã dorm deloc.

Din când în când însã, așa cum spusese don Juan, în visele mele era infiltrat un curent de energie strãinã, o iscoadã – cum îl numea el. Faptul cã fusesem prevenit m-a ajutat sã-mi adaptez atenția visatului și sã fiu cu ochii-n patru. Prima datã când am observat infiltrațiile de energie strãinã, visam cã eram la cumpãrãturi într-un mare magazin universal. Treceam de la un raion la altul, în cãutare de antichități. În cele din urmã, am gãsit un astfel de articol. Ridicolul faptului de a cãuta obiecte de artã vechi într-un magazin universal era atãt de evident, încãt m-a fãcut sã rãd pe înfundate, dar, întrucãt am gãsit un astfel de articol, am uitat de incongruență. Obiectul cu pricina era un mãnec de baston. Vãnãtorul mi-a spus cã era fãcut din iridium, pe care l-a caracterizat drept una dintre cele mai dure substanțe din lume. Era o piesã sculptatã, reprezentând capul și umerii unei maimuțe. Mie mi se pãrea cã era fãcutã din jad. Vãnãtorul a fost ofensat când am sugerat cã ar putea fi vorba de jad și, pentru a-și demonstra afirmațiile a aruncat cu toatã puterea obiectul pe pardoseala de ciment. Acesta nu s-a spart, ci a sãltat ca o minge și a zburat mai departe, rotindu-se în aer, ca un disc zburãtor. M-am luat dupã el. A dispãrut în spatele unor copaci. Am alergat sã-l caut și l-am gãsit înfipt în pãmânt. Se transformase într-un baston lung, extraordinar de frumos, negru cu verde închis.

Doream cu înfocare sã fie al meu. L-am apucat și m-am luptat sã-l scot din pãmânt înainte de a mai trece cineva pe acolo. Dar, oricãt de tare m-am strãduit, nu am putut sã-l fac sã iasã. Mã temeam cã-l voi rupe, dacã aș încerca sã-l scot zgãlțându-l înainte și înapoi. Așa cã am început sã sap în jurul lui cu mâinile. În timp ce eu sãpam, el se topea, pãnã când, în locul lui, n-a rãmas decãt o bãltoacã de apã verde. Mã uitam la bãltoacã și deodatã a pãrut cã explodeazã. S-a transformat într-un balon alb și s-a evaporat. Visul meu a continuat cu alte detalii și imagini nesemnificative, deși deosebit de clare.

Când i-am povestit lui don Juan despre vis, el a spus:

— Ai reperat o iscoadă. Iscoadele sunt mai numeroase când visele noastre sunt obișnuite, neieșite din comun. Visele celor care visează sunt ciudat de lipsite de iscoade. Atunci când acestea apar, pot fi identificate datorită atmosferei stranii și incongruenței care le însoțește.

— Incongruență, în ce fel, don Juan?

— Prezența lor n-are nici o noimă.

— Puține lucruri au vreo noimă în vis.

— Numai în visele obișnuite lucrurile sunt absurde. Aș spune că este așa, pentru că în acele momente sunt infiltrate mai multe iscoade, deoarece oamenii obișnuși sunt ținta unui baraj mai puternic din partea necunoscutului.

— Știi cumva de ce stau lucrurile așa, don Juan?

— După părerea mea, este vorba de un echilibru de forțe. Oamenii obișnuși dispun de bariere uimitor de puternice pentru a se apăra împotriva acestor atacuri. Bariere precum grija pentru sine. Cu cât este mai solidă bariera, cu atât mai puternic este atacul. În contrast, cei care visează dispun de mai puține bariere, iar în visele lor sunt mai puține iscoade. Se pare că lucrurile fără noimă dispar din visele lor, probabil pentru a le facilita descoperirea prezenței iscoadelor.

Don Juan m-a sfătuit să rememorez cu mare atenție fiecare detaliu posibil al visului pe care-l avusesem. M-a făcut chiar să repet ceea ce îi spusese.

— Mă derutezi complet, am spus eu. Întâi, nu vrei să auzi nimic despre visatul meu, iar apoi vrei. Există vreo ordine de succedare a refuzurilor și acceptărilor dumitale?

— Poți fi sigur că la baza tuturor acestor lucruri există o ordine, a răspuns el. Se prea poate ca, într-o zi, la rândul tău, să procedezi la fel cu un alt visător. Unele aspecte sunt de o importanță crucială, pentru că sunt asociate cu spiritul. Altele sunt total neimportante, pe motivul că sunt asociate cu răsfățata noastră personalitate. Prima iscoadă pe care o detectezi va fi întotdeauna prezentă, în orice formă chiar de iridiu. Apropo, ce este iridiul?

— Nu știu exact, am răspuns eu cu totală franchețe.

— Ei, poftim! Și ce-ai spune dacă se dovedește a fi una dintre cele mai dure substanțe din lume?

Ochii lui don Juan străluceau de încântare, în timp ce eu râdeam nervos de absurditatea unei asemenea posibilități, care – așa cum aveam să aflu mai târziu – este chiar adevărată.

De atunci încolo am început să observ prezența elementelor incongruente din visele mele. O dată ce acceptasem modul în care don Juan categorisea energia străină din vise, eram într-un totu de acord cu el că elementele incongruente erau invadatori străini ai viselor mele. Atunci când îi detectam, atenția visatului se concentra cu o intensitate atât de mare asupra lor, cum nu se întâmpla niciodată în alte împrejurări.

Un alt lucru pe care l-am observat a fost că, de fiecare dată când visele mi erau invadate de energie străină, atenția visatului trebuia să depună mari

eforturi, pentru a transforma această energie într-un obiect cunoscut. Dezavantajul atenției mele a visatului era incapacitatea sa de a realiza complet o astfel de transformare; rezultatul final erau niște corcitură hidoase, cu o înfățișare aproape necunoscută pentru mine. Apoi energia străină se destrăma destul de ușor; elementul corcitură dispărea, transformându-se într-o pată de lumină ce era repede absorbită de alte detalii din vis care se înghesuiau peste ea. Când l-am rugat pe don Juan să comenteze ceea ce mi se întâmpla, el a spus:

— În acest stadiu al visatului, iscoadele sunt patrulă de recunoaștere trimise de lumea anorganică. Sunt foarte rapide, ceea ce înseamnă că nu stau mult.

— De ce spui că sunt patrulă de recunoaștere, don Juan?

— Ele vin în căutare de conștiință potențială. Sunt conștiente și au voință, deși de neînțeles pentru mințile noastre, fiind comparabile probabil cu starea conștientă și voința copacilor. Viteza lăuntrică a copacilor și a făpturilor anorganice este incomprehensibilă pentru noi, pentru că este infinit mai lentă decât a noastră.

— Ce te face să spui asta, don Juan?

— Atât copacii, cât și făpturile anorganice rămân în viață un timp mai îndelungat decât noi. Sunt făcute să stea liniștite. Sunt imobile și totuși fac ca totul să se miște înjurai lor.

— Vrei să spui, don Juan, că făpturile anorganice sunt imobile precum copacii?

— Desigur. Ceea ce vezi tu în vis ca niște bețișoare luminoase ori întunecate este doar proiecția imaginii lor. Ceea ce auzi drept voce a emisarului visatului este tot o proiecție a acestor făpturi. La fel sunt și iscoadele lor.

Dintr-un motiv de neînțeles aceste afirmații m-au copleșit. Am fost deodată cuprins de neliniște. L-am întrebat pe don Juan dacă copacii au și ei proiecții de genul acesta.

— Au și ei, a spus el. Însă proiecțiile lor sunt chiar mai puțin prietenoase decât cele ale făpturilor anorganice. Cei care visează nu le caută compania niciodată dacă nu au o relație de profundă agreere cu copacii, ceea ce este o stare foarte greu de realizat. Nu avem nici un fel de prieteni pe acest pământ, știi? A chicotit și a adăugat: Nu este o taină de ce.

— Pentru dumneata, don Juan, poate nu este o taină, dar pentru mine este, cu siguranță.

— Suntem distrugători. Ne-am atras dușmănia tuturor organismelor vii de pe pământ. De aceea nu avem deloc prieteni.

Eram atât de afectat, încât aș fi vrut să pun capăt acestei discuții. Dar o dorință nestăpânită m-a făcut să mă întorc la problema făpturilor anorganice.

— Ce crezi că ar trebui să fac pentru a putea urmări iscoadele? Am întrebat.

— De ce, pentru Dumnezeu, ai vrea să le urmărești?

— Întreprind un studiu obiectiv asupra făpturilor anorganice.

— Râzi de mine, nu-i așa? Credeam că părerea ta, că făpturile anorganice nu există, este de neclintit.

Tonul său de zeflema și râsul amuzat demonstrau care erau gândurile și simțămintele sale în legătură cu cercetarea mea obiectivă.

— M-am răzgândit, don Juan. Acum vreau să explorez toate posibilitățile.

— Ține minte că domeniul făpturilor anorganice era specialitatea vrăjitorilor din vechime. Pentru a ajunge acolo, își fixau cu tenacitate atenția visatului pe elementele din visele lor. În acest fel, puteau detecta iscoadele. Și când le aveau în vizor, le strigau intenția lor de a le urma. De cum își exprimau verbal intenția, într-o clipită și dispăreau atrași de energia străină.

— Este atât de simplu, don Juan?

Nu mi-a răspuns. A râs doar către mine, ca și când m-ar fi provocat să fac asta.

Întors acasă, am obosit să tot caut sensul adevărat al spuselor lui don Juan. Nu eram înclinat să iau în considerare posibilitatea ca el să fi descris, de fapt, chiar un procedeu real. După ce mi-am epuizat toate ideile și răbdarea, într-o bună zi am renunțat să mai fiu atât de încordat și circumspect. Într-un vis pe care l-am avut, am fost contrariat de un pește, care a sărit brusc dintr-un heleșteu pe lângă care treceam. Peștele s-a zbătut la picioarele mele, apoi a zburat ca o pasăre multicoloră, poposind pe o ramură, menținându-și însă în continuare înfățișarea de pește. Întâmplarea era atât de bizară, încât atenția visatului mi-a fost, pur și simplu, electrizată. Am știut imediat că este vorba de o iscoadă. O secundă mai târziu, când peștele s-a transformat într-o pată de lumină, mi-am strigat intenția să o urmez și, exact cum spusese don Juan, am și plecat spre o altă lume.

Am zburat printr-un tunel cam întunecos, ca și când aș fi fost o insectă zburătoare de greutate neglijabilă. Brusc, senzația de tunel a dispărut. Era exact ca și când aș fi fost expulzat dintr-un tub, iar suflul cu care fusesem împins mă proiectase către o masă fizică imensă; aproape că o atingeam. În orice direcție m-aș fi uitat, nu-i puteam vedea capătul. Toate astea îmi aminteau atât de mult de filmele științifico-fantastice, încât eram absolut convins că eu însumi creasem priveliștea acelei mase, la fel cum cineva își creează un vis. De ce nu? Credeam că, de fapt, eram adormit și visam.

M-am apucat să observ detaliile visului meu. Ceea ce vedeam semăna foarte mult cu un burete uriaș. Era poros și găunos. Nu-i puteam simți textura, dar aceasta avea un aspect aspru și fibros, de un fel de cafeniu închis la culoare. Atunci, m-a străfulgerat, pentru o clipă, îndoiala că acea masă tăcută era doar un vis. Ceea ce se afla în fața mea nu-și schimba forma. Nici nu se mișca. Cum priveam așa fix la ea, îmi crea impresia certă a ceva real, dar imobil; era fixată undeva și exercita asupra mea o atracție atât de puternică, încât eram incapabil să-mi abat atenția visatului pentru a examina și alte lucruri, inclusiv pe mine. Eram ținut locul de o forță stranie, pe care n-o mai întâlnisem niciodată până atunci în visat.

Apoi am simțit cu certitudine că masa aceea mi-a eliberat atenția visatului; m-am concentrat cu întreaga mea putere conștientă asupra iscoadei care mă adusese acolo. Aceasta arăta ca un licurici în întunericul nopții, planând, puțin lateral, deasupra mea. Pe tărâmul ei propriu era o picătură de energie pură. Îi puteam vedea pulsația energetică. Părea conștientă de prezența

mea. Dintr-o dată, a virat înspre mine și m-a tras sau m-a împins. Nu i-am simțit atingerea, dar știam că mă atinge. Senzația era surprinzătoare și nouă; era ca și când o parte din mine, care nu se afla acolo, ar fi fost electrizată de acea atingere, fiind străbătută de unde succesive de energie.

Din acel moment totul a devenit mult mai real în vis. Îmi era foarte dificil să-mi susțin ideea că visam un vis. La această dificultate s-a adăugat certitudinea mea că, o dată cu atingerea, iscoada realizase o legătură energetică cu mine. Din momentul în care a părut să mă tragă sau să mă împingă, am știut ce dorea să facă.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă împingă printr-o deschizătură largă înăuntrul masei fizice în fața căreia mă aflam. O dată intrat, mi-am dat seama că interiorul era la fel de uniform de poros ca și exteriorul, dar mult mai neted ca aspect, ca și când ar fi fost șlefuit. Ceea ce vedeam era o structură ce semăna cu fotografia mărită a unui stup de albine. Nenumărate tunele de formă geometrică se îndreptau în toate direcțiile. Unele erau orientate în sus ori în jos sau către stânga ori dreapta mea; erau fie perpendiculare unele pe altele, fie în pantă ascendentă sau descendentă mai abruptă ori mai domoală.

Lumina era foarte slabă, totuși totul se vedea perfect. Tunelele păreau să fie vii și conștiente; pulsau. M-am uitat la ele și mi-am dat brusc seama că vedeam. Acestea erau tunele de energie. În momentul în care am realizat acest lucru, vocea emisarului visatului a bubuit în urechile mele atât de tare, încât n-am putut distinge ce-mi spunea.

— Fă volumul mai mic, am strigat eu cu o iritare neobișnuită și mi-am dat seama că, dacă vorbeam, blocam imaginea tunelelor și intram într-un vid, unde tot ce puteam face era să aud.

Emisarul și-a modulat vocea și a spus:

— Te afli înăuntrul unei făpturi anorganice. Alege un tunel și vei putea chiar trăi în el. Vocea a tăcut o clipă, apoi a adăugat: Adică, dacă vrei să faci asta.

Nu m-am putut decide să spun nimic. Mă temeam că orice declarație din partea mea ar fi putut fi interpretată drept exact contrariul a ceea ce voiam să spun.

— Avantajele pe care le poți avea sunt nenumărate, a continuat vocea emisarului. Poți locui în oricât de multe tunele dorești. Fiecare dintre ele te va învăța altceva. Vrajitorii din timpuri străvechi au trăit în acest fel și au învățat lucruri minunate.

Mi-am dat seama – fără să simt într-adevăr asta – că iscoada mă împingea de la spate. Părea că vrea ca eu să merg mai departe. Am luat-o pe tunelul ce se afla imediat la dreapta mea. Imediat ce am intrat în el, ceva m-a făcut conștient de faptul că nu mergeam prin tunel, ci planam, zburam. Eram o picătură de energie la fel ca iscoada. Vocea emisarului mi-a răsunat din nou în urechi:

— Da, ești doar o picătură de energie, a spus ea.

Faptul că repeta constatarea mi-a adus o imensă ușurare.

— Și plutești în interiorul unei făpturi anorganice, a continuat vocea. Acesta este modul în care dorește iscoada să te deplasezi în această lume. Când

te-a atins, te-a schimbat pentru totdeauna. Acum ești, practic, unul de-ai noștri. Dacă vrei să rămâi aici, spune-ți intenția cu glas tare.

Emisarul a tăcut și în ochi mi-a revenit imaginea tunelului. Când el a vorbit din nou, se efectuase o reglare și imaginea lumii în care mă aflam nu a mai dispărut în vreme ce auzeam vocea emisarului.

— Vrăjitorii din timpuri străvechi au aflat tot ceea ce știau despre visat stând aici, printre noi, a spus vocea.

Mă pregăteam să întreb dacă au învățat tot ceea ce știau numai trăind în interiorul acelor tunele, dar, înainte de a-mi formula întrebarea, emisarul mi-a răspuns:

— Da, au învățat totul numai trăind în interiorul făpturilor anorganice, a spus el. Pentru a putea trăi în ele, tot ce trebuia să facă vrăjitorii era să spună că doreau acest lucru, la fel cum tot ce a trebuit să faci tu pentru a ajunge aici a fost să-ți exprimi verbal intenția, clar și fără echivoc.

Iscoada m-a împins pentru a-mi semnală că trebuie să continui să mă deplasez. Am ezitat și ea a făcut ceva echivalent cu a mă îmbrânci, dar cu o asemenea forță, încât am țâșnit ca din pușcă, parcurgând în viteză nenumărate tunele. În cele din urmă, m-am oprit pentru că iscoada s-a oprit. Am planat pe loc o clipă, apoi ne-am lăsat în jos într-un tunel vertical. Nu simțeam schimbarea drastică de direcție. Din punct de vedere al propriei mele percepții, se părea că mă mai mișc încă paralel cu orizontala.

Am schimbat de multe ori direcția de deplasare, cu aceleași efecte perceptuale asupra mea. Începusem să-mi formulez un gând cu privire la incapacitatea mea de a simți dacă mă deplasez în sus ori în jos, când am auzit vocea emisarului.

— Cred că te-ai simți mai în largul tău dacă te-ai târî, în loc să zbori, a spus. Poți, de asemenea, să te simți ca un păianjen sau o muscă, direct pe verticală în sus ori în jos sau chiar cu capul în jos.

Imediat, m-am și lăsat în jos. Ca și când fusesem pufos și ușor și dintr-o dată am dobândit ceva greutate, care m-a făcut să aterizez. Nu puteam simți pereții tunelului, dar emisarul avusese dreptate în privința faptului că mă simțeam mai în largul meu de-a bușilea.

— În lumea aceasta nu este nevoie să fii fixat de gravitație. Firește, de asta puteam să-mi dau și singur seama.

— Nu trebuie nici să respiri, a continuat vocea. Și numai pentru propria comoditate poți să-ți păstrezi simțul văzului și să vezi așa cum vezi în lumea ta.

Emisarul a părut indecis dacă să mai spună ceva sau nu. A tușit, exact ca un om care-și drege glasul și a spus:

— Vederea nu este niciodată dereglată; prin urmare, un visător vorbește întotdeauna despre visatul său în termenii a ceea ce vede.

Iscoada m-a împins într-un tunel din dreapta mea. Era ceva mai întunecos decât celelalte. Mie, într-un mod illogic, mi s-a părut mai tihnit și mai plăcut decât celelalte, mai primitiv sau chiar cunoscut mie. Mi-a trecut prin minte gândul că eu eram ca tunelul acela ori că tunelul era ca mine.

— Voi doi v-ați mai întâlnit, a spus vocea emisarului.

— Poftim? Am zis eu.

Înțelesesem ce spusese, dar afirmația nu avea nici un sens.

— Voi doi v-ați luptat corp la corp și, din această cauză, acum fiecare din voi este purtătorul energiei celuilalt.

Am crezut că detectez o doză de maliție sau chiar de sarcasm în vocea emisarului.

— Nu, nu este sarcasm, a spus emisarul. Mă bucur că ai rude aici, printre noi.

— Ce înțelegi prin rude? Am întrebat eu.

— Cei ce-și împart energia în comun se leagă prin legături de rudenie, a răspuns el. Energia este ca sângele.

N-am mai fost în stare să spun nimic. M-au cuprins fiori de teamă.

— Teama este ceva ce lipsește cu desăvârșire în această lume, a spus emisarul.

Iar asta era singura afirmație neadevărată.

Visatul meu s-a încheiat în acest punct. Eram atât de impresionat de caracterul veridic și animat al tuturor lucrurilor din vis, de extraordinara claritate și coerență a afirmațiilor emisarului, încât abia așteptam să-i spun tot lui don Juan. M-a surprins și m-a neliniștit faptul că el nu voia să audă relatarea mea. Deși nu a spus asta, am avut impresia că este convins că totul era un produs al mult prea permisivei mele personalități.

— De ce te porți așa cu mine? Am întrebat. Ești nemulțumit de mine?

— Nu, nu sunt nemulțumit de tine, a răspuns el. Problema este că nu pot să discut despre acest capitol din visatul tău. În acest caz ești absolut de unul singur. Ți-am spus că fapăturile anorganice sunt reale. Descoperi acum cât de reale sunt. Dar ceea ce faci cu această descoperire este treaba ta și numai a ta. Într-o zi vei înțelege motivul pentru care mă țin deoparte.

— Dar nu-mi poți spune măcar ceva referitor la acest vis? Am insistat eu.

— Ceea ce pot să-ți spun este că nu a fost un vis. A fost o călătorie în necunoscut. O călătorie necesară. Aș putea chiar adăuga, una ultrapersonală.

Apoi a schimbat subiectul și a început să vorbească despre alte aspecte ale învățăturilor lui.

Începând cu acea zi, în ciuda fricii mele și a refuzului lui don Juan de a mă ajuta, am început să călătoresc cu regularitate în acea lume spongioasă. Am descoperit imediat că, pe măsură ce creștea capacitatea mea de a observa detaliile din vis, îmi era cu atât mai ușor să detectez iscoadele. Dacă optam pentru a le accepta ca energie străină, ele rămâneau un timp în câmpul meu de percepție. Dar, dacă optam pentru a transforma iscoadele în obiecte semicunoscute, ele rămâneau chiar mai mult timp, schimbându-și, la întâmplare, forma. Dacă le urmăream însă – exprimându-mi verbal intenția de a merge cu ele – iscoadele îmi transportau într-adevăr atenția visatului într-o lume ce depășea orice aș fi putut eu să-mi imaginez în mod normal.

Don Juan spusese că fapăturile anorganice sunt întotdeauna înclinate să învețe pe cineva. Dar nu-mi spusese că ceea ce ne învață ele este visatul. Afirmase că emisarul visatului – fiind o voce – este puntea de legătură ideală dintre lumea aceea și lumea noastră. Am constatat că emisarul nu era numai vocea unui profesor, ci și vocea unui abil comerciant. El repeta mereu – în

momentul și ocazia potrivită – avantajele lumii din care provenea. Totuși, mă învăța și lucruri inestimabile despre visat. Ascultând la cele ce-mi spunea, am înțeles preferința vrăjitorilor din timpuri străvechi pentru exercițiile practice concrete.

— Pentru a realiza un visat perfect, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți anulezi dialogul interior, mi-a spus el o dată. Ca să obții cele mai bune rezultate în a-l opri, pune-ți între degete niște cristale de cuarț de vreo cinci până la opt centimetri lungime sau câteva pietre de râu plate și netede. Îndoaie puțin degetele, presând în același timp cristalele sau pietrele dintre ele.

Emisarul spunea că agrafele de metal – dacă erau de lungimea și lățimea degetelor – erau la fel de potrivite. Procedul consta în a presa cel puțin trei obiecte subțiri între degetele fiecărei mâini și crearea, în acest fel, a unei presiuni aproape dureroase în mâini. Presiunea aceasta avea ciudata proprietate de a întrerupe dialogul intern. Emisarul prefera în mod evident cristalele de cuarț; spunea că ele dau cele mai bune rezultate, deși – după oarecare practică – se putea folosi la fel de bine orice.

— Dacă adormi într-un moment de totală liniște, aceasta îți garantează o intrare perfectă în visat – spunea vocea emisarului – asigurând, totodată, intensificarea atenției visatului. Este recomandabil ca cei care visează să poarte un inel de aur, afirma el cu altă ocazie, de preferință puțin cam strâns pe deget.

Explicația lui era că un asemenea inel servește drept punte pentru a ieși din visat înapoi în lumea cotidiană sau pentru a te cufunda din starea conștientă obișnuită în lumea fapturilor anorganice.

— Cum funcționează această punte? Am întrebat eu; nu înțelesesem în ce fel se petrec lucrurile.

— Contactul degetelor cu inelul alcătuiește puntea, a răspuns emisarul. Când un visător vine în lumea mea, purtând un inel, acel inel atrage energia lumii mele și o reține. Iar când este nevoie, energia îl transportă din nou pe visător în această lume, inelul degajând-o în degetele visătorului. Presiunea inelului asupra degetului pe care stă servește la fel de bine pentru asigurarea reîntoarcerii visătorului în lumea lui. Îi creează o senzație familiară constantă pe deget.

În timpul unei alte ședințe de visat, emisarul a spus că pielea noastră este organul cel mai adecvat pentru a transporta unde de energie de la nivelul lumii cotidiene la nivelul fapturilor organice și viceversa. Mi-a recomandat să-mi mențin pielea la o temperatură medie și curată, fără urme de pigmenți sau grăsimi. Recomanda totodată ca cei care visează să poarte un cordon, un guler sau o bentiță pe cap – bine strânse – pentru a crea un punct de presiune ce servește ca centru de schimb de energie al pielii. Emisarul mi-a explicat că pielea reflectă automat energia și că ceea ce trebuie să facem pentru ca ea nu numai să reflecte energia, ci să facă și schimb de energie între un nivel și celălalt este să ne exprimăm cu glas tare intenția în timpul visatului.

Într-o zi, vocea emisarului mi-a făcut o surpriză extraordinară. Mi-a spus că, pentru a garanta acuitatea și precizia atenției visatului, trebuie să o scoatem din spatele centrului gurii, locul unde se află la toți oamenii o rezervă uriașă de atenție. Instrucțiunile specifice ale emisarului erau de a exersa și

deprinde măiestria și controlul necesare pentru a ține vârful limbii apăsat pe cerul gurii în timpul visatului. O treabă la fel de dificilă și de solicitantă, spunea emisarul, ca și găsirea propriilor mâini în vis. Dar, o dată realizat, acest lucru dă rezultate uluitoare în ceea ce privește controlul exercitat asupra atenției visatului.

Am primit o multitudine de îndrumări referitoare la toate subiectele imaginabile, îndrumări pe care le uitam pe loc, dacă nu-mi erau repetate mereu. L-am solicitat pe don Juan să mă sfătuiască în ce mod puteam soluționa această problemă a uitării. Comentariul său a fost, așa cum mă așteptam, foarte scurt:

— Concentrează-te numai asupra a ceea ce-ți spune emisarul despre visat.

Îmi însușeam cu un interes și o râvnă teribile toate informațiile pe care vocea emisarului le repeta de suficient de multe ori. Respectând recomandările lui don Juan, urmăream numai acele îndrumări care se refereau la visat și puteam confirma personal valoarea învățăturilor sale. Cea mai importantă pentru mine a fost informația că atenția visatului provine din spatele cerului gurii. A fost necesar să depun multe eforturi pentru a putea simți – în timpul visatului – că îmi apăsam cerul gurii cu vârful limbii. Dar, o dată ce am reușit acest lucru, atenția visatului a dobândit parcă o viață proprie și, aș putea spune, o acuitate mai mare decât atenția normală pe care o exercitam în lumea cotidiană.

Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama cât de profundă trebuie să fi fost relația vrăjitorilor din vechime cu fapăturile anorganice. Spusele și avertismentele lui don Juan referitoare la pericolul unei astfel de relații au căpătat, mai mult decât oricând, o importanță crucială. Am făcut tot ce-mi stătea în putere să-mi aplic normele sale privind introspecția fără nici un fel de menajamente. Astfel încât vocea emisarului și spusele sale au devenit pentru mine o suprasolicitare extremă. Trebuia să mă feresc, cu orice preț, să cedez în fața tentației promisiunii făcute de emisar referitoare la cunoaștere și trebuia să fac asta prin propriile mele puteri, întrucât don Juan refuza în continuare să-mi asculte relatările.

— Trebuie să-mi sugerezi indirect măcar ceea ce ar fi indicat să fac, am insistat eu cu o ocazie, când am avut destul curaj să abordez subiectul.

— Nu pot, a spus el cu fermitate și să nu-mi mai ceri asta. Ți-am spus că, în astfel de cazuri, visătorii trebuie lăsați să se descurce singuri.

— Dar nici măcar nu știi ce vreau să te rog.

— Ba sigur că știu. Vrei să-ți spun că poți locui într-unul din acele tuneluri, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a constata la ce se referă vocea emisarului.

Am recunoscut că exact aceasta era dilema mea. Voiam să știu cel puțin ce implica afirmația că cineva putea trăi în interiorul acelor tunele.

— Am trecut și eu cândva prin aceeași dilemă chinuitoare, a continuat don Juan și nimeni nu m-a putut ajuta, pentru că asta este o decizie ultrapersonală și definitivă, pe care o iei în momentul în care îți exprimi verbal

cererea de a trăi în lumea aceea. Pentru a te face să îți exprimi această vrere, fapăturile anorganice sunt gata să-ți îndeplinească cele mai secrete dorințe.

— Dar asta este de-a dreptul diabolic, don Juan.

— Perfect adevărat. Dar nu numai pe motivul la care te gândești tu.

Pentru tine, diabolică este tentația de a ceda, mai ales că este vorba de recompense atât de mari. Pentru mine, caracterul diabolic al lumii fapăturilor anorganice este faptul că s-ar putea foarte bine să fie singurul refugiu pe care-l au visătorii într-un univers ostil.

— Este acea lume într-adevăr un adăpost sigur pentru cei care visează, don Juan?

— Categoric, pentru unii dintre ei. Dar nu pentru mine. Eu nu am nevoie de suporturi și proptele. Știu ce sunt. Sunt singur într-un univers potrivit și am învățat să spun: „Asta este!”

Cu aceasta s-a încheiat dialogul nostru pe această temă. Nu-mi spusese ce voiam eu să aud și totuși știam că numai să dorești a ști cum era să trăiești într-un tunel însemna că aproape ai ales acel mod de viață. Nu eram interesat de așa ceva. Am luat pe loc hotărârea să continui exercițiile de visat fără alte implicații. I-am spus imediat lui don Juan despre asta.

— Nu-mi spune nimic, m-a sfătuit el. Dar trebuie să înțelegi că, dacă optezi să rămâi aici, decizia ta este definitivă. Vei rămâne aici pentru totdeauna.

Îmi este imposibil să apreciez cu obiectivitate, în timpul nenumăratelor ocazii, când am visat acea lume. Pot să spun că părea a fi o lume atât de reală pe cât poate fi de real orice vis. Sau pot să spun că părea să fie la fel de reală pe cât este de reală lumea noastră cotidiană. Visând lumea aceea, am înțeles ceea ce-mi spusese don Juan de multe ori: că, sub influența visatului, realitatea suferă o metamorfoză. M-am pomenit astfel confruntat cu două alternative care, potrivit afirmațiilor lui don Juan, sunt opțiunile aflate în fața tuturor celor care visează: fie ne restructurăm cu grijă sistemul nostru de interpretare a stimulilor senzoriali, fie nu ținem deloc seama de el.

Pentru don Juan, restructurarea sistemului de interpretare însemna intenționarea corectării lui. Însemna încercarea premeditată și atentă de a-i extinde capacitățile. Trăind potrivit modului de viață al vrăjitorilor, visătorii economisesc și stochează energia necesară pentru a stopa judecata și a facilita astfel restructurarea intenționată. Mi-a explicat că, dacă optăm pentru corectarea sistemului nostru de interpretare, realitatea devine fluidă, iar sfera a tot ceea ce poate fi real este mărită, fără a pune în pericol integritatea realității. În acest fel, visatul deschide, într-adevăr, calea de acces către alte aspecte a ceea ce este real.

Dacă optăm să nu ținem seama de sistem, sfera a tot ceea ce poate fi perceput fără interpretare crește excesiv de mult. Extensia percepției noastre este atât de uriașă, încât ne rămân foarte puține instrumente de interpretare senzorială și, astfel, avem sentimentul unei infinite realități care este ireală sau al unei infinite irealități, care ar putea foarte bine să fie reală, dar nu este.

Pentru mine, singura alternativă acceptabilă era să-mi corectez și să-mi extind sistemul de interpretare. Când visam lumea fapăturilor anorganice, eram

confruntat cu caracterul consecvent al acelei lumi de la un vis la altul, de la depistarea iscoadelor și ascultarea spuselor emisarului visatului până la străbaterea tunelurilor. Treceam prin ele fără să simt nimic, dar eram conștient că timpul și spațiul erau constante, deși nu în termenii pe care i-ar fi putut discerne rațiunea în condiții normale. Totuși, observând diferențele de detalii, absența sau multitudinea acestora din fiecare tunel, realizând distanța dintre tunele sau lungimea ori lățimea aparentă a fiecărui tunel prin care mă deplasam, am reușit să-mi creez un simț de observație obiectivă.

Domeniul asupra căruia restructurarea sistemului meu de interpretare a avut cel mai dramatic efect a fost cel al cunoașterii modului de interrelaționare cu lumea fapturilor anorganice. În lumea aceea – care, pentru mine, era reală – eu eram o picătură de energie. Astfel, puteam să trec val-vârtej prin tunele cu viteza luminii sau puteam să mă cațăr pe pereții acestora precum o insectă. Când zburam, o voce îmi comunica informații pertinente și nicidecum arbitrare cu privire la detaliile de pe pereții asupra cărora îmi concentram atenția visatului. Aceste detalii erau niște protuberanțe complicate, asemănătoare cu sistemul de scriere Braille. Când mă cățăram pe pereți, puteam vedea detaliile cu mai mare claritate, iar vocea pe care o auzeam îmi dădea informații mai complexe.

Pentru mine, consecința a constat în crearea unei atitudini dualiste. Pe de o parte, știam că visez un vis; pe de altă parte, știam că sunt implicat într-o călătorie pragmatică, la fel de reală ca orice călătorie din lume. Această dedublare reală confirma ceea ce spusese don Juan și anume, că existența fapturilor anorganice era cel mai mare pericol pentru rațiunea noastră.

Abia după ce am reușit într-adevăr să-mi suspend judecata, am putut să mă mai liniștesc. La un moment dat, când tensiunea situației mele imposibile – de a crede în modul cel mai serios în existența atestabilă a fapturilor anorganice și, în același timp, de a crede foarte serios că totul nu era decât un vis – era cât pe ce să mă distrugă, ceva s-a modificat drastic în atitudinea mea, deși fără nici o acțiune din partea mea.

Don Juan susținea că nivelul meu de energie, care crescuse mereu în mod progresiv, a atins într-o bună zi un prag valoric care mi-a permis să fac abstracție de ipotezele și ideile preconceptuate referitoare la natura omului, realitate și percepție. În ziua aceea am devenit un îndrăgostit al cunoașterii, indiferent de logica sau valoarea ei funcțională, și, mai presus de orice, indiferent de avantajul personal.

Când investigația mea obiectivă pe tema fapturilor anorganice încetase să mă mai intereseze, don Juan a adus el însuși în discuție subiectul călătoriei mele visate în acea lume.

— Nu cred că realizezi cu câtă regularitate au loc întâlnirile tale cu faptele anorganice, a spus el.

Avea dreptate. Nu-mi trecuse prin cap să mă gândesc la asta. Am spus ceva referitor la ciudățenia faptului că scăpasem din vedere acest aspect.

— Nu este o scăpare din vedere, a răspuns el. Este în natura acelei lumi să cultive caracterul ascuns, secret al lucrurilor. Faptele anorganice se învăluie în mister, în întuneric. Gândește-te la lumea lor: imobilă și

neschimbata, ca sa ne atraga precum lumina sau flacara atrage fluturii de noapte. Emisarul n-a indraznit sa-ti spună până acum ceva: că făpturile anorganice sunt interesate de conștiința noastră ori de conștiința oricărei ființe le cade în plasă. Ele ne dau cunoaștere, dar iau o plată pentru asta – ființa noastră totală.

— Vrei să spui, don Juan, că făpturile anorganice sunt ca pescarii?

— Exact. La un moment dat, emisarul îți va arăta oameni care au fost prinși acolo sau alte ființe – care nu sunt umane – dar care au fost și ele prinse.

Reacția mea ar fi trebuit să fie una de repulsie și teamă. Dar, deși dezvoltările lui don Juan m-au afectat profund, o făcuseră în sensul stărnirii unei curiozități de nestăpânit, care aproape că mă sufoca.

— Făpturile anorganice nu pot forța pe nimeni să rămână la ele, a continuat don Juan. Să trăiești în lumea lor este o acțiune făcută de bunăvoie. Și totuși, sunt capabile să-l rețină pe oricare dintre noi prin aceea că ne împlinesc dorințele, ne răsfată și ne fac toate hatărurile. Ferește-te de conștiința imobilă. O asemenea conștiință trebuie să caute mișcarea și o face, așa cum ți-am mai spus, prin crearea de proiecții, uneori chiar fantasmagorice.

I-am solicitat lui don Juan să explice ce înseamnă „proiecții fantasmagorice”. El a spus că făpturile anorganice acroșează cele mai intime sentimente ale visătorilor și se folosesc de ele fără nici o milă. Creează fantasme pentru a le face plăcere visătorilor sau pentru a-i înspăimânta. Mi-a reamintit că mă luptasem cu o astfel de fantasmă. Mi-a explicat că făpturile anorganice sunt niște extraordinari făuritori de proiecții, cărora le face mare plăcere să se proiecteze pe sine precum se proiectează imaginile pe un perete.

— Pe vrăjitorii din vechime i-a dus la pierzanie încrederea prostească în aceste proiecții, a continuat el. Ei credeau că aliații lor sunt puternici. Au pierdut din vedere faptul că aliații erau energie rarefiată, proiectată prin lumi, ca într-un film cosmic.

— Te contrazici, don Juan. Chiar dumneata însuși ai afirmat că făpturile anorganice sunt reale. Acum îmi spui că sunt doar niște imagini.

— Ceea ce vreau să spun este că făpturile anorganice sunt, în lumea noastră, ca niște imagini mișcătoare, proiectate pe un ecran. Și aș mai putea adăuga că sunt precum imagini ale energiei rarefiate, proiectate prin frontierele a două lumi.

— Dar în lumea lor, cum sunt făpturile anorganice? Tot ca niște imagini mișcătoare?

— Nici pe departe. Lumea aceea este la fel de reală ca lumea noastră. Vrăjitorii din vechime au descris lumea făpturilor anorganice ca pe o bășică de caverne și pori plutind într-un loc întunecos. Iar pe făpturile anorganice le-au descris ca pe niște tulpini goale pe dinăuntru, sudate laolaltă ca celulele corpului nostru. Ei numeau snopul acesta uriaș – labirintul de penumbră.

— Atunci înseamnă că orice visător vede lumea aceea în același fel, așa-i?

— Desigur. Fiecare visător o vede cum este ea de fapt. Crezi că ești unicul?

Am recunoscut că ceva din acea lume îmi dăduse permanent senzația că sunt unic. Ceea ce crea acest plăcut și distinct sentiment că ești special și unic

nu era vocea emisarului visatului și nimic de care puteam să-mi dau seama în mod conștient.

— Asta este exact ceea ce le-a venit de hac și vechilor vrăjitori, a spus don Juan. Făpturile anorganice le-au făcut ceea ce-ți fac ție acum; le-au creat sentimentul că sunt speciali și unici. În plus, le-au mai creat un sentiment și mai dăunător: sentimentul de a avea putere. Sentimentul puterii și cel al unicității sunt imbatabile ca factori de corupere. Fii atent!

— Cum ai evitat dumneata acest pericol, don Juan?

— Am fost în lumea aceea de câteva ori, dar, apoi, nu m-am mai dus niciodată.

Don Juan mi-a explicat că, în opinia vrăjitorilor, universul este prădalnic prin natura sa, iar vrăjitorii – mai mult decât oricine – trebuie să țină seama de asta în acțiunile lor vrăjitorești de zi cu zi. Concepția sa era că conștiința este intrinsec obligată să evolueze și să se dezvolte, iar singura modalitate prin care poate realiza acest lucru este prin luptă, prin confruntări pe viață și pe moarte.

— Conștiința vrăjitorilor se dezvoltă când aceștia visează, a continuat el. Iar atunci când se dezvoltă, ceva de acolo, din univers, ia cunoștință de evoluție, o identifică și face încercarea de a o prelua. Făpturile anorganice sunt amatoare de această nouă formă de conștiință, elevată. Cei care visează trebuie să fie în permanență cu ochii-n patra. Ei devin pradă în momentul în care se aventurează în universul prădalnic.

— Ce-mi sugerezi să fac pentru a fi în siguranță, don Juan?

— Să fii cu ochii-n patru în fiecare clipă! Să nu permiți ca nimeni și nimic să decidă în locul tău. Du-te în lumea făpturilor anorganice numai când vrei tu să te duci.

— Acum, cinstit, don Juan, n-aș ști cum să fac asta. În momentul în care depistez o iscoadă, simt cum asupra mea se exercită o presiune extraordinară să merg după ea. N-am nici cea mai mică șansă să mă opun.

— Ei, lasă! Pe cine crezi tu că protestezi? Poți, cu siguranță, să te oprești. Numai că n-ai încercat, asta-i tot.

Am insistat cu toată convingerea că-mi era imposibil să mă opresc. El n-a mai stăruit asupra acestui subiect, lucru pentru care i-am fost recunoscător. Simțeam cum începe să mă chinuie un incomod sentiment de vinovăție. Din motive necunoscute, gândul de a mă opune în mod conștient forței de atracție a iscoadelor nu-mi trecuse niciodată prin minte.

Ca de obicei, don Juan a avut dreptate. Am descoperit că pot schimba cursul visatului, exercitându-mi intenția. La urma urmelor, eu intenționasem ca iscoadele să mă transporte în lumea lor. Era deci posibil ca, dacă intenționez în mod deliberat contrariul, visatul meu să urmeze cursul contrar.

Cu exercițiu, capacitatea mea de a-mi intenționa călătoriile în lumea făpturilor anorganice a devenit extraordinară. Capacitatea sporită de intenție a condus la îmbunătățirea controlului pe care-l aveam asupra atenției visatului. Acest control sporit m-a făcut să devin mai cutezător. Simțeam că pot călători fără nici o teamă, pentru că puteam să-mi opresc călătoria în orice moment doream.

— Încrederea ta în tine este înspăimântătoare, a fost replica lui don Juan când i-am povestit – la cererea sa – despre noul aspect al controlului pe care-l aveam asupra atenției visatului.

— De ce ar fi înspăimântător? Am întrebat eu.

Eram absolut convins de valoarea practică a ceea ce descoperisem.

— Pentru că este o încredere prostească, a răspuns el. Ți voi spune povestea unui vrăjitor, care este exact la subiect. Martor al întâmplării n-am fost chiar eu însumi, ci profesorul profesorului meu, nagualul Elias.

Don Juan a spus că nagualul Elias și iubirea vieții lui, o vrăjitoare pe nume Amalia, se pierduseră în tinerețe în lumea fapturilor anorganice. Nu-l auzisem niciodată până atunci pe don Juan exprimându-se despre vrăjitori ca fiind iubirea vieții cuiva. Afirmatia lui m-a uluit. L-am chestionat în legătură cu această incongruență.

— Nu este nici un fel de incongruență. Pur și simplu, m-am abținut până acum să-ți povestesc despre viața afectivă a vrăjitorilor – a spus el. Ai fost atât de suprasaturat de iubire pe tot parcursul vieții tale, încât am vrut să las acest subiect deoparte. Ei bine, nagualul Elias și iubirea vieții sale, vrăjitoarea Amalia, s-au pierdut în lumea fapturilor anorganice, a continuat el. Se duseseră acolo nu prin visat, ci chiar cu trupurile lor fizice cu tot.

— Cum s-a întâmplat asta, don Juan?

— Profesorul lor, nagualul Rosendo, era foarte asemănător ca temperament și practici cu vrăjitorii din vremuri străvechi. El avusese intenția să-i ajute pe Elias și Amalia, dar, în loc de aceasta, îi împinsese dincolo de niște granițe fatale. Nagualul Rosendo nici nu se gândise la o asemenea deplasare. Ceea ce voise să facă era să-i pună pe cei doi discipoli ai săi în cea de a doua atenție, însă rezultatul obținut fusese dispariția acestora.

Don Juan a spus că nu intenționa să intre în detaliile acelei istorii lungi și complicate. Urma să-mi spună numai cum ajunseseră cei doi să fie pierduți în lumea aceea. A afirmat că greșeala nagualului Rosendo fusese să presupună că pe fapturile anorganice nu le interesează câtuși de puțin femeile. Raționamentul său fusese corect și se bazase pe faptul că vrăjitorii știau că universul este în mod evident feminin și că masculinitatea – fiind un vlăstar al feminității – este o raritate și, de aceea, foarte căutată.

Aici, don Juan a făcut o digresiune, comentând că, probabil, numărul mic de bărbați este cauza dominației neîntemeiate a bărbaților pe planeta noastră. Aș fi dorit să mai rămânem cu discuția la acest subiect, dar el și-a continuat povestirea. A spus că planul nagualului Rosendo fusese să le dea instrucțiuni lui Elias și Amaliei numai în cea de a doua atenție. Iar în acest scop aplicase metoda stabilită de vrăjitorii din vechime. Contactase în timpul visatului o iscodă și îi ordonase să îi transporte pe discipolii săi în cea de a doua atenție, prin deplasarea punctelor lor de asamblare în poziția adecvată.

Teoretic, o iscodă puternică ar fi putut deplasa, fără nici un fel de efort, punctele de asamblare în poziția corespunzătoare. La ce nu se gândise însă nagualul Rosendo era înclinația spre înșelătorie a fapturilor anorganice. Iscoada deplasase într-adevăr punctele de asamblare ale discipolilor săi, dar

într-o poziție din care era ușor ca ei să fie transportați cu corp cu tot în lumea făpturilor anorganice.

— Este posibil acest lucru, să fii transportat cu corp cu tot? Am întrebat eu.

— Este posibil, m-a asigurat don Juan. Noi suntem energie care-și păstrează o formă și un loc specifice, prin fixarea punctului de asamblare într-o anumită poziție. Dacă poziția este schimbată, forma și locul energiei se vor modifica în consecință. Făpturile anorganice trebuie doar să ne așeze punctul de asamblare în poziția corespunzătoare, iar noi am și plecat ca din pușcă, cu pălărie și cu pantofi cu tot.

— Și asta poate să i se întâmple oricărui dintre noi, don Juan?

— Absolut sigur. Mai ales dacă suma totală a energiei noastre este potrivită. Evident, totalul energiilor combinate ale lui Elias și Amaliei era de un nivel care nu le scăpase făpturilor anorganice. Este absurd să ai încredere în făpturile anorganice. Ele au propriul lor ritm, iar acesta nu este cel uman.

L-am întrebat pe don Juan ce anume făcuse nagualul Rosendo când își trimisese discipolii în lumea aceea. Știam că era o prostie din partea mea să întreb așa ceva, conștient fiind că el îmi va ignora întrebarea. Am fost sincer surprins când a început să-mi explice.

— Etapele sunt simplitatea personificată, a spus. Nagualul i-a așezat pe discipolii săi într-un spațiu închis de mici dimensiuni, ceva ca un fel de debara. Pe urmă a trecut în visat, a chemat o iscoadă din lumea făpturilor anorganice, prin exprimarea cu voce tare a intenției sale de a primi una, iar apoi și-a exprimat intenția de a-i oferi pe discipoli iscoadei. Aceasta, cum era normal, a acceptat darul și i-a luat cu ea pe neașteptate, pe când aceștia făceau dragoste în debara. Când nagualul a deschis ușa ei nu mai erau acolo.

Don Juan mi-a explicat că oferirea propriilor discipoli în dar făpturilor anorganice era exact ceea ce obișnuiau să facă vrăjitorii din timpuri străvechi. Nagualul Rosendo nu voise să facă asta, dar acționase sub influența convingerii absurde că făpturile anorganice se aflau sub controlul său.

— Manevrele vrăjitorilor sunt fatale, a continuat don Juan. Te conjur să fii în permanență extrem de vigilent. Nu te lăsa antrenat de vreo nătângă încredere în tine.

— Ce s-a întâmplat, în cele din urmă, cu nagualul Elias și cu Amalia? Am întrebat eu.

— A fost necesar ca nagualul Rosendo să se ducă în lumea aceea cu corp cu tot, pentru a-i căuta, a răspuns el.

— Și i-a găsit?

— I-a găsit după strădanii de nedescris. Totuși, nu a putut să-i scoată cu totul de acolo. Astfel că cei doi tineri au rămas pentru totdeauna semiprizonieri ai acelei lumi.

— I-ai cunoscut, don Juan?

— Sigur că i-am cunoscut și pot să te asigur că erau tare ciudați.

6. TĂRĂMUL UMBRELOR

— Trebuie să fii extrem de atent, pentru că ești pe cale să devii victima fapturilor anorganice, mi-a spus don Juan pe neașteptate odată, după ce vorbiserăm despre ceva ce nu avea nici o legătură cu visatul.

Afirmația lui m-a luat prin surprindere. Ca de obicei, am încercat să mă apăr.

— Nu este nevoie să mă previi. Sunt foarte atent, l-am asigurat eu.

— Făpturile anorganice complotează, a spus el. O simt și nu mă pot consola spunând că la început ele întind curse visătorilor, ca, în acest fel, să-i elimine efectiv și permanent pe cei nedoriți.

Era atâta stăruință în tonul său, încât m-am grăbit să-l asigur din nou că nu voi cădea în nici o cursă.

— Trebuie să iei foarte serios în considerare faptul că făpturile anorganice au la dispoziție mijloace uluitoare, a continuat el. Conștiința lor este extraordinară. În comparație, noi suntem niște bieți copii, dar cu multă energie, pe care o râvnesc făpturile anorganice.

Voiam să-i spun că, în plan abstract, înțelegeam ceea ce susținea și îngrijorarea sa, dar că, în plan concret, nu vedeam nici un motiv pentru avertismentul său, deoarece exercitam un control total asupra exercițiilor mele de visat.

Au trecut câteva minute de tăcere încordată înainte ca don Juan să vorbească din nou. A schimbat subiectul și a spus că trebuia să-mi atragă atenția asupra unei probleme foarte importante din cadrul învățaturii sale despre visat, o problemă care, până atunci, scăpase înțelegerii mele.

— De-acum înțelegi că porțile visatului sunt obstacole determinate, dar încă nu ai înțeles că exercițiile care se dau pentru a ajunge la o poartă și a trece de ea nu reprezintă, de fapt, semnificația acelei porți.

— Asta nu mi-e deloc clar, don Juan.

— Adică nu este conform cu realitatea să spunem, de exemplu, că se ajunge la cea de a doua poartă și se trece de ea atunci când un visător învață să se trezească în alt vis sau când un visător învață să treacă dintr-un vis într-altul, fără să se trezească în lumea cotidiană.

— De ce nu este conform cu realitatea, don Juan?

— Pentru că se ajunge la cea de a doua poartă a visatului și se poate trece de ea numai atunci când cel care visează învață să identifice și să urmeze iscoadele energiei străine.

— Atunci de ce se mai vehiculează ideea trecerii dintr-un vis înaltul?

— Trezirea în alt vis sau trecerea dintr-un vis într-altul constituie metoda concepută de vrăjitorii din vechime pentru a dezvolta capacitatea visătorilor de a identifica și urmări o iscoadă.

Don Juan susținea că urmărirea unei iscoade este o realizare deosebit de importantă și că, atunci când cei care visează sunt în stare să facă asta, cea de a doua poartă se deschide larg în fața lor, iar universul ce se află dincolo de ea le devine accesibil. Sublinia că acest univers există acolo în permanență, dar că nu putem pătrunde în el pentru că ne lipsește măiestria energetică necesară și că, în esență, cea de a doua poartă a visatului este poarta către lumea fapturilor anorganice, iar visatul este cheia care o deschide.

— Poate un visător să identifice o iscoadă direct, fără să fie nevoie să mai parcurgă exercițiile de trecere dintr-un vis într-altul? Am întrebat eu.

— Nu, nicidecum, a răspuns el. Exercițiile sunt esențiale, întrebarea este dacă aceasta este singura metodă existentă. Sau ar putea visătorii să urmeze o altă metodă?

Don Juan s-a uitat la mine întrebător. Părea că chiar se aștepta ca eu să răspund la întrebare.

— Este mult prea greu să concepi o metodă la fel de completă ca cea creată de vrăjitorii din vechime, am spus eu pe un ton, fără să știu de ce, de incontestabilă autoritate.

Don Juan a confirmat că aveam absolută dreptate și a spus că vrăjitorii din vechime au conceput o serie de exerciții perfecte de trecere, prin porțile visatului, în lumile specifice care există dincolo de fiecare. A reiterat principiul că visatul, fiind invenția vrăjitorilor din timpuri străvechi, trebuie executat conform regulilor stabilite de ei. A formulat regula celei de a doua porți în termenii unei succesiuni în trei etape: prima – exersând practic trecerea dintr-un vis într-altul, cei care visează află despre existența iscoadelor; a doua – urmărind iscoadele, intră într-un alt univers adevărat; și a treia – în acel univers, prin intermediul acțiunilor lor, visătorii descoperă singuri legile și reglementările fundamentale ale acelui univers.

Don Juan a spus că, în relațiile mele cu făpturile anorganice, m-am conformat atât de bine acestei reguli, încât se temea că vor exista unele consecințe devastatoare. Credea că reacția inevitabilă a făpturilor anorganice va fi tentativa de a mă reține în lumea lor.

— Nu crezi că exagerezi, don Juan? Am întrebat eu.

Nu puteam să cred că situația era atât de sumbră pe cât o descria el.

— Nu exagerez deloc, a răspuns el sec, pe un ton sobru. Vei vedea. Făpturile anorganice nu lasă pe nimeni să le scape și, în nici un caz, nu fără o luptă serioasă.

— Dar ce te face să crezi că ele mă vor?

— Ți-au arătat deja prea multe lucruri. Chiar crezi că depun atâta strădanie numai pentru a se distra?

Don Juan a râs de propria sa remarcă. Nu găseam deloc că este amuzant. O temere ciudată m-a făcut să-l întreb dacă era de părere că ar trebui să-mi întrerup sau chiar să-mi încetez exercițiile de visat.

— Trebuie să-ți continui visatul până când vei fi trecut prin universul de dincolo de cea de a doua poartă, mi-a răspuns el. Vreau să spun că tu însuși ești singurul care trebuie fie să accepte, fie să respingă tentativa de ademenire a făpturilor anorganice. De aceea eu mă țin deoparte și nu comentez aproape deloc exercițiile tale de visat.

I-am mărturisit că nu-mi putusem explica de ce era atât de generos cu clarificările în elucidarea altor aspecte ale științei sale și atât de zgârcit cu informațiile privind visatul.

— Am fost obligat să te învăț visatul, mi-a spus el, numai pentru că acesta este modelul de instruire stabilit de vrăjitorii din vechime. Făgașul visatului însă este plin de capcane, iar a le evita sau a cădea în ele este

problema personală a fiecărui visător în parte și, aş putea adăugă, este decisivă.

— Sunt căderile în capcană rezultatul cedării în fața adulației sau a promisiunilor de putere? Am întrebat.

— Nu numai ale cedării în fața acestora, ci și în fața a orice altceva oferit de făpturile anorganice. Nu există nici o posibilitate ca vrăjitorii să accepte orice ar oferi ele, dincolo de o anumită limită.

— Și care este această limită, don Juan?

— Limita este în funcție de noi ca indivizi. Pentru fiecare dintre noi încercarea căreia trebuie să-i facem față este să luăm din acea lume numai ceea ce ne este necesar, nimic mai mult. A ști ce este necesar reprezintă măiestria vrăjitorilor, dar a lua numai ceea ce este necesar este cea mai mare realizare a lor. Neputința de a înțelege această regulă simplă este calea cea mai sigură spre prăbușirea într-o capcană.

— Ce se întâmplă dacă într-adevăr cazi într-o capcană, don Juan?

— Dacă se întâmplă să cazi, plătești, iar prețul depinde de împrejurări și de adâncimea la care ai căzut. Dar nu putem discuta o asemenea eventualitate în acești termeni, pentru că nu este vorba de un sistem punitiv. În acest caz, intră în joc curenții energetici, care creează situații mai cumplite decât moartea. Pe drumul urmat de vrăjitori totul este o chestiune de viață sau de moarte, dar pe făgașul visatului această caracteristică se intensifică de sute de ori.

L-am asigurat din nou pe don Juan că eram întotdeauna extrem de prudent în timpul exercițiilor mele de visat, fiind foarte disciplinat și conștiincios.

— Știi că ești, a spus el. Dar vreau să-ți aplici o disciplină și mai severă și să te comporți cu tot ce este legat de visat cu o precauție extremă. Mai presus de toate, fii permanent în gardă. Nu pot să prezic de unde va veni atacul.

— Vezi, așadar, ca un vizionar, un pericol iminent pentru mine, don Juan?

— Am început să văd un pericol iminent pentru tine din ziua în care ai mers prin acel oraș misterios, de prima dată când te-am ajutat să-ți concentrezi laolaltă corpul energetic.

— Dar știi cu precizie ce ar trebui să fac și ce să evit?

— Nu, nu știu. Știu doar că universul de după cea de a doua poartă este cel mai apropiat de universul nostru, care este foarte viclean și necruțător. Așa că cele două nu pot să difere prea mult.

Am stăruit cu solicitarea să-mi spună ce mă așteaptă. Dar el a persistat în a declara că, în calitate de vrăjitor, simțea o stare generală de pericol, fără însă să poată spune nimic mai precis.

— Universul făpturilor anorganice este în permanență pregătit să atace, a continuat el. Dar la fel este și universul nostru. De aceea trebuie să te duci în lumea lor, ca și cum te-ai duce într-o zonă de război.

— Vrei să spui, don Juan, că cei care visează trebuie să se teamă întotdeauna de lumea aceea?

— Nu, nu vreau să spun asta. O dată ce un visător trece prin lumea din spatele celei de a doua porți sau o dată ce refuză să considere asta drept o opțiune viabilă, griile iau sfârșit.

Don Juan susținea că numai atunci sunt visătorii liberi să continue. Nu eram sigur ce voia să spună. Mi-a explicat că universul de dincolo de cea de a doua poartă este atât de puternic și agresiv, încât servește drept dispozitiv de sortare sau rampă de testare, în care cei care visează sunt examinați pentru determinarea punctelor slabe. Dacă reușesc să treacă testele, pot purcede către următoarea poartă, iar, dacă nu, rămân pentru totdeauna prizonierii aceluși univers.

Mă sufoca dorința de a afla mai multe, dar, în ciuda tuturor insistențelor mele, n-a mai spus nimic altceva. Întors acasă, mi-am continuat călătoriile în lumea făpturilor anorganice, dar fiind – de fiecare dată – foarte prudent. Prudența nu părea decât să-mi intensifice plăcerea pe care mi-o făceau aceste călătorii. Ajunsesem într-un stadiu în care simpla contemplare a lumii făpturilor anorganice era suficientă pentru a-mi crea o stare de exultare imposibil de descris. Mă temeam că desfătarea mea urma să ia sfârșit mai devreme sau mai târziu, dar nu s-a întâmplat așa. Ceva neașteptat a făcut ca ea să fie și mai intensă.

Într-una dintre ocazii, o iscoadă m-a condus vijelios prin nenumărate tunele, ca și cum ar fi căutat ceva sau ca și cum ar fi încercat să-mi consume toată energia și să mă obosească. În momentul în care, în sfârșit, s-a oprit, mă simțeam ca și când aș fi alergat la maraton. Se părea că mă aflu la marginea acelei lumi. În locul acela nu mai erau tunele, ci doar întuneric de jur împrejur. Apoi ceva a luminat zona aflată chiar în fața mea; lumina venea dintr-o sursă indirectă. Era o lumină difuză ce făcea ca totul să pară de un neclar cenușiu sau maroniu. Când m-am obișnuit cu lumina, am distins vag câteva forme mișcătoare întunecate. După un timp, mi s-a părut că, dacă-mi concentram atenția visatului asupra formelor acelora mișcătoare, asta le dădea mai multă substanță. Am observat că erau de trei feluri: unele erau rotunde ca niște mingi; altele aveau o formă ca de clopot; iar celelalte erau ca niște uriașe flăcări unduitoare de lumânare. Toate erau esențialmente structurate pe linii rotunjite și aveau aceeași mărime. Am apreciat că diametrul lor era cuprins între nouăzeci de centimetri și un metru și douăzeci de centimetri. Se aflau acolo sute, poate chiar mii de astfel de forme.

Știam că am o viziune stranie, sofisticată și totuși formele acelea erau atât de reale, încât m-am surprins reacționând cu o veritabilă senzație de greață. Aveam simțământul de profundă scârbă că mă aflu în fața unui cuib de uriașe insecte cafenii și cenușii. Mă simțeam într-un fel în siguranță totuși, deoarece mă aflu mai sus de ele. Dar am dezavuat toate aceste considerații în momentul în care mi-am dat seama că era o prostie să mă simt în siguranță sau deranjat de ceva, ca și când visul ar fi fost o situație din viața reală. Totuși, uitându-mă cum viermuiau formele acelea asemănătoare unor gândaci, am devenit foarte neliniștit la ideea că voiau să mă atingă.

— Suntem unitatea mobilă a lumii noastre, a spus pe neașteptate vocea emisarului. Nu-ți fie teamă. Suntem energie și poți fi sigur că nu avem intenția

să te atingem. Oricum, asta ar fi imposibil. Ne despart granițe reale. După o lungă pauză vocea a adăugat: Vrem să ni te alături. Vino jos, unde ne aflăm noi. Și nu te simți stânjenit. Cu iscoadele și, fără îndoială, cu mine nu te simți stingherit. Și eu și iscoadele suntem la fel ca ceilalți. Eu am formă de clopot, iar iscoadele sunt ca flacăra de lumânare.

Ultima afirmație a fost în mod cert un fel de sugestie adresată corpului meu energetic. La auzul ei, mi-au dispărut atât greața, cât și teama. Am coborât la nivelul la care se aflau ele, iar mingile, clopotele și flăcările m-au înconjurat. Au venit atât de aproape de mine, încât, dacă aș fi avut un corp fizic, m-ar fi atins. Dar așa, am trecut unii prin alții precum niște pufuri de aer încapsulate.

În acel moment, am avut o senzație incredibilă. Deși nu simțeam nimic cu corpul meu energetic sau înăuntrul său, simțeam și eram conștient de o gâdilitură foarte neobișnuită undeva, în altă parte; niște lucruri pufoase, ca de aer, treceau în mod categoric prin mine, dar nu chiar acolo. Senzația a fost vagă și de scurtă durată, nedându-mi timp să o captez pe de-a-ntregul. În loc să-mi concentrez atenția visatului pe ea, m-am adâncit complet în observarea acelor gândaci supradimensionați de energie.

La nivelul unde ne aflam, mi se părea că există o asemănare între mine și entitățile de umbră: dimensiunile. Probabil faptul că apreciam că au aceleași dimensiuni cu corpul meu energetic mă făcea să am aproape un sentiment de tihnă și confort alături de ele. Examinându-le, am ajuns la concluzia că nu mă deranja nimic la ele. Erau impersonale, reci, detașate și îmi plăceau imens. M-am întrebat pentru o clipă dacă faptul că nu mi-au plăcut la început, ca, imediat după aceea, să-mi placă, era o consecință normală a visatului sau produsul vreunei influențe energetice pe care acele entități o exercitau asupra mea.

— Sunt fermecătoare, i-am spus emisarului chiar în momentul în care m-am simțit copleșit de un val de profundă prietenie sau chiar afecțiune pentru ele.

Dar de-abia am apucat să spun ce gândesc, că formele întunecate au luat-o la goană, ca niște hamsteri mătăhăloși, lăsându-mă singur în semiîntuneric.

— Ai proiectat prea multă emoție și le-ai speriat, a spus vocea emisarului. Sentimentele sunt prea greu de suportat pentru ele, ca, de altfel și pentru mine.

Emisarul chiar a râs cu sfiiciune. Cu aceasta s-a încheiat ședința mea de visat. La trezire, prima reacție a fost să-mi fac bagajele și să plec în Mexic, pentru a-l vedea pe don Juan. Dar, în ciuda pregătirilor mele frenetice, un eveniment neașteptat din viața mea personală a făcut călătoria imposibilă. Starea de tensiune creată de acest impediment a avut ca rezultat întreruperea totală a exercițiilor de visat. Nu mi-am folosit voința conștientă pentru a le opri; fără să realizez, dădeam atât de multă importanță acestui vis anume că, pur și simplu, știam că nu avea nici un sens să mai continui cu visatul, dacă nu reușeam să ajung la don Juan.

După o întrerupere de peste o jumătate de an, ceea ce se întâmplase mă deruta din ce în ce mai mult. Nu avusesem idee că doar sentimentele mele

puteau să-mi oprească exercițiile. M-am întrebat atunci dacă simpla dorință de a le reîncepe ar fi suficientă pentru reluarea lor. Și s-a dovedit a fi suficientă! O dată ce am formulat gândul de a-mi relua visatul, exercițiile au continuat de parcă nu s-ar fi întrerupt niciodată. Iscoada a restabilit visul din momentul în care îl lăsasem și m-a transportat direct în viziunea pe care o avusesem în timpul ultimei ședințe.

— Acesta este tărâmul umbrelor, a spus vocea emisarului de îndată ce am ajuns acolo. Dar, deși suntem umbre, răspândim lumină. Nu numai că suntem mobile, ci noi suntem lumina din umele. Suntem un alt gen de făpturi anorganice care există aici. Există trei tipuri: unele sunt ca niște tunele imobile, altele sunt ca niște umbre mobile. Noi suntem umbrele mobile. Tunelele ne dau energia lor, iar noi le oferim serviciile noastre.

Emisarul a tăcut. Simțeam că mă provoacă să întreb despre cel de al treilea tip de făpturi anorganice. Simțeam, de asemenea, că, dacă nu-l întrebam, nu mi-ar fi spus.

— Care este cel de al treilea tip de făpturi anorganice? Am zis.

Emisarul a tușit și a chicotit. Mi s-a părut că îi făcea o plăcere grozavă că fusese întrebat despre asta.

— Oh, a răspuns el, asta este trăsătura noastră cea mai secretă. Cel de al treilea tip este prezentat vizitorilor noștri numai când aceștia se decid să rămână la noi.

— De ce asta? Am întrebat eu.

— Pentru că este nevoie de foarte multă energie pentru a le vedea. Iar această energie trebuie furnizată de noi.

Știam că emisarul spunea adevărul. Știam, totodată, că mă pândeau un pericol îngrozitor. Și totuși, mă simțeam mânat de o curiozitate fără limite. Voiam să văd cel de al treilea tip de făpturi. Emisarul a părut să știe ceea ce simțeam.

— Ai dori să le vezi? A întrebat el pe un ton obișnuit.

— Cu siguranță, am zis eu.

— Tot ce ai de făcut este să spui cu glas tare că vrei să rămâi la noi, a răspuns emisarul, cu o inflexiune indiferentă.

— Dar, dacă spun acest lucru, trebuie să rămân aici nu-i așa? Am întrebat.

— Normal, a replicat emisarul pe un ton de deplină convingere. Tot ce spui cu glas tare în această lume este definitiv.

Nu mă puteam opri să gândesc că, dacă ar fi vrut să mă păcălească, forțându-mă să spun acest lucru, ar fi fost de ajuns să mă mintă, iar eu nu mi-aș fi putut da seama de asta.

— Nu pot să te mint, pentru că minciuna este ceva inexistent, a spus emisarul, intervenind în gândurile mele. Îți pot relata numai despre ceea ce există. În lumea mea, nu există decât intenția; minciuna nu este susținută de nici o intenție, prin urmare, nu există.

Am vrut să-l contrazic spunând că și la baza minciunilor există intenție, dar, înainte de a-mi putea exprima părerea verbal, emisarul mi-a spus că la baza minciunilor există o intenție, ca idee generală și plan, dar că aceasta nu

este intenția ca destinare, prin râvnă concentrată, asupra unei decizii sau scop, despre care vorbim.

Nu-mi puteam concentra atenția visatului asupra argumentării emisarului, aceasta fiindu-mi atrasă de făpturile de umbră. Deodată, am observat că arătau ca o turmă de animale stranii, dar candidă precum copiii. Vocea emisarului m-a prevenit să-mi țin în frâu emoțiile, pentru că izbucnirile sentimentale bruște aveau darul de a le face să se împrăstie precum un stol de păsări.

— Ce vreți voi să fac? Am întrebat.

— Vino jos, lângă noi și încearcă să ne împingi sau să ne tragi, m-a îndemnat vocea emisarului. Cu cât înveți mai repede să faci asta, cu atât mai curând vei putea să miști lucrurile din lumea ta numai prin faptul că te uiți la ele.

Mintea mea de comerciant a fost copleșită de această minunată perspectivă. În aceeași clipă eram lângă ele, încercând cu disperare să le împing sau să le trag. După un timp, îmi epuizasem în întregime energia. Aveam impresia că încercam să fac ceva echivalent cu a ridica o casă cu dinții.

O altă impresie pe care o aveam era aceea că, pe măsură ce mă străduiam mai mult, creștea și numărul umbrelor din jurul meu. Era ca și cum ar fi venit din toate colțurile, să mă observe sau să se alimenteze de la mine. În momentul în care am avut acest gând, umbrele au luat-o din nou la goană.

— Nu ne alimentăm de la tine, a spus emisarul. Venim să-fi simțim energia, foarte asemănător cu ceea ce faci cu lumina soarelui într-o zi friguroasă.

Emisarul m-a îndemnat să mă deschid către ele, anulându-mi gândurile suspicioase. Am auzit vocea și, ascultând la cele ce-mi spunea, mi-am dat seama că auzeam, simțeam și gândeam exact ca în lumea de zi cu zi. M-am întors încet să privesc în jurul meu. Luând ca reper claritatea percepției mele, am tras concluzia că mă aflu într-o lume reală.

În urechi mi-a răsunat vocea emisarului, care mi-a spus că singura diferență dintre perceperea lumii mele și perceperea lumii lor era că perceperea lumii lor începea și se sfârșea într-o clipită. Ceea ce nu era valabil pentru perceperea lumii mele, deoarece conștiința mea – împreună cu conștiința unui imens număr de ființe ca mine, care mențineau lumea mea la locul său cu intenția lor – era fixată asupra lumii mele. Emisarul a adăugat că perceperea lumii mele începea și se sfârșea în același fel pentru făpturile anorganice – într-o clipită – dar perceperea lumii lor nu se producea astfel, întrucât un număr imens de asemenea făpturi mențineau lumea lor la locul său prin intenția lor.

În clipa aceea imaginea a început să se destrame. Eram ca un scufundător, iar trezirea din lumea aceea era similară cu a înnoia pentru a reveni la suprafața apei.

În cadrul ședinței următoare, emisarul și-a început dialogul cu mine prin reafirmarea faptului că între umbrele mobile și tunelele staționare exista o relație de conlucrare total coordonată. Și-a încheiat spusele cu declarația:

— Nu putem exista unele fără celelalte.

— Înțeleg ce vrei să spui, am răspuns eu.

Vocea emisarului avea o undă de dispreț când mi-a replicat că nu aveam cum să înțeleg ce înseamnă să te afli într-o relație de acest fel, care însemna infinit mai mult decât o relație de dependență reciprocă. Voiam să-l rog pe emisar să explice ce avea în vedere prin asta, dar în clipa următoare mă aflu înăuntrul a ceea ce pot numi drept țesutul tunelului. Am văzut niște protuberanțe asemănătoare unor glande, îmbinate într-o manieră grotescă, ce emiteau o lumină opacă. Mi-a trecut prin minte că acestea erau aceleași protuberanțe care îmi dăduseră impresia că erau ca scrierea Braille. Ținând seama de faptul că erau niște bule de energie cu un diametru de nouăzeci de centimetri până la un metru și douăzeci de centimetri fiecare, mă întrebam care ar putea fi dimensiunile reale ale tunelelor.

— Dimensiunile în lumea aceasta nu sunt ca cele din lumea ta, a spus emisarul. Energia acestei lumi este un tip diferit de energie; caracteristicile ei nu coincid cu caracteristicile energiei din lumea voastră; totuși, lumea asta este la fel de reală ca lumea ta.

Emisarul a afirmat apoi că îmi spusese totul despre fapăturile de umbră atunci când îmi descrisese și îmi explicase protuberantele de pe pereții tunelurilor. I-am replicat că auzisem explicațiile, dar nu fusesem atent la ele, întrucât credeam că nu au legătură directă cu visatul.

— Tot ce se află aici, în această lume, are legătură directă cu visatul, a declarat emisarul.

Voiam să mă gândesc care ar fi putut fi cauza aprecierii mele greșite, dar mintea mi s-a golit. Atenția visatului îmi scădea. Mi-era greu să o concentrez asupra lumii din jurul meu. Mi-am încordat toate puterile pentru a-mi reveni. Emisarul a reînceput să vorbească și sunetul vocii sale m-a ajutat considerabil. Atenția visatului mi s-a reanimat.

— Visatul constituie mijlocul care-i transportă pe cei care visează în această lume, a spus emisarul și noi i-am învățat pe vrăjitori tot ce știu ei despre visat. Lumea noastră este legată de a voastră printr-o ușă numită vis. Noi știm cum să trecem prin această ușă, dar oamenii nu știu. Ei trebuie să învețe cum se face asta.

Vocea emisarului a continuat să vorbească, explicându-mi ce-mi mai explicase o dată.

— Protuberantele de pe pereții tunelelor sunt fapături de umbră. Eu sunt una dintre aceste fapături. Noi ne mișcăm în interiorul tunelelor, pe pereții lor, încărcându-ne cu energia din tunele, care este energia noastră.

Prin minte mi-a trecut un gând fără sens: eram incapabil să concep o relație de simbioză ca aceea pe care o vedeam.

— Dacă vei rămâne însă în mijlocul nostru, vei învăța, cu siguranță, să simți ce înseamnă să fii interrelaționat, așa cum suntem noi, a spus emisarul.

Apoi a părut că așteaptă răspunsul meu. Aveam sentimentul că ceea ce dorea, de fapt, era ca eu să spun că hotărâsem să rămân acolo.

— Câte fapături de umbră sunt în fiecare tunel? Am întrebat eu, ca să schimb orientarea discuției, dar am regretat imediat pentru că emisarul a început să-mi prezinte o situație detaliată a numărului și funcțiilor fapăturilor de umbră din fiecare tunel. Spunea că fiecare tunel avea un anume număr de

entități dependente, care îndeplineau îndatoriri specifice, legate de cerințele și dorințele tunelelor care le găzduiau.

Nu voiam ca emisarul să intre în prea multe amănunte. Consideram că, cu cât știam mai puțin despre tunele și făpturile de umbră, cu atât era mai bine pentru mine. În momentul în care am formulat acest gând, emisarul s-a oprit, iar corpul meu energetic a zvâcnit, ca și când ar fi fost smucit de un cablu. În clipa următoare, eram treaz de-a binelea, în propriul meu pat.

De atunci încolo, nu am mai avut parte de nici un fel de temeri care ar fi putut să-mi întrerupă exercițiile de visat. O altă idee începuse să pună stăpânire pe mine: aceea că descoperisem un stimulent fără egal. În fiecare zi, așteptam, cu nerăbdare, să încep visatul și să fiu dus de iscoadă în lumea umbrelor. O atracție în plus o constituia faptul că viziunile mele privind acea lume deveniseră și mai realiste decât înainte. Judecata din perspectiva criteriilor subiective de ordine a gândurilor, informațiilor senzoriale vizuale și auditive, precum și a reacțiilor din partea mea, experiențele prin care treceam – pe toată durata lor – erau la fel de reale ca orice situație din lumea noastră cotidiană. Nu mai avusesem niciodată până atunci experiențe perceptuale în care singura diferență între viziuni și lumea de zi cu zi era doar rapiditatea cu care luau sfârșit viziunile. Într-un moment mă aflu într-o lume stranie, dar reală, iar, în momentul următor, eram în patul meu.

Tânjeam după comentariile și explicațiile lui don Juan, dar eram încă reținut în Los Angeles. Cu cât îmi analizam mai mult situația, cu atât deveneam mai neliniștit; am început chiar să am simțământul că în lumea făpturilor anorganice mi se „cocea” ceva în mare grabă.

Și cum neliniștea mea creștea, trupul meu a intrat într-o stare permanentă de spaimă profundă, deși mintea era în continuare extaziată de contemplarea lumii umbrelor. Pentru a face lucrurile și mai dificile, vocea emisarului visatului s-a infiltrat în starea mea conștientă normală. Într-o zi, pe când mă aflu la oră, la universitate, am auzit vocea, care repeta întruna că orice încercare din partea mea de a stopa exercițiile de visat ar dăuna tuturor țelurilor mele. Am replicat că luptătorii nu se dau în lături din calea provocării și că nu am nici o argumentație rațională validă pentru a-mi opri exercițiile. Eram de acord cu emisarul. Nu aveam intenția să opresc nimic, iar vocea nu făcea altceva decât să reafirme ceea ce simțeam.

Nu numai emisarul s-a schimbat, dar în scenă a apărut și o nouă iscoadă. Într-una din ocazii, înainte ca eu să fi început să examinez elementele visului, o iscoadă a sărit literalmente în fața mea și mi-a captat în mod agresiv atenția visatului. Caracteristica remarcabilă a acestei iscoade era faptul că nu necesita nici un fel de metamorfoză energetică; era de la început un strop de energie, într-o clipită, m-a transportat – fără să fie nevoie să-mi exprim intenția de a merge cu ea – într-o altă parte a lumii făpturilor anorganice: tărâmul felinei cu dinți-sabie (feline ce au trăit pe pământ între perioada oligocenă și cea pleistocenă și ai căror canini superiori erau foarte lungi, asemănători unor paloșe).

Am descris în alte lucrări ale mele fragmente din acele viziuni. Spun fragmente, pentru că pe atunci nu aveam suficientă energie pentru a face lumile percepute de înțeles pentru judecata mea liniară.

Viziunile mele nocturne de feline cu dinți-sabie s-au succedat cu regularitate o perioadă îndelungată, până într-o noapte, când a reapărut iscoada agresivă care mă dusesese pentru prima dată pe acel tărâm. Fără să-mi aștepte consimțământul, m-a dus în tunele.

Am auzit vocea emisarului, care s-a lansat imediat în cea mai ditirambică reclamă comercială pe care am auzit-o vreodată. Mi-a relatat despre extraordinarele avantaje ale lumii făpturilor anorganice. Mi-a vorbit despre dobândirea unei cunoașteri absolut uluitoare pentru mintea omenească și despre modul de acumulare a acesteia prin simplul act de rămânere în acele minunate tunele. S-a referit la avantajul unei mobilități incredibile, la timpul nelimitat avut la dispoziție pentru descoperiri și constatări și, în special, la avantajul de a fi răsfățat de servitori cosmici, care îmi vor face toate hatârurile.

— Ființe conștiente din cele mai incredibile colțuri ale cosmosului trăiesc la noi, a spus emisarul în încheiere. Și le place șederea la noi. De altfel, nimeni nu vrea să plece de aici.

Gândul care mi-a trecut în momentul acela prin minte a fost că ideea de servitute îmi era total opusă. Nu m-am simțit niciodată în largul meu cu servitorii sau când eram servit.

Iscoada a preluat inițiativa și m-a făcut să plutesc prin mai multe tunele. S-a oprit într-un tunel ce părea ceva mai larg decât celelalte. Atenția visatului mi-a fost atrasă de dimensiunile și configurația tunelului și așa fi rămas ținut acolo, dacă ceva nu m-ar fi făcut să mă răsucesc. Atenția visatului mi s-a concentrat atunci asupra unei bule de energie puțin mai mare decât entitățile de umbră. Era de culoare albastră, acel albastru din centrul flăcării unei lumânări. Știam că această configurație de energie nu este o entitate de umbră și că nu era locul ei aici.

M-am cufundat în analiza ei senzorială. Iscoada mi-a semnalizat să plecăm, dar ceva mă făcea să nu iau în seamă semnele ei. Am rămas, încurcat, pe loc. Totuși, semnalele iscoadei îmi întrerupseseră concentrarea și am pierdut din vedere forma cea albastră.

Deodată, o forță colosală m-a făcut să mă răsucesc și m-a așezat direct în fața formei albastre. Pe când o priveam, aceasta s-a transformat în silueta unei persoane: foarte mică, zveltă, delicată, aproape transparentă. Am încercat cu disperare să stabilesc dacă era bărbat sau femeie, dar, oricât m-am străduit, nu am reușit.

Tentativele mele de a-l întreba pe emisar au dat greș. Acesta a dispărut brusc, lăsându-mă suspendat în tunel, față în față cu o persoană necunoscută. Am încercat să-i vorbesc persoanei în modul în care-i vorbeam emisarului. N-am primit nici un răspuns. M-a cuprins un sentiment puternic de frustrare în fața neputinței de a străpunge bariera care ne despărțea. Apoi am fost copleșit de spaima de a fi rămas singur cu cineva care putea fi un dușman.

Prezența persoanei străine mi-a declanșat o varietate de reacții. M-am simțit chiar transportat de bucurie, pentru că știam că iscoada îmi arătase, în

sfârșit, o altă ființă umană captivă în lumea aceea. Dar posibilitatea ca noi să nu putem comunica, probabil pentru că persoana era unul dintre vrăjitorii din vechime și aparținea, astfel, unei alte perioade de timp, diferită de a mea, mă făcea să deznădăjduiesc.

Cu cât se intensificau bucuria și curiozitatea mea, cu atât deveneam mai greu, până în momentul în care am devenit atât de solid, încât m-am reîntors în propriul trup și în lume. M-am trezit în Los Angeles, într-un parc de lângă Universitatea California. Eram pe iarbă, printre cei care jucau golf.

Persoana din fața mea s-a materializat cu aceeași iuțeală. Ne-am uitat fix unul la celălalt preț de o clipă. Era o fetiță, de vreo șase sau șapte ani. Mi s-a părut că o cunosc. La vederea ei, bucuria și curiozitatea mea au crescut atât de nemăsurat, încât au declanșat procesul invers. Mi-am pierdut masa atât de repede, încât chiar în clipa următoare eram din nou o picătură de energie în lumea făpturilor anorganice. Iscoada a venit după mine și m-a scos de acolo în grabă.

M-am trezit cu o tresărire de spaimă. În procesul întoarcerii la lumea cotidiană, ceva lăsase să se strecoare un mesaj. Minte mi-a fost cuprinsă de frenezie în încercarea de a asambla ceea ce știam sau credeam că știu. Am petrecut peste patruzeci și opt de ore străduindu-mă încontinuu să captez un misterios sentiment sau informație care se prinsese de mine. Singurul succes pe care l-am raportat a fost să simt o forță – pe care mi-o închipuiam exterioară minții și trupului meu – care-mi spunea să nu mai dau crezare visatului meu.

După câteva zile, a pus stăpânire pe mine o certitudine întunecată și misterioasă, care a devenit din ce în ce mai puternică, până când nu am mai avut nici o îndoială în privința autenticității sale: eram sigur că bula albastră de energie era un prizonier în lumea făpturilor anorganice.

Aveam, mai mult decât oricând, disperată nevoie de sfaturile lui don Juan. Știam că arunc pe fereastră ani întregi de muncă, dar nu aveam încotro; am lăsat totul baltă și am fugit în Mexic.

— De fapt, ce vrei? M-a întrebat don Juan, mai mult pentru a-mi tempera trăncăneala surescitată.

Nu-i puteam explica ce voiam, pentru că nu știam nici eu.

— Problema ta trebuie să fie foarte serioasă de te-a făcut să vii într-o asemenea goană, a spus don Juan cu o expresie gânditoare.

— Este, în ciuda faptului că nu pot să-mi dau seama care este, de fapt, problema mea, am răspuns eu.

Mi-a cerut să-i descriu exercițiile mele de visat cu toate detaliile importante. I-am povestit despre viziunea fetei și despre cât de mult mă afectase aceasta din punct de vedere emoțional. M-a sfătuit pe loc să ignor întâmplarea și să o consider ca pe o flagrantă tentativă din partea făpturilor anorganice de a-mi satisface toate fanteziile. A subliniat că, dacă se exagerează cu visatul, acesta devine ceea ce a fost pentru vrăjitorii din vechime: o sursă nesecată de plăcere vicioasă.

Dintr-un motiv inexplicabil, nu prea voiam să-i spun lui don Juan nimic despre tărâmul entităților de umbră. Numai după ce a dezavuat viziunea cu fetea, m-am simțit obligat să-i descriu vizitele mele în acea lume. A rămas tăcut

mult timp, ca și cum ar fi fost copleșit de ceea ce auzise. Când, în cele din urmă, a vorbit, mi-a spus:

— Ești mai singur decât am crezut, pentru că nu pot deloc să comentez exercițiile tale de visat. Te afli în situația vrăjitorilor din vechime. Tot ce pot face este să-ți repet că trebuie să-ți exerciți toată atenția de care ești capabil.

— De ce spui că sunt în situația vrăjitorilor din vechime?

— Ți-am spus de nenumărate ori că firea ta se aseamănă periculos de mult cu cea a vrăjitorilor din vremuri străvechi. Erau ființe foarte înzestrate; punctul lor slab a fost că le-a plăcut lumea ființelor anorganice ca peștelui în apă. Tu ești în aceeași situație. Știi despre lumea aceea lucruri pe care nimeni dintre noi nici măcar nu le poate concepe. De pildă, personal n-am avut cunoștința de tărâmul umbrelor; n-au știut de ea nici nagualul Julian ori nagualul Elias, în ciuda faptului că acesta din urmă a petrecut mult timp în lumea făpturilor anorganice.

— Dar cu ce schimbă lucrurile faptul că cineva cunoaște tărâmul umbrelor?

— Cu foarte mult. Visătorii sunt conduși acolo numai atunci când făpturile anorganice sunt sigure că ei au de gând să rămână în lumea lor. Știm asta din povestirile vrăjitorilor din vechime.

— Te asigur, don Juan, că nu am nici cea mai mică intenție să rămân acolo. Vorbești de parcă sunt pe punctul de a mă lăsa ademenit de promisiuni, de servicii sau putere. Nu mă interesează nici unul dintre aceste aspecte și cu asta basta.

— La nivelul acesta nu mai este atât de ușor. Ai depășit punctul în care puteai, pur și simplu, să renunți. În plus, ai avut nefericirea de a fi fost ales de o făptură anorganică de apă. Ți amintești ce trântă ai avut cu ea? Și ce-ai simțit? Ți-am spus atunci că făpturile anorganice de apă sunt cele mai enervante. Sunt dependente și posesive și, o dată ce și-au înfipt ghearele în ceva, nu-i mai dau drumul.

— Ce înseamnă asta în cazul meu, don Juan?

— Înseamnă buclucuri foarte mari. Făptura anorganică ce conduce toată operațiunea este cea pe care ai înhățat-o în ziua aceea fatală. În timp, s-a familiarizat cu tine. Te cunoaște îndeaproape, în cele mai intime aspecte.

I-am replicat lui don Juan, cu toată sinceritatea, că simpla idee că o făptură anorganică mă cunoaște în cele mai intime aspecte îmi provoca rău de la stomac.

— Când visătorii realizează că făpturile anorganice nu prezintă nici o atracție, a spus el, este, de obicei, prea târziu pentru ei, deoarece atunci au fost deja capturați de făpturile anorganice.

În adâncul sufletului meu simțeam că don Juan vorbește, la modul abstract, despre pericole care pot exista teoretic, dar nu și în practică. În sinea mea, eram convins că nu există nici un fel de pericol.

— Nu am de gând să permit făpturilor anorganice să mă ademenească în vreau fel, dacă la asta te gândești, am spus eu.

— Eu mă gândesc că ele te vor păcăli, mi-a răspuns el. Așa cum l-au păcălit pe nagualul Rosendo. Ți vor pregăti o cursă, pe care nici n-o vei putea

prevedea și nici n-o vei observa. Căci ele acționează foarte abil. Acum au mai inventat și o fetiță.

— Dar în mintea mea nu este nici o îndoială că fetița există cu adevărat, am insistat eu.

— Nu există nici o fetiță, a spus el pe un ton tăios. Bula aceea albăstruie de energie este o iscoadă. Un explorator prins în lumea făpturilor anorganice. Ți-am spus că făpturile anorganice sunt ca pescarii; atrag și prind conștiință.

Don Juan a spus că nu avea nici o îndoială că bulă albăstruie de energie provenea dintr-o altă dimensiune, total diferită de î noastră și era o iscoadă, un cercetaș, care se împotmolise și fusese prins, precum o muscă, în plasa unui păianjen.

Nu mi-a plăcut analogia lui. Mă tulbura până la a-mi crea senzația de disconfort fizic. Nu am menționat faptul în fața lui don Juan, iar el mi-a spus că preocuparea mea în legătură cu iscoada prizonieră îl făcea să se simtă aproape deznădăjduit.

— De ce te frământă asta? Am întrebat eu.

— Se „coace” ceva în lumea aceea afurisită, a spus el. Și nu pot să-mi dau seama ce este.

În timpul cât am rămas cu don Juan și însoțitorii săi, nu am visat deloc despre lumea făpturilor anorganice. Ca de obicei, exercițiile constau din concentrarea atenției visatului pe elementele din vis și trecerea dintr-un vis în altul. Ca modalitate de contrabalansare a grijilor mele, don Juan m-a pus să privesc îndelung norii și vârfurile munților din depărtare. Rezultatul a fost instalarea imediată a simțământului că mă aflu la același nivel cu norii sau că sunt acolo, departe, între vârfurile munților.

— Sunt foarte mulțumit, dar și foarte îngrijorat, a spus don Juan drept comentariu față de strădaniile mele. Înveți lucruri minunate și nici măcar nu știi asta. Nu vreau însă să spun că eu sunt cel care te învață aceste lucruri.

— Te referi la făpturile anorganice, adevărat?

— Da, la făpturile anorganice. Ți recomand să nu privești îndelung la nimic; aceasta era metoda vrăjitorilor din vechime. Puteau să ajungă la corpul lor energetic într-o clipită, prin simpla fixare a privirii pe obiectele pe care le preferau. O metodă de-a dreptul impresionantă, dar nefolositoare pentru vrăjitorii moderni. Ea nu contribuie cu nimic la creșterea seriozității noastre sau a capacității de a ne căuta libertatea. Tot ce face este să ne fixeze de concret, o stare total nedorită.

Don Juan a adăugat că, dacă nu mă supraveghez, în momentul în care îmi voi fi contopit cea de a doua atenție cu atenția din viața de zi cu zi, voi deveni un om insuportabil. Spunea că este o discrepanță periculoasă între mobilitatea mea în cea de a atenție și perseverența mea în imobilitate în starea conștientă din lumea cotidiană. A subliniat că discrepanța este atât de mare, încât în viața de zi cu zi sunt aproape un imbecil, iar în cea de a doua atenție sunt un nebun.

Înainte de a pleca acasă, mi-am luat libertatea de a discuta cu Carol Tiggs viziunile tărâmului umbrelor din visele mele, deși don Juan mă sfătuisese să nu le discut cu nimeni. Întrucât era replica mea exactă, ea a fost foarte

înțelegătoare și s-a arătat deosebit de interesată. Don Juan a fost foarte supărat pe mine pentru că mi-am destăinuit problemele față de ea. Mă simțeam mai rău decât oricând. Stăpânit de un nețărnut sentiment de autocompătimire, am început să mă vait că tot timpul făceam numai greșeli.

— Până acum, n-ai făcut încă nimic, m-a repezit don Juan. Asta știu precis.

Și câtă dreptate avea! În următoarea mea ședință de visai, de acasă, s-a dezlănțuit tot infernul. Am ajuns în tărâmul umbrelor, așa cum mai făcusem de nenumărate ori; ceea ce era diferit, de această dată, era prezența formei albastre de energie. Se afla printre celelalte făpturi de umbră. Am simțit că era posibil ca bula să fi fost acolo și mai înainte, iar eu să n-o fi observat. Imediat ce am văzut-o, atenția visatului mi-a fost în mod ineluctabil atrasă de ea. Doar în câteva secunde mă și aflam lângă ea. Celelalte umbre au venit către mine, ca de obicei, dar nu le-am dat nici o atenție.

Dintr-o dată, forma cea rotundă și albastră s-a transformat în fetița pe care o mai văzusem. Și-a lăsat ușor gâtul subțire și delicat pe o parte și a articulat într-o șoaptă abia auzită, „Ajută-mă!” Fie că chiar ea a spus asta, fie că eu mi-am închipuit că a spus-o, rezultatul a fost același: am rămas stană de piatră, fulgerat de un sentiment autentic de participare afectivă. Am simțit un fior rece, dar nu în masa mea energetică. Am simțit o înfiorare în altă parte din mine. Era prima dată când îmi dădeam pe deplin seama că experiența prin care treceam era complet separată de impresiile mele senzoriale. Trăiam tot ce mi se întâmpla în tărâmul umbrelor sub toate aspectele a ceea ce consider eu în mod normal că înseamnă a trece printr-o experiență: puteam gândi, evalua, decide; aveam continuitate în plan psihologic; cu alte cuvinte, eram eu însumi.

Singura parte din mine care lipsea era eul meu senzorial. Nu aveam senzații corporale. Toate informațiile îmi parveneau prin ceea ce vedeam și auzeam. Judecata mea rațională a cumpănit atunci o stranie dilemă: vederea și auzul în acest caz nu erau facultăți fizice, ci caracteristici ale viziunilor pe care le aveam.

— Vezi și auzi într-adevăr, a spus vocea emisarului, izbucnind în mijlocul gândurilor mele. În asta constă splendoarea acestui loc. Poți să participi la tot prin văz și auz, fără să fie nevoie să respiri. Gândește-te numai! Nu este necesar să respiri! Poți să te duci oriunde în univers fără să respiri.

Am fost străbătut de un val tulburător de emoție, dar, din nou, nu l-am simțit acolo unde eram, în tărâmul umbrelor. L-am simțit în altă parte. Am devenit extrem de agitat, realizând cu certitudine, dar încă voalat, că exista o legătură reală între eul care trecea prin aceste experiențe și o sursă de energie, o sursă de percepere senzorială, aflată undeva, în altă parte. Mi-a trecut prin minte că acest undeva era trupul meu fizic, care dormea în patul meu.

În clipa în care am gândit asta, făpturile de umbră au luat-o la goană, iar în câmpul meu vizual a rămas doar fetița. M-am uitat atent la ea și am fost convins că o cunosc. Părea că se clatină, de parcă era pe punctul de a leșina. Am fost învăluit de un val de nețărnută afecțiune pentru ea.

Am încercat să-i vorbesc, dar eram incapabil să articulez sunete. Mi-a fost clar atunci că toate dialogurile mele cu emisarul fuseseră inițiate și realizate de energia emisarului. Având la dispoziție numai propriile mele

mijloace, eram total neajutorat. Apoi am încercat să-mi direcționez gândurile către fetiță. Fără nici un rezultat. Eram despărțiți de o membrană de energie pe care n-o puteam străpunge.

Fetița a părut să înțeleagă deznădejdea mea și a comunicat cu mine în mod real, direct în gândurile mele. În esență, mi-a spus ceea ce don Juan îmi spusese deja: că era o iscoadă, prizonieră în păienjenisurile acelei lumi. Apoi a adăugat că adoptase forma unei fete pentru că aceasta ne era familiară atât mie, cât și ei și că avea nevoie de ajutorul meu la fel de mult cât aveam eu nevoie de al ei. Mi-a transmis toate acestea într-un singur mănunchi de senzație energetică, senzație care a fost ca și când cuvintele mesajului mi-ar fi parvenit toate laolaltă, în același timp. Nu mi-a fost deloc greu să o înțeleg, deși era prima dată când mi se întâmpla așa ceva.

Nu știam ce să fac. Am încercat să-i transmit simțământul meu de neputință. A părut să mă înțeleagă imediat. M-a implorat tăcut, cu ochi arzători. Chiar a zămbit, ca și cum mi-ar fi comunicat că se lăsa cu totul în grija mea, pentru a o elibera din robie. Când i-am replicat, într-un gând, că nu aveam asemenea puteri, reacția ei mi-a dat impresia unui copil isterizat, aflat în chinurile unei deznădejdi totale.

Am încercat cu disperare să-i vorbesc. Fetița plângea de-adevăratelea, așa cum ar fi plâns orice copil de vârsta ei de deznădejde și spaimă. Nu mai puteam să suport. M-am avântat către ea, dar fără vreun rezultat efectiv. Masa mea energetică a trecut prin ea. Ideea mea era să o ridic în brațe și să o iau cu mine.

Am repetat această manevră de nenumărate ori, până când am obosit. M-am oprit să mă gândesc la ce ar fi trebuit să fac în continuare. Mă temeam că atenția visatului îmi va slăbi și nu voi mai vedea fata. Mă îndoiam că făpturile anorganice aveau să mă mai readucă în acel loc din lumea lor. Aveam sentimentul că aceasta avea să fie ultima vizită pe care le-o făceam: vizita decisivă.

Atunci am făcut ceva de neconceput. Înainte să-mi slăbească atenția visatului, mi-am strigat cu glas tare și limpede intenția de a uni energia mea cu energia iscoadei prizoniere și de a o elibera.

7. ISCOADA ALBASTRĂ.

Visam un vis total lipsit de sens. Carol Tiggs se afla lângă mine. Îmi vorbea, deși nu puteam înțelege ce-mi spune. Don Juan era și el prezent în visul meu, la fel ca și toți membrii grupului său. Păreau că încearcă să mă tragă afară dintr-o lume cețoasă și galbenă.

După strădani serioase – pe parcursul cărora i-am avut în câmpul vizual și apoi i-am piedut de mai multe ori – ei au reușit să mă scoată din acel loc. Deoarece nu puteam să-mi imaginez care era sensul întregii acțiuni, am crezut, în cele din urmă, că aveam un vis incoerent obișnuit.

Surpriza mea a fost colosală când m-am trezit și am descoperit că mă aflu în pat, în casa lui don Juan. Eram incapabil să mă mișc. Nu aveam pic de energie. Nu știam ce să cred, deși imediat mi-am dat seama de gravitatea situației mele. Aveam sentimentul vag că îmi pierdusem energia datorită oboselii produsă de visat.

Cei din anturajul lui don Juan păreau extrem de afectați de ceea ce mi se întâmpla. Veneau mereu în camera mea, unul câte unul. Fiecare stătea puțin, într-o tăcere absolută, până când venea altcineva. Am dedus că mă vegheau cu rândul. Eram prea slăbit pentru a le cere să-mi explice motivul comportamentului lor.

În zilele următoare, am început să mă simt mai bine, iar ei au început să-mi vorbească despre visatul meu. La început nu știam ce voiau de la mine. Apoi, din cauza întrebărilor pe care mi le puneau, mi-am dat seama că îi obseda problema fapturilor anorganice. Toți păreau a fi înspăimântați și îmi spuneau, mai mult sau mai puțin, același lucru. Stăruiau asupra faptului că nu fuseseră niciodată în tărâmul umbrelor. Unii susțineau chiar că nu știau de existența lui. Declarațiile și reacțiile lor mi-au intensificat simțământul de uimire și de teamă.

Întrebările pe care mi le puneau cu toții erau, „Cine te-a dus în lumea aceea? Cum ți-ai dat seama de modul în care puteai ajunge acolo?” Când le-am spus că iscoadele îmi arătaseră lumea aceea, nu le-a venit să creadă. Era evident că presupuneau că eu fusesem acolo, dar, întrucât le era imposibil să-și folosească propria experiență ca punct de referință, nu puteau înțelege pe deplin ceea ce spuneam. Cu toate astea, voiau să afle tot ce le puteam relata despre fapăturile de umbră și tărâmul lor. Le-am făcut pe plac. Toți – cu excepția lui don Juan – se așezau lângă patul meu și-mi sorbeau fiecare cuvânt. Totuși, de fiecare dată când îi întrebam despre situația mea, fugeau de lângă mine la fel ca fapăturile de umbră.

O altă reacție care mă deranja – și pe care n-o mai avuseseră niciodată față de mine – era faptul că evitau, cu orice preț, orice contact fizic cu mine. Stăteau la distanță de mine, ca și când aș fi fost purtător al vreunei boli molipsitoare. Reacția lor mă neliniștea atât de mult, încât m-am simțit obligat să-i întreb despre asta. Au negat că se comportau astfel. Au părut jigniți și chiar au mers atât de departe, încât să insiste să-mi demonstreze că mă înșelam. Am râs cu poftă de situația tensionată care s-a iscat. De fiecare dată când încercau să mă îmbrățișeze, corpurile le deveneau rigide.

Florinda Grau, adepta lui don Juan cea mai apropiată lui, era singura din tot grupul care revărsa cu generozitate asupra mea tot felul de atenții fizice și încerca să-mi explice ce se întâmplă. Ea mi-a spus că fusesem descărcat de energie în lumea fapăturilor anorganice și apoi reîncărcat, dar că noua mea sarcină energetică îi neliniștea pe cei mai mulți dintre ei.

Florinda obișnuia să mă culce în fiecare seară, de parcă aș fi fost un invalid. Chiar îmi vorbea imitând limbajul copiilor, ceea ce îi făcea pe ceilalți să izbucnească în hohote de râs. Dar, indiferent de cum se amuza pe seama mea, apreciam grija pe care mi-o arăta și care părea autentică. Am mai scris despre Florinda, în legătură cu felul în care ne-am cunoscut. Era, fără discuție, cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnisem vreodată. I-am spus o dată – și asta cu toată sinceritatea – că ar fi putut fi manechin pentru revistele de modă. „Pentru o revistă din 1910”, replicase ea.

Florinda, deși în vârstă, nu era deloc bătrână. Era tânără și plină de viață. Când l-am întrebat pe don Juan despre cauza neobișnuitei ei tinereți,

acesta mi-a răspuns că vrăjitoria o menținea într-o stare de elan vital. Ochiul omenesc vedea energia vrăjitorilor, sublimase el, ca tinerețe și vigoare.

După ce și-au satisfăcut curiozitatea inițială în legătură cu tărâmul umbrelor, adepții lui don Juan au încetat să mai vină în camera mea, iar conversațiile lor cu mine au rămas la nivelul întrebărilor ocazionale despre starea sănătății mele. De fiecare dată însă, când încercam să mă ridic din pat, se afla cineva în preajmă, care mă reășeza cu blândețe în așternut. Nu le solicitam serviciile, dar se părea că aveam nevoie de ele; eram foarte slăbit. Am acceptat situația. Dar ceea ce m-a dat gata era faptul că nimeni nu-mi explica ce căutam eu în Mexic, când, de fapt, mă culcasem să visez în Los Angeles. I-am întrebat asta de nenumărate ori, dar fiecare dintre ei mi-a dat același răspuns:

— Întreabă-l pe nagual. Este singurul care poate să explice acest lucru. În cele din urmă, Florinda a spart gheața.

— Ai fost atras într-o cursă; asta s-a întâmplat cu tine, a spus ea.

— Unde am fost atras într-o cursă?

— În lumea făpturilor anorganice, desigur. Acea este lumea cu care ai de a face de ani de zile. Nu-i așa?

— În mod cert, Florinda. Dar poți să-mi spui ce fel de cursă a fost asta?

— Nu prea. Tot ce pot să-ți spun este că acolo ți-ai pierdut toată energia. Dar te-ai luptat foarte bine.

— De ce sunt bolnav, Florinda?

— Nu ești bolnav de o boală; ești rănit la nivel energetic. Ai fost în stare critică, dar acum ești doar grav rănit.

— Cum s-au întâmplat toate astea?

— Ai intrat într-o luptă decisivă cu făpturile anorganice și ai fost învins.

— Nu-mi amintesc să mă fi luptat cu cineva, Florinda.

— Dacă-ți amintești sau nu, asta nu are nici o importanță. Te-ai bătut și ai fost înfrânt. Nu aveai nici o șansă în lupta împotriva unor asemenea experți în manipulare.

— M-am bătut cu făpturile anorganice?

— Da. Ai avut cu ele o luptă pe viață și pe moarte. Nici nu știu cum de ai putut supraviețui loviturii lor mortale.

A refuzat să-mi spună mai multe, lăsând să se înțeleagă că nagualul urma să vină să mă vadă foarte curând.

Don Juan a apărut a doua zi. Era foarte jovial și avea o atitudine încurajatoare. M-a anunțat pe un ton glumeț că mă vizita în calitate de doctor energetic. M-a examinat, privindu-mă din cap până-n picioare.

— Ești aproape vindecat, a conchis el.

— Ce s-a întâmplat cu mine, don Juan? L-am întrebat eu.

— Ai căzut într-o capcană pe care ți-au întins-o făpturile anorganice, a răspuns el.

— Și cum am ajuns aici?

— Asta este, cu siguranță, marele mister, a spus el și a zâmbit înveselit, încercând evident să trateze la modul ușor o problemă foarte serioasă. Făpturile anorganice te-au răpit, cu trup cu tot. Mai întâi, ți-au luat corpul energetic în

lumea lor, când ai urmat una dintre iscoadele lor, iar apoi ți-au luat și trupul fizic.

Membrii grupului lui don Juan păreau să fie într-o stare de șoc. Unul dintre ei l-a întrebat dacă făpturile anorganice puteau răpi pe oricine. Don Juan a răspuns că puteau face asta, cu siguranță. Le-a amintit că nagualul Elias fusese dus în acel univers și era cert că el nu intenționase să meargă acolo.

Toți au dat din cap în semn de aprobare. Don Juan a continuat să le vorbească, referindu-se la mine la persoana a treia. A spus că conștiința combinată a unui grup de făpturi anorganice mi-a consumat, mai întâi, corpul energetic, formând o izbucnire emoțională din partea mea: dorința de a elibera iscoada albastră. Apoi conștiința combinată a aceluiași grup a tras masa mea fizică inertă în lumea lor. Don Juan a adăugat că, fără corpul energetic, oricine este doar o grămadă de materie organică, materie care poate fi foarte ușor manipulată de conștiință.

— Făpturile anorganice sunt lipite laolaltă precum celulele corpului, a continuat el. Când își unesc conștiința, sunt imbatabile. Pentru ele este o nimica toată să ne smulgă din ancorajele noastre și să ne cufunde în lumea lor. Mai ales, dacă atragem atenția asupra noastră și ne arătăm accesibili, așa cum a făcut el.

Încăperea a răsunat de suspine și icnituri îngrozite. Toți cei prezenți păreau cu-adevărat înspăimântați și neliniștiți.

Aș fi dorit să mă văicăresc și să dau vina pe don Juan că nu m-a oprit la timp, dar mi-am amintit cum încercase el – mereu și mereu – să mă prevină, să mă abată de pe acel drum, dar totul fără nici un rezultat. Don Juan își dădea precis seama ce se petrece în mintea mea. A zâmbit cu subînțeles.

— Motivul pentru care te simți bolnav, a spus el, adresându-mi-se mie, este că făpturile anorganice ți-au descărcat energia și ți-au dat-o în loc pe a lor. Asta ar fi fost de ajuns ca să omoare pe oricine. Ca nagual însă, tu dispui de extraenergie; de aceea ai reușit totuși să supraviețuiești.

I-am pomenit lui don Juan că-mi aminteam fragmente dintr-un vis cam incoerent, în care mă aflu într-o lume de ceață galbenă. El, Carol Tiggs și adepții săi mă trăgeau afară de acolo.

— Ochiul fizic vede lumea făpturilor anorganice ca pe un univers de ceață galbenă, a spus el. Când credeai că ai un vis incoerent, vedeai, de fapt, pentru prima dată cu ochii tăi fizici universul făpturilor anorganice. Oricât de ciudat ar părea, atunci a fost și pentru noi tot prima dată când l-am văzut. Știam de ceață numai din povestirile vrăjitorilor, dar nu din proprie experiență.

Nimic din ceea ce spunea nu avea înțeles pentru mine. Don Juan m-a asigurat că, din cauza lipsei mele de energie, o explicație mai completă nu era posibilă; trebuia să mă declar satisfăcut, a spus el, cu ceea ce-mi spunea și cu modul în care înțelegeam spusele sale.

— Dar nu înțeleg deloc, am insistat eu.

— Atunci nici n-ai pierdut nimic, a răspuns el. Când te mai întărești, îți vei răspunde singur la întrebări.

I-am mărturisit lui don Juan că mă treceau din când în când valuri de căldură. Temperatura mi se ridica brusc, iar în timpul cât mă simțeam fierbinte și transpirat, intuiaam cu o claritate extraordinară, dar tulburătoare, întreaga mea situație.

Don Juan mi-a scrutat cu privirea sa pătrunzătoare întreg corpul. A spus că eram într-o stare de șoc energetic. Pierderea energiei mă afectase temporar și ceea ce interpretam eu drept valuri de căldură erau, în esență, explozii de energie, în timpul cărora îmi recăpătăm pentru moment controlul asupra corpului meu energetic și știam tot ce mi se întâmplase.

— Fă un efort și spune-mi tu însuși ce ți s-a întâmplat în lumea făpturilor anorganice, mi-a ordonat el.

I-am spus că senzația clară pe care o aveam din când în când era că el și adeptii săi intraseră în lumea aceea cu trupurile lor fizice și mă smulseseră din ghearele făpturilor anorganice.

— Corect! A exclamat el. Te descurci foarte bine. Acum, transformă senzația în imaginea a ceea ce s-a întâmplat.

Nu am putut să realizez ceea ce doream, oricât de tare m-am străduit. Nereușita m-a făcut să simt o sfârșeală neobișnuită ce parcă mă golise pe dinăuntru. Înainte ca don Juan să părăsească încăperea, i-am atras atenția că sufeream de anxietate.

— Asta nu are nici o importanță, a spus el cu indiferență. Recapătă-ți energia și nu-ți mai bate capul cu fleacuri.

Au trecut mai bine de două săptămâni, timp în care mi-am recăpătat, încetul cu încetul, energia. Totuși, continuam să-mi fac griji în legătură cu tot. Mă îngrijora în special faptul că eram străin mie însumi, mai ales sub aspectul unei anumite răceli a firii mele, un soi de indiferență sau detașare, pe care n-o mai remarcasem până atunci și pe care – până în momentul în care mi-am recăpătat energia – o atribuisem lipsei acesteia. Atunci însă mi-am dat seama că aceasta era o nouă însușire a ființei mele, o caracteristică ce mă ținea în permanență într-o stare de desincronizare. Pentru a avea sentimente, altfel obișnuite mie, era nevoie să mă sforțez să le rechem și chiar să aștept o clipă până când îmi apăreau în minte.

O altă trăsătură a ființei mele era un dor ciudat, care punea stăpânire pe mine din când în când. Mi-era dor de cineva pe care nu-l cunoșteam, dar sentimentul era atât de copleșitor și de mistuitor, încât, ori de câte ori mă năpădea, eram nevoit să mă plimb fără încetare prin cameră pentru a-l mai domoli. Dorul m-a tot încercat până când m-am folosit de o altă însușire nou apărută în viața mea: un control strict asupra propriei mele persoane, atât de fără precedent și de puternic, încât nu făcea decât să-mi sporească îngrijorarea.

La sfârșitul celei de a patra săptămâni, toată lumea era de părere că, în sfârșit, mă făcusem bine. Și-au redus drastic numărul de vizite pe care mi le făceau, astfel încât îmi petreceam majoritatea timpului singur, dormind. Odihna și relaxarea erau atât de complete, că energia mea a început să crească semnificativ. Simțeam că mă restabilisem complet. Am început chiar să fac exerciții fizice.

Într-o zi, în jurul amiezii, după o gustare ușoară, m-am întors în cameră să trag un pui de somn. Înainte însă de a mă lăsa pradă somnului, mă tot răsuceam în pat, căutând o poziție mai confortabilă, când o apăsare stranie pe tâmpile m-a făcut să-mi deschid ochii. Fetița din lumea făpturilor anorganice stătea la picioarele patului, fixându-mă cu ochii ei reci, albaștri ca oțelul.

Am sărit din pat și am țipat atât de tare, încât trei dintre adepții lui don Juan au și fost în cameră, înainte ca să-mi sfârșesc țipătul. Eram îngroziți. Au privit cu consternare cum fetița a venit către mine și a fost oprită de linia de demarcație a ființei mele fizice luminoase. Ne-am uitat unul la celălalt timp îndelungat. Ea îmi spunea ceva ce la început n-am putut să înțeleg, dar care, în clipa următoare, a devenit clar ca lumina zilei. Mi-a transmis că, pentru a înțelege ce-mi spunea, trebuia să-mi transfer conștiința din corpul fizic în corpul energetic.

În acel moment, a intrat în cameră don Juan. El și fetița s-au uitat lung unul la celălalt. Fără un cuvânt, don Juan s-a întors și a ieșit din încăpere. Fetița a țâșnit pe ușă în urma lui.

Agitația pe care a produs-o această scenă în rândul adepților lui don Juan a fost de nedescris. Și-au pierdut de tot cumpătul. Se pare că văzuseră cu toții cum fetița părăsise încăperea împreună cu nagualul.

Eu însumi mă simțeam pe punctul de a exploda. Eram sfârșit și a trebuit să mă așez. Receptasem prezența fetiței ca pe o lovitură în plexul solar. Semăna surprinzător de mult cu tatăl meu. M-au năpădit valuri de emoție. M-am întrebat care putea fi sensul acestui lucru până când mi s-a făcut rău de-a binelea.

Când don Juan a revenit în încăpere, reușisem să-mi recapăt o oarecare stăpânire de sine. Nerăbdarea de a auzi ce avea el de spus în legătură cu fetița mă făcea să respir cu mare greutate. Ceilalți erau la fel de tulburați ca și mine. Toți i s-au adresat lui don Juan deodată și, când și-au dat seama ce fac, au început să râdă. Ceea ce îi interesa, în primul rând, era să se convingă dacă exista vreo uniformitate în felul în care percepuseră înfățișarea iscoadei. Eram în consens în ceea ce privește faptul că văzuseră o fetiță, de șase-șapte ani, foarte zveltă și cu trăsături ascuțite, dar frumoase. Eram în consens și asupra faptului că ochii ei erau albaștri ca oțelul și privirea îi era înflăcărată de o emoție mută; ochii ei exprimau, spuneau ei, recunoștință și devotament.

Eram întrutotul de acord cu toate detaliile prezentate de ei în legătură cu fetița. Privirea ochilor ei era atât de înflăcărată și de copleșitoare, încât efectul asupra mea fusese ceva asemănător cu durerea. Simțisem literalmente privirea ei ca pe o greutate pe piept.

Problema gravă care îi frământa pe adepții lui don Juan – la fel ca și pe mine – privea implicațiile acestei întâmplări. Toți erau de acord că iscoada era un fragment de energie străină care se strecurase prin zidurile care despărțeau cea de a doua atenție și atenția din lumea cotidiană. Au stabilit că, întrucât nu visau și totuși, văzuseră cu toții energia străină proiectată într-o formă de copil, însemna că acel copil exista cu adevărat.

Au susținut că trebuia să fi existat sute, dacă nu chiar mii de cazuri, în care energia străină s-a strecurat neobservată prin barierele naturale în lumea

noastră, a oamenilor, dar că, în toată istoria branșei lor, nu exista nici o mențiune referitoare la vreo întâmplare de felul celei petrecute acum. Ceea ce-i îngrijora cel mai mult era faptul că nu existau povestiri ale vrăjitorilor despre așa ceva.

— Este aceasta prima dată în istoria omenirii când se întâmplă așa ceva? L-a întrebat unul dintre ei pe don Juan.

— Cred că se întâmplă mereu, a spus el, dar niciodată nu a avut loc într-o manieră atât de fățișă și hotărâtă.

— Ce înseamnă asta pentru noi? A întrebat alt membru al grupului.

— Pentru noi, nimic, dar pentru el, totul, a răspuns don Juan, arătând spre mine.

Toți s-au cufundat într-o tăcere deconcertantă. Don Juan a făcut câțiva pași prin încăpere, apoi s-a oprit în fața mea. S-a uitat lung la mine, având aerul cuiva care nu găsește cuvintele potrivite pentru a exprima o constatare copleșitoare.

— Nici nu pot să încerc să evaluez proporțiile a ceea ce ai făcut, a spus el, în cele din urmă, pe un ton consternat. Ai căzut într-o capcană, dar nu în genul de capcană de care mi-era mie frică. Cea în care ai căzut a fost special creată pentru tine și mult mai periculoasă decât orice mi-aș fi putut imagina. Eu îmi făceam griji că vei ceda în fața măgulirii și a plăcerii de a fi slujit. Nu mi-am închipuit însă nici o clipă că fapăturile anorganice îți vor întinde o cursă folosindu-se de aversiunea ta înnăscută față de tot ce înseamnă sclavie și captivitate.

Don Juan comparase cândva modul în care reacționez fiecare dintre noi doi, în lumea vrăjitorilor față de lucrurile care ne afectau cel mai mult. Spusese, fără să o facă să sune ca o insatisfacție, că, deși dorea și încercase, nu putuse niciodată să trezească în oameni genul de afecțiune pe care-l trezea profesorul său, năgualul Julian.

— Reacția mea cinstită și dezinteresată, pe care ți-o prezint fără ocolișuri s-o analizezi, este de a fi capabil să spun cu toată sinceritatea: nu sunt predestinat să inspir afecțiunea oarbă și totală. Asta este! Reacția ta dezinteresată și autentică, a continuat el, este că nu poți suporta înrobirea, lanțurile și ți-ai da și viața pentru a le sfărâma.

L-am contrazis cu toată buna credință și i-am spus că exagerează. Concepțiile mele nu erau așa de bine definite.

— Nu te neliniști, a spus el, râzând. Vrăjitoria înseamnă acțiune. Când va veni timpul, îți vei traduce dorința arzătoare în faptă, la fel cum fac și eu. Dorința mea este de a-mi accepta soarta, dar nu pasiv, ca un prost, ci activ, ca un luptător. A ta este de a sări – nu dintr-o toană și fără premeditare – să tai lanțurile cuiva.

Don Juan mi-a explicat că, atunci când îmi unisem energia cu cea a iscoadei, încetasem, de fapt, să exist. Toată materialitatea mea fusese transportată în lumea fapăturilor anorganice și, dacă n-ar fi fost iscoada – care îi îndrumase pe el și pe însoțitorii săi până la locul unde mă aflu – aș fi murit sau aș fi rămas, definitiv pierdut, în lumea aceea.

— De ce v-a îndrumat iscoada către locul unde mă aflam? Am întrebat eu.

— Iscoada este o ființă conștientă dintr-o altă dimensiune, a spus el. Acum este o fetiță și – în această formă – mi-a spus că, pentru a obține energia necesară spargerii baterierei care o ținea captivă în lumea făpturilor anorganice, a trebuit să ia toată energia ta. Acum se manifestă latura ei umană. Ceva asemănător cu recunoștința a adus-o la mine. Când am văzut-o, am știut imediat că ești terminat.

— Și ce-ai făcut atunci, don Juan?

— I-am chemat pe toți pe care am putut, în special pe Carol Tiggs și am plecat imediat cu toții în lumea făpturilor anorganice.

— De ce Carol Tiggs?

— În primul rând, pentru că dispune de o cantitate nelimitată de energie, iar în al doilea rând, pentru că trebuia să se familiarizeze cu iscoada. Toți ne-am ales cu ceva inestimabil din această experiență. Tu și Carol Tiggs, cu iscoada. Iar noi, toți ceilalți, cu motivația de a ne uni toată materialitatea și de a o așeza pe corpurile noastre energetice, devenind astfel energie.

— Cum ați reușit să faceți asta cu toții, don Juan?

— Ne-am deplasat punctele de asamblare la unison. Impecabila noastră intenție de a te salva a facilitat totul. Iscoada ne-a dus într-o clipită în locul unde zăceai, pe jumătate mort, iar Carol te-a scos de acolo.

Pentru mine explicația lui n-avea nici un înțeles. Don Juan a râs când am încercat să-i spun asta.

— Cum ai putea să înțelegi așa ceva, când n-ai suficientă energie nici pentru a te ridica din pat? A replicat el.

I-am mărturisit că eram convins că știam mult mai mult decât admiteam în mod rațional, dar că ceva îmi bloca aducerea-aminte.

— Lipsa de energie este ceea ce ți-a blocat aducerea-aminte, a spus el. Când vei avea suficientă energie, memoria îți va funcționa perfect.

— Vrei să spui că pot să-mi amintesc totul, dacă vreau?

— Nu tocmai. Poți să vrei oricât de mult, dar, dacă nivelul energiei tale nu este corespunzător gradului de importanță a ceea ce știi, poți să-ți iei adio de la cunoștințele tale: nu vei ajunge niciodată la ele.

— Atunci, ce este de făcut, don Juan?

— Energia are tendința de a fi cumulativă; dacă urmezi, fără abatere, calea luptătorilor, va veni clipa în care aducea-aminte ți se va deschide complet.

Am recunoscut că, auzindu-l cum vorbește, aveam absurda senzație că mă complăceam în a mă compătimi și că, de fapt, nu era nimic în neregulă cu mine.

— Nu te complaci doar, a spus el. Acum patru săptămâni erai realmente mort din punct de vedere energetic. Acum ești numai buimăcit. Buimăceala și lipsa de energie sunt factorii care te fac să-ți ascunzi cunoștințele. Este cert că tu știi mai multe decât oricare dintre noi despre lumea făpturilor anorganice. Lumea aceea a fost preocuparea exclusivă a vrăjitorilor din vechime. Ți-am spus cu toții că știm despre ea numai din poveștile vrăjitorilor. O spun cu toată

sinceritatea că mi se pare mai mult decât straniu că îți revine ție acum rolul de sursă de astfel de povestiri pentru noi.

I-am spus din nou că-mi era imposibil să cred că făcusem ceva ce el nu făcuse. Dar nu puteam nici să cred că vrea doar să mă încurajeze.

— Nu te flatez și nici nu vreau să te încurajez, a spus el vizibil iritat. Exprim, pur și simplu, o realitate vrăjitoarească. Faptul că știi mult mai multe lucruri decât oricare dintre noi despre acea lume nu este un motiv să te simți încântat. Această cunoaștere nu prezintă nici un fel de avantaj; de fapt, în ciuda a tot ce știi, nu te-ai putut salva. Noi te-am salvat pentru că te-am găsit. Dar, fără ajutorul iscoadei, nu ar fi avut vreun rost nici măcar să încercăm să te găsim. Erai atât de definitiv pierdut în lumea aceea, încât numai gândul la asta este de ajuns ca să mă treacă toți fiorii.

În starea mea de spirit, nu mi s-a părut deloc ciudat să văd un fior de emoție străbătându-i pe toți adepții și ucenicii lui don Juan. Singura persoană care a rămas imperturbabilă a fost Carol Tiggs. Părea să-și fi acceptat pe deplin rolul său. Era una cu mine.

— Ai reușit să eliberezi iscoada, a continuat don Juan, dar ți-ai dat, în schimb, viața. Ori și mai rău, libertatea. Făpturile anorganice i-au dat drumul iscoadei în schimbul tău.

— Îmi vine greu să cred așa ceva, don Juan. Nu că pun la îndoială spusele dumitale, mă înțelegi, dar ceea ce-mi descrii este o manevră atât de incorectă, încât sunt șocat.

— Nu o considera incorectă și vei vedea esența lucrurilor. Făpturile anorganice sunt permanent în căutare de conștiință și energie; dacă le oferi posibilitatea să le obțină pe amândouă, ce crezi că ar face ele? Ar sta deoparte?

Știam că don Juan are dreptate. N-am putut, totuși, să-mi păstrez această certitudine pentru mult timp; limpezimea conceptuală continua să-mi scape.

Adepții lui don Juan îi puneau mai departe întrebări. Voiau să știe dacă el reflectase asupra a ceea ce era de făcut cu iscoada.

— Da, m-am gândit. Este o problemă deosebit de serioasă, pe care trebuie să o rezolve nagualul aici prezent, a spus el, arătând către mine. El și Carol Tiggs sunt singurii care pot elibera iscoada. Asta o știe și el.

Normal, i-am pus singura întrebare posibilă în aceste împrejurări.

— Cum pot s-o eliberez?

— În loc să-ți spun eu cum să faci, există o cale mai bună și mai corectă de a descoperi acest lucru, a pus don Juan cu un zâmbet larg. Întreabă-l pe emisar. Știi doar, făpturile anorganice nu pot minți.

— Ajungi la cea de a treia poartă a visatului atunci când te pomenești într-un vis uitându-te la cineva care doarme. Și constăți că acel cineva ești chiar ui însuși, a spus don Juan.

Nivelul energiei mele era atât de ridicat în acea perioadă, încât m-am apucat imediat să lucrez pentru trecerea celei de a treia încercări, deși don Juan nu mi-a mai furnizat informații suplimentare în legătură cu asta. Primul lucru pe care l-am observat, în exercițiile mele de visat, a fost faptul că un șuvoi de energie a rearanjat imediat punctul de concentrare al atenției visatului.

Aceasta se concentra acum asupra trezirii într-un vis în care mă văd pe mine însumi dormind; călătoriile în lumea făpturilor anorganice nu mai erau pentru mine problema la ordinea zilei.

Foarte curând după aceea, m-am pomenit într-un vis în care mă uitam la mine cum dorm. I-am comunicat imediat acest lucru lui don Juan. Avusesem visul pe când mă aflam la el acasă.

— În legătură cu fiecare dintre porțile visatului există două etape, a spus el. Prima, așa cum știi, este de a ajunge la poartă; cea de a doua constă în a trece prin poartă. Visând ceea ce ai visat – că te vezi pe tine însuși dormind – ai reușit să ajungi la cea de a treia poartă. Pentru cea de a doua etapă este necesar ca, după ce te-ai văzut dormind, să te miști dintr-un loc într-altul. La cea de a treia poartă a visatului, începi să-ți contopești în mod deliberat realitatea visatului cu realitatea lumii cotidiene. În asta constau exercițiile, iar vrăjitorii numesc asta desăvârșire a corpului energetic. Contopirea celor două realități trebuie să fie atât de perfectă, încât trebuie să fii mai fluid decât oricând. Examinează totul cu mare atenție și curiozitate la cea de a treia poartă.

M-am plâns că recomandările sale erau prea absconse și nu le înțelegeam.

— Ce vrei să spui prin mare atenție și curiozitate? Am întrebat.

— Tendința noastră este să ne pierdem în detalii la cea de a treia poartă, a răspuns don Juan. Să examinezi lucrurile cu mare atenție și curiozitate înseamnă să rezisti tentației aproape irezistibile de a te cufunda în detalii. Obiectivul stabilit pentru poarta a treia, așa cum am spus, este de a consolida corpul energetic. Visătorii încep să-și modeleze corpul energetic prin îndeplinirea obiectivelor primei și celei de a doua porți. Când ajung la cea de a treia poartă, corpul energetic este gata să iasă la iveală sau, poate, ar fi mai bine să spunem că este gata să se manifeste, să acționeze. Din nefericire, asta înseamnă totodată că este gata să se lase fascinat de detalii.

— Ce înseamnă a fi fascinat de detalii?

— Corpul energetic este ca un copil care a fost ținut închis undeva de când există. În momentul în care devine liber, captează cu nesaț tot ce întâlnește în cale și, vreau să spun, chiar tot. Orice detaliu, mărunț și nesemnificativ, îl poate absorbi total.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Nu știam ce să spun. Îl înțelesesem perfect. Numai că în experiența mea nu exista nimic care să poată să-mi creeze o idee asupra a ceea ce însemnau toate astea.

— Cel mai stupid detaliu devine pentru corpul energetic un adevărat univers, mi-a explicat don Juan. Efortul pe care trebuie să-l faci visătorii pentru a dirija corpul energetic este colosal. Știu că este impropriu să-ți spun să examinezi lucrurile cu atenție și curiozitate, dar aceasta este cea mai bună modalitate de a-ți preciza ceea ce trebuie să faci. La cea de a treia poartă visătorii trebuie să reziste impulsului aproape irezistibil de a se adânci în examinarea unui lucru anume și reușesc să facă asta fiind atât de curioși și de ahtiați de a vedea totul, încât nu permit nici unui lucru individual să-i capteze în totalitate.

Don Juan a adăugat că recomandările sale, care știa că păreau absurde pentru judecata logică, erau menite anume pentru corpul meu energetic. A accentuat în permanență că este nevoie de unirea tuturor resurselor corpului energetic ca acesta să poată acționa.

— Dar nu a acționat corpul meu energetic în tot acest timp? Am întrebat eu.

— O parte din el a acționat, altfel nu ai fi putut să călătorești în lumea făpturilor anorganice, a răspuns el. Acum, corpul tău energetic trebuie să se angajeze total, pentru a putea realiza exercițiile aferente celei de a treia porți. De aceea, pentru a face lucrurile mai ușoare pentru corpul energetic, trebuie să pui stavilă judecății raționale.

— Mă tem că aici n-ai nimerit-o, i-am spus eu. A mai rămas foarte puțină raționalitate în mine, după toate experiențele pe care mi le-ai adus în viață.

— Nu te pronunța. La cea de a treia poartă, raționalitatea este responsabilă de insistența cu care corpurile noastre energetice sunt obsedate de detaliile semnificative. La această poartă avem, prin urmare, nevoie de o fluiditate irațională și de o irațională uitare de sine, pentru a putea contracara această insistență.

Afirmația lui don Juan că fiecare poartă este un obstacol nu putea fi mai exactă. Ca să îndeplinesc cerințele celei de a treia porți a visatului, am muncit mult mai serios decât muncisem la celelalte două la un loc. Don Juan a exercitat presiuni teribile asupra mea. În plus, în viața mea mai apăruse ceva: un autentic sentiment de teamă. De-a lungul vieții îmi mai fusese, normal ori excesiv, teamă de una sau alta, dar nimic din experiența mea trecută nu se compara cu spaima pe care o nutream după ciocnirea mea cu făpturile anorganice. Și totuși, tot acest tezaur de experiență era inaccesibil memoriei mele normale. Amintirile respective îmi reveneau numai în prezența lui don Juan.

L-am chestionat în legătură cu această situație stranie o dată, pe când ne aflam la Muzeul Național de Antropologie și Istorie din Mexico City. Ceea ce m-a îndemnat să întreb era faptul că, în acel moment, aveam capacitatea stranie de a-mi aminti absolut tot ce mi se întâmplase pe parcursul asocierii mele cu don Juan. Iar asta mă făcea să mă simt atât de liber, atât de cutezător și sprinten, încât efectiv mergeam în pas de dans.

— Se întâmplă ca prezența nagualului să producă o translație a punctului de asamblare, mi-a spus el.

M-a condus apoi într-una din sălile muzeului, zicând că întrebarea mea avea legătură cu ceea ce plănuise el să-mi spună.

— Intenția mea era să-ți explic că poziția punctului de asamblare este ca un seif, unde vrăjitorii își păstrează datele de referință. M-a bucurat extrem de tare faptul că corpul tău energetic mi-a simțit intenția și m-ai întrebat despre asta. Corpul energetic cunoaște o infinitate de lucruri. Îți voi arăta cât de multe lucruri știe.

M-a pus să mă cufund într-o tăcere totală. Mi-a reamintit că mă găseam deja într-o stare specială de conștiință, întrucât punctul meu de asamblare fusese făcut să se deplaseze datorită prezenței sale. M-a asigurat că starea de

tăcere totală avea să permită sculpturilor din încăpere să mă facă să văd și să aud lucruri extraordinare. Parcă pentru a-mi accentua starea de confuzie, a adăugat că unele dintre piesele arheologice din încăpere aveau proprietatea de a produce, ele însele, deplasarea punctului de asamblare și că, dacă intram într-o stare de tăcere absolută, puteam vedea scene din viața oamenilor care le confecționaseră.

Apoi a început cu mine cea mai stranie vizită de muzeu la care mi-a fost dat vreodată să particip. A mers de jur împrejurul sălii, prezentându-mi și comentând detalii uimitoare în legătură cu fiecare dintre exponatele de mari dimensiuni. Conform spuselor lui, fiecare piesă din încăpere era un document lăsat cu premeditare de oamenii din antichitate, iar don Juan – în calitatea sa de vrăjitor – îmi citea aceste documente așa cum cineva ar citi o carte.

— Fiecare piesă de aici este menită să facă punctul de asamblare să se deplaseze, a continuat el. Fixează-ți privirea pe oricare dintre ele, fă-ți mintea să tacă și constată dacă punctul tău de asamblare poate fi făcut să se deplaseze.

— Cum voi ști că s-a deplasat?

— Vei ști, pentru că vei vedea și vei simți lucruri care îți sunt altfel inaccesibile.

M-am uitat la sculpturi și am văzut și am auzit lucruri pe care n-aș ști cum să le explic. În trecut examinaseam aceste piese având în minte preceptele antropologilor, deci din perspectiva ideilor preconceptionale pe care se bazează această știință. Modul în care prezentau ei rolul acestor piese, având ca sursă premisele cunoașterii lumii de către omul modern, mi-a apărut pentru prima dată ca fiind absolut eronat, dacă nu chiar stupid. Ceea ce mi-a spus don Juan despre ele și ceea ce am auzit și am văzut eu însumi – fixându-mi privirea asupra lor – era total diferit de ceea ce citisem despre ele.

Jena mea era atât de mare, încât m-am simțit obligat să-mi cer scuze lui don Juan pentru ceea ce credeam eu că fusese sugestibilitatea mea. El n-a râs și nici nu m-a ridiculizat. Mi-a explicat, cu răbdare, că vrăjitorii aveau capacitatea de a lăsa date precise, privind descoperirile lor, în poziția punctului de asamblare. Susținea că pentru a putea pătrunde esența consemnărilor scrise trebuie să ne folosim simțul de participare solidară sau imaginativă, astfel încât să trecem dincolo de textul scris și să înțelegem evenimentul ca atare. În universul vrăjitorilor, neexistând consemnări scrise, se păstrează arhive de date concrete în poziția punctului de asamblare, care – în loc de a fi citite – sunt rețrăite.

Pentru a ilustra spusele sale, don Juan s-a referit la învățăturile vrăjitorilor privind cea de a doua atenție. A spus că acestea sunt comunicate atunci când punctul de asamblare al învățăcelului se află în altă poziție decât cea normală. Poziția punctului de asamblare devine astfel consemnarea lecției. Pentru a o revedea, învățăcelul trebuie să-și readucă punctul de asamblare în poziția în care fusese acesta când i se predase lecția. Don Juan și-a încheiat considerațiile subliniind că readucerea punctului de asamblare în toate pozițiile ocupate de acesta când au fost audiate lecțiile este o realizare de o remarcabilă însemnătate.

Timp de aproape un an, don Juan nu m-a întrebat nimic în legătură cu cei de a treia misiune a mea într-ale visatului. Apoi brusc, într-o zi, mi-a cerut să-i descriu aspectele de finețe ale exercițiilor mele de visat.

Primul lucru menționat de mine a fost modul derutant în care se repetau unele vise. De luni de zile aveam vise în care mă pomeneam uitându-mă la mine, cum dorm în pat. Curioasă era însă regularitatea cu care se succedau: la fiecare patru zile, cu o precizie de ceasornic. În celelalte trei zile, visatul meu era la fel cum fusese și până atunci: examinam fiecare element posibil din vis, treceam dintr-un vis în altul și, câteodată, mânat de o curiozitate sinucigașă, urmăm iscoadele de energie străină, deși mă simțeam extrem de vinovat pentru asta. Mă gândeam că sunt ca cineva care se droghează pe ascuns; veridicitatea acelei lumi reprezenta pentru mine o atracție irezistibilă.

În secret, mă simțeam oarecum exonerat de totala responsabilitate, întrucât chiar don Juan îmi sugerase să-l întreb pe emisarul visatului despre ce era de făcut pentru a elibera iscoada albastră captivă printre noi. El avusese în vedere să pun întrebarea în realitatea practică cotidiană, dar eu am interpretat că sensul spuselor sale fusese să întreb emisarul chiar în lumea lui. Însă întrebarea pe care voiam într-adevăr să i-o pun emisarului era dacă fapăturile anorganice îmi întinseseră o cursă. Emisarul nu numai că mi-a confirmat că ceea ce-mi spusese don Juan era adevărat, ci mi-a dat și instrucțiuni referitoare la ce trebuia să facem eu și Carol Tiggs pentru a elibera iscoada.

— Regularitatea viselor tale este un aspect la care mă așteptam, a remarcat don Juan, după ce mă ascultase.

— De ce te așteptai la așa ceva, don Juan?

— Din cauza relațiilor tale cu fapăturile anorganice.

— Dar astă este o chestiune încheiată, don Juan, am mințit eu, sperând că nu v-a insista pe acest subiect.

— O spui special pentru mine, nu-i așa? Nu este nevoie; știu care-i adevărata situație. Crede-mă că, o dată ce ai intrat în joc cu ele, ești prins pentru totdeauna. Te vor urmări tot timpul. Sau, ceea ce este și mai rău, tu le vei urmări tot timpul.

M-a privit fix și sentimentul meu de vinovăție trebuie să mi se fi oglindit atât de evident pe față, încât a râs.

— Singura explicație posibilă pentru asemenea regularitate a viselor este aceea că fapăturile anorganice te slujesc din nou, a spus el pe un ton serios.

M-am grăbit să schimb subiectul și i-am spus că o altă trăsătură a visatului meu, care merita să fie adusă în discuție, era reacția mea la vederea propriei mele persoane dormind. Imaginea aceasta mă surprindea de fiecare dată atât de tare, încât fie că mă țintuia locului până se schimba visul, fie că mă speria atât de tare, încât mă făcea să mă trezesc țipând din fundul rărunchilor. Ajunsesem în situația că mi-era frică să mă culc în zilele în care știam că voi avea visul cu pricina.

— Încă nu ești pregătit pentru o fuziune reală a realității visatului cu realitatea de zi cu zi, a conchis el. Trebuie să-ți mai recapitulezi viața încă o dată.

— Dar am făcut toată recapitularea posibilă, am protestat eu. Recapitulez întruna de ani de zile. Nu mai am ce să-mi amintesc despre viața mea.

— Trebuie să fie vorba de mult mai multe lucruri, a spus el cu fermitate, altfel nu te-ai trezi tipând.

Nu-mi convenea ideea de a fi nevoit să mai fac o recapitulare. O făcusem și credeam că o făcusem atât de bine, încât nu s-ar mai fi putut să se pună vreodată problema să mai abordez acest subiect.

— Recapitularea vieții noastre nu se încheie niciodată, indiferent de cât de bine am făcut-o cândva, a spus don Juan. Motivul pentru care oamenii obișnuiți sunt lipsiți de voință în vis este acela că ei nu și-au recapitulat niciodată viața, iar aceasta este umplută până la refuz de trăiri afective cu încărcătură puternică precum amintiri, speranțe, temeri etcetera, etcetera. Spre deosebire de aceștia, vrăjitorii sunt relativ eliberați de emoțiile puternice, înrobitoare, datorită recapitulării pe care o fac. Iar dacă ceva îi blochează, cum te-a blocat pe tine în acest moment, se deduce că mai este în ei ceva ce nu a fost clarificat pe deplin.

— Recapitularea comportă un grad prea mare de implicare, don Juan. Poate că există și altă metodă la care aș putea să recurg ca alternativă.

— Nu, nu există. Recapitularea și visatul merg mână-n mână. Pe măsură ce ne revizuim viața, ne desprindem tot mai mult din legăturile care ne țin la sol.

Don Juan îmi dăduse instrucțiuni foarte detaliate și explicite referitor la recapitulare. Aceasta consta din retrăirea totalității întâmplărilor din viață, prin memorarea tuturor detaliilor posibile ale acestora. El considera recapitularea o condiție esențială pentru redefinirea și reorganizarea energiei unui visător.

— Recapitularea eliberează energia blocată înăuntrul nostru, iar fără eliberarea acestei energii, visatul nu este posibil, susținea el.

Cu ani în urmă, don Juan mă învățase cum să întocmesc o listă cu toate persoanele pe care le cunoscusem de-a lungul vieții, începând cu prezentul. Mă ajutase să-mi ordonez lista, împărțind-o în capitole pe genuri de activități, cum ar fi servicii pe care le-am avut, școli pe care le-am frecventat etc. După aceea m-a îndrumat cum să analizez fiecare persoană de pe listă, de la prima până la ultima, retrăind, fără abatere, absolut toate momentele de interacțiune pe care le avusesem cu ele.

Îmi explicase că recapitularea unei întâmplări începe prin aceea că mintea organizează toate aspectele pertinente ale întâmplării în cauză. Aceasta înseamnă reconstituirea bucată cu bucată a evenimentului, pornind de la memorarea detaliilor fizice ale locului unde s-a petrecut, trecând apoi la detaliile privind persoana cu care a avut loc interacțiunea și ajungând, în cele din urmă, la propria persoană, la examinarea simțămintelor proprii legate de această întâmplare.

Don Juan m-a învățat că recapitularea trebuie însoțită de o respirație normală, dar ritmică. Cel implicat expiră lung, în timp ce-și mișcă încet capul de la dreapta spre stânga și inspiră adânc, în timp ce-și mișcă ușurel capul de la stânga spre dreapta. Numea această mișcare a capului dintr-o parte într-alta „aerație a evenimentului”. Mintea examinează evenimentul de la început până

la sfârșit, în timp ce corpul aerează, filtrează continuu toate aspectele asupra cărora se concentrează mintea.

Don Juan spunea că vrăjitorii din vechime, inventatorii recapitulării, considerau respirația o acțiune magică, dătătoare de viață, și, în consecință, o foloseau ca mediu transportor magic; experiența, pentru a elimina reziduurile de energie străină rămasă în ei în timpul interacțiunii pe care o recapitulau, iar inhalarea, pentru a-și reîncorpora energia pe care ei înșiși o lăsaseră în urma lor în timpul respectivei interacțiuni.

Din cauza pregătirii mele universitare, am crezut că recapitularea este un proces prin care fiecare își analizează viața. Dar don Juan susținea că este ceva mult mai complex și mai profund decât psihanaliza. Pretindea că recapitularea este șiretlicul prin care vrăjitorii produc deplasări minuscule, dar constante, ale punctului de asamblare. Spunea că punctul de asamblare – sub impactul revizuirii acțiunilor și simțămintelor din trecut – se mișcă continuu între poziția lui actuală și poziția pe care a avut-o când s-a întâmplat evenimentul recapitulat.

Don Juan afirma că argumentul vrăjitorilor din vechime în favoarea recapitulării era convingerea lor că în univers există o extraordinară forță dezintegrantă, care face ca organismele să trăiască împrumutându-le conștiința. Tot această forță face organismele să moară, pentru a extrage din ele conștiința pe care le-a împrumutat-o și pe care organismele au îmbogățit-o prin experiențele lor de viață. Don Juan mi-a explicat raționamentul vrăjitorilor din vechime. Ei credeau că, întrucât această forță este interesată de experiența noastră de viață, faptul de a o putea satisface cu o reproducere a acestei experiențe – recapitularea – căpăta o importanță covârșitoare. Obținând ceea ce o interesa, forța dezintegrantă îi lăsa pe vrăjitori în pace, liberi să-și dezvolte capacitatea de a ajunge prin ea la limitele extreme ale timpului și spațiului.

În momentul în care am reînceput să recapitulez, spre marea mea surpriză, automat s-au sistat exercițiile practice de visat. L-am întrebat pe don Juan despre motivele acestei nedorite pauze.

— Pentru visat este nevoie de toată energia de care dispunem, a răspuns el. Dacă există o altă preocupare în viața noastră, nu avem posibilitatea să visăm.

— Dar am mai fost profund preocupat și altă dată, am spus eu, dar visatul meu nu s-a întrerupt.

— Înseamnă că de fiecare din aceste dăți, când ai crezut că ești preocupat, erai doar tulburat la nivelul egocentrismului tău, a răspuns el, râzând. A fi preocupat înseamnă, din punct de vedere al vrăjitorilor, că toate sursele tale de energie sunt solicitate. Asta este prima dată când ți-ai angajat sursele de energie în totalitate, în restul timpului, chiar și atunci când ai mai recapitulat, nu ai fost total absorbit de ce făceai.

Don Juan mi-a dat o altă schemă de recapitulare de această dată. Trebuia să creez un puzzle prin recapitularea, fără vreo ordine prestabilită, a unor evenimente diferite din viața mea.

— Dar o să iasă o harababură, am protestat eu.

— Nu, n-o să iasă, m-a asigurat el. Va fi o harababură numai dacă lași latura mărunță, insignifiantă a ființei tale să facă alegerea evenimentelor pe care le vei recapitula. Mai bine lasă spiritul să decidă. Cufundă-te în tăcere și apoi îndreaptă-te spre evenimentul pe care ți-l indică spiritul.

Rezultatele acestei scheme de recapitulare au fost șocante pentru mine sub multe aspecte. A fost foarte impresionant să descopăr că, ori de câte ori îmi reduceam mintea la tăcere, o forță aparent independentă mă cufunda imediat în cea mai detaliată rememorare a vreunui eveniment din viața mea. Dar și mai impresionantă a fost configurația ordonată care a rezultat din toate astea. Ceea ce am crezut că va fi haotic s-a dovedit a fi foarte eficace.

L-am întrebat pe don Juan de ce nu m-a pus să recapitulez în acest fel de la bun început. Mi-a răspuns că în recapitulare erau două cicluri, unul este numit formalism și rigiditate, iar al doilea – fluiditate.

Nu aveam nici cea mai mică bănuială despre cât de diferită avea să fie de data aceasta recapitularea mea. Capacitatea de a mă concentra, pe care o dobândisem prin exercițiile mele de visat, îmi permitea să-mi examinez viața cu o profunzime pe care nu mi-aș fi putut-o imagina vreodată. Revizuirea tuturor aspectelor posibile, legate de experiențele mele de viață, mi-a luat peste un an. În final, am fost obligat să fiu de acord cu ceea ce spusese don Juan: în mine existaseră cantități imense de emoții stocate atât de adânc, încât erau efectiv inaccesibile.

Rezultatul celei de a doua recapitulări a fost o nouă atitudine, mult mai relaxată. Chiar din prima zi, în care mi-am reluat exercițiile de visat, m-am văzut în vis cum dormeam. M-am întors pe călcâie și am ieșit cu îndrăzneală din cameră, coborând, treptat, cele câteva trepte ale scării ce ducea la stradă.

Eram încântat de ceea ce reușisem să fac și i-am povestit lui don Juan despre asta. Dezamăgirea mea a fost enormă, când el mi-a spus că nu consideră acest vis ca făcând parte din antrenamentele mele de visat. A susținut că nu am ieșit în stradă cu corpul meu energetic, pentru că, dacă aș fi făcut-o, aș fi avut o cu totul altă senzație decât aceea că am coborât pe o scară.

— Despre ce fel de senzație vorbești, don Juan? Am întrebat eu cu o curiozitate nedisimulată.

— Trebuie să-ți stabilești niște criterii valide pentru a determina cu precizie că ceea ce vezi este într-adevăr corpul tău adormit în pat, a spus el, în loc să-mi răspundă la întrebare. Ține minte că trebuie să te afli chiar în camera ta și să vezi chiar corpul tău, cel adevărat. Altfel, este vorba doar de un vis obișnuit. Dacă așa stau lucrurile, controlează visul fie prin observarea detaliilor sale, fie prin schimbarea lui cu altul.

Am insistat, cerându-i să-mi spună mai multe despre criteriile valide la care se referise, dar el mi-a retezat-o:

— Gândește-te la un mijloc de a valida faptul că te uiți chiar la tine însuși.

— Ai vreo sugestie în ceea ce privește ceea ce poate fi cu adevărat un criteriu valid? Am stăruit lung.

— Folosește-ți propria judecată. Ne apropiem de sfârșitul perioadei petrecute împreună. Foarte curând va trebui să te descurci singur.

Apoi a schimbat subiectul, iar eu am rămas cu dovada clară a incapacității mele. Nu puteam pricepe ce voia sau ce înțelegea el prin criterii valide.

În următorul vis în care m-am văzut dormind, în loc să părăsesc încăperea și să cobor pe scară ori să mă trezesc țipând, am rămas ținut timp îndelungat în locul din care priveam. Fără să mă agit sau să disper, am început să observ detaliile din vis. Am văzut astfel că dormeam îmbrăcat într-un tricou alb, rupt la umăr. Am încercat să mă apropiu și să examinez ruptura, dar nu aveam puterea să mă mișc. Simțeam un fel de greutate, care părea să facă parte din însăși ființa mea. De fapt, simțeam că sunt tot o mare greutate. Neștiind ce să fac, am intrat într-o stare de tulburare extremă. Am încercat să trec în alt vis, dar o forță neobișnuită mă ținea locului, uitându-mă la trupul meu adormit.

În mijlocul agitației mele, l-am auzit pe emisarul visatului spunând că lipsa controlului necesar pentru a mă putea deplasa mă înspăimânta până-ntr-atât, încât se putea să fie necesar să mai fac o recapitulare. Nu am fost câtuși de puțin surprins de vocea emisarului și nici de ceea ce mi-a spus. Nu mă simțisem niciodată atât de real și de îngrozitor de incapabil de a mă mișca. Și totuși, nu m-am lăsat dominat de spaima mea. Am examinat-o și am constatat că nu era de ordin psihic, ci o senzație fizică de neputință, disperare și iritare. Mă enerva peste măsură faptul că nu puteam să-mi mișc membrele. Iritarea mea creștea pe măsură ce îmi dădeam tot mai bine seama că ceea ce mă țintuia cu brutalitate era ceva aflat în exteriorul meu. Efortul pe care îl făceam încercând să-mi mișc brațele și picioarele era atât de intens și de hotărât, încât, la un moment dat, am văzut unul din picioarele trupului meu adormit smucindu-se, ca și când ar fi dat un șut.

Conștiința mea a fost atunci atrasă în trupul meu adormit și m-am trezit atât de brusc, că mi-a trebuit mai mult de o jumătate de oră pentru a mă liniști. Inima-mi bătea dezordonat, dărdăiam, iar unii mușchi din picioare îmi zvâcneau incontrollabil. Suferisem o atât de radicală pierdere de energie calorică, încât, pentru a-mi restabili temperatura normală, a fost necesar să mă învelesc în păături și să-mi pun buiote cu apă caldă.

Firește, am plecat în Mexic pentru a-i cere lui don Juan părerea în ceea ce privește senzația de paralizie și faptul că, în momentul visului, purtam într-adevăr un tricou rupt la umăr, ceea ce însemna că mă văzusem cu adevărat pe mine dormind. În plus, îmi era îngrozitor de frică de hipotermie. Dar nu părea dispus să discute problemele mele. Tot ce-am obținut de la el a fost o remarcă sarcastică.

— Îți place să dramatizezi, a spus el sec. Bineînțeles că te-ai văzut cu adevărat pe tine dormind. Problema este că te-ai speriat, pentru că, până acum corpul tău energetic n-a mai fost niciodată la un loc în mod conștient. Dacă te mai sperii și te răcești vreodată, ține-te de penis. Asta îți va restabili temperatura corporală într-o clipă și fără nici un fel de agitație.

M-am simțit puțin ofensat de grosolănia lui. Totuși, sfatul s-a dovedit eficace. Următoarea dată când mi s-a făcut frică, am reușit să mă calmez și să-mi revin la normal în câteva minute, făcând ceea ce-mi recomandase. În acest

fel, am descoperit că, dacă mă agitam și-mi țineam iritarea sub control, nu intram în panică. Faptul că reușeam să mă stăpânesc nu m-a ajutat să mă mișc, dar îmi dădea în mod cert o profundă senzație de pace și liniște.

După luni întregi de strădanii zadarnice de a merge, am apelat din nou la don Juan, de data aceasta nu atât pentru a-i cere sfatul, ci pentru că voiam să-mi recunosc înfrângerea. Mă luptam cu un obstacol imposibil de trecut și știam cu incontestabilă certitudine că dădusem greș.

— Visătorii trebuie să folosească imaginația, a spus don Juan cu un surâs malițios. Tu nu faci uz de ea. Nu te-am avertizat că este necesar să faci uz de imaginație pentru a-ți putea deplasa corpul energetic, pentru că am vrut să văd dacă poți să găsești singur soluția acestei enigme. Nu ai reușit și nici prietenii tăi nu te-au ajutat.

În trecut, avusesem tendința să mă apăr cu încăpățănare ori de câte ori mă acuza de lipsă de imaginație. Credeam că am imaginație, dar faptul de a-l avea pe don Juan ca profesor îmi dovedise în timp – prin aspre încercări – că nu aveam. Deoarece nu aveam imaginația să-mi cheltuiesc energia în pledoarii inutile în apărarea mea, l-am întrebat:

— Care este această enigmă despre care vorbești, don Juan?

— Enigma a cât de imposibil și totuși, cât de ușor este să-ți miști corpul energetic. Tu încerci să-l deplasezi, ca și când te-ai afla în lumea cotidiană. Noi, oamenii, cheltuim atât de mult timp și efort pentru a învăța să mergem, încât credem că și corpurile noastre din sfera visatului trebuie și ele să meargă. Nu există vreo altă motivație pentru asta, în afara faptului că mersul este preponderent în modul nostru de a gândi.

M-am minunat de simplitatea soluției. Am știut imediat că don Juan avea dreptate. Mă blocasem din nou la nivelul interpretării. El îmi spusese că, o dată ajuns la cea de a treia poartă a visatului, trebuie să mă mișc, iar pentru mine a mă mișca însemna a merge. I-am spus că înțelegeam acum sensul spuselor sale.

— Nu este sensul spuselor mele, a răspuns el tăios. Este sensul avut în vedere de vrăjitori. Ei afirmă că la cea de a treia poartă corpul energetic în întregul său se poate mișca cum se mișcă energia: rapid și direct. Corpul tău energetic știe exact cum să se miște. Se poate deplasa așa cum se deplasează în lumea fapturilor anorganice. Ceea ce ne aduce la celălalt aspect al problemei de față, a adăugat el cu un aer gânditor. De ce nu te-au ajutat prietenii tăi, făpturile anorganice?

— De ce le numești prietenii mei, don Juan?

— Pentru că sunt precum prietenii tipici, care, în realitate, nu sunt prea grijulii sau prea binevoitori față de noi, dar nici nu sunt meschini. Prietenii care abia așteaptă să ne întoarcem, ca să ne înjunghie pe la spate.

Înțelegeam pe deplin și eram întrutotul de acord cu ceea ce-mi spunea.

— Ce mă face să mă duc acolo? Este asta o tendință sinucigașă? L-am întrebat, mai mult retoric.

— Nu manifesti nici un fel de tendință sinucigașă, a spus el. Ceea ce manifesti tu este o totală neîncredere față de faptul că ai fost la un pas de

moarte. Pentru că nu ai avut dureri fizice, nu te poți convinge că te-ai aflat într-un pericol de moarte.

Argumentarea sa era cât se poate de logică, cu excepția faptului că eu știam că, din momentul înfruntării cu făpturile anorganice, viața mi-era guvernată de o teamă necunoscută și profundă. Don Juan m-a ascultat în tăcere în vreme ce-i prezentam dificila situație în care mă aflam. Nu puteam să rezist nevoii pe care o simțeam să merg în lumea făpturilor anorganice – în ciuda a ceea ce știam despre ea – nici nu puteam să o explic.

— Am o doză de nebunie, am spus. Ceea ce fac nu este normal.

— Ba este. Făpturile anorganice te mai trag către ele așa cum tragi, cu mulineta, un pește prins în cârlig, a spus el. Din timp în timp, îți mai aruncă o momeală fără valoare, ca să-ți întrețină interesul. Ați aranja visele, ca ele să se succedă fără greș la fiecare patru zile, este o momeală fără valoare. Dar nu te-au învățat cum să-ți miști corpul energetic.

— De ce crezi că nu m-au învățat?

— Pentru că, atunci când corpul tău energetic încearcă să se miște independent, vei deveni absolut inaccesibil pentru ele. A fost prematur să cred că ai scăpat de ele. Ești relativ liber, dar nu total. Încă le mai interesează conștiința ta.

Am simțit un fior rece de-a lungul spinării. Mă atinsese la coarda sensibilă.

— Spune-mi ce să fac, don Juan și o să fac, i-am zis.

— Fii impecabil. Ți-am spus asta de zeci de ori. A fi impecabil înseamnă să-ți pui și viața în pericol pentru a-ți susține deciziile, iar apoi să faci mult mai mult decât tot posibilul pentru a le realiza. Când nu iei decizii, nu faci altceva decât să joci alandala la ruletă cu viața ta.

Don Juan a încheiat conversația, îndemnându-mă să reflectez asupra a ceea ce-mi spusese.

Cu prima ocazie pe care am avut-o, am testat sugestia dată de don Juan în legătură cu mișcarea corpului meu energetic. Când m-am pomenit uitându-mă la trupul meu adormit, în loc să mă forțez să merg către el, mi-am impus, pur și simplu, să mă deplasez mai aproape de pat. Imediat, mă și aflam atât de aproape de trupul meu, încât era să-l ating. Mi-am văzut fața. De fapt, îmi puteam vedea toți porii din piele. Nu pot să spun că-mi plăcea ceea ce vedeam. Imaginea propriului meu trup era mult prea amănunțită pentru a putea fi plăcută din punct de vedere estetic. Apoi ceva ca un fel de vânt a intrat în cameră, a răvășit totul și mi-a șters imaginea.

În timpul viselor următoare, mi-am confirmat pe deplin că singurul mod în care se putea deplasa corpul energetic era să plutească în zbor glisat sau planat. Am discutat asta cu don Juan. A părut neobișnuit de satisfăcut de ceea ce făcusem, lucru care firește, m-a surprins. Eram obișnuit să reacționeze cu răceală la tot ce făceam în antrenamentele mele de visat.

— Corpul tău energetic este obișnuit să se miște numai când îl trage ceva, a spus el. Făpturile anorganice l-au tot tras încolo și-ncoace și până acum nu l-ai mișcat niciodată singur, din propria ta voință. Nu pari să fi realizat prea mult, mișcându-te în felul în care ai făcut-o, totuși te încredințez că începusem

să mă gândesc foarte serios să-ți opresc execuțiile. Un timp am crezut că nu aveai să înveți niciodată cum să te miști singur, independent.

— Te gândeai să-mi oprești execuțiile de visat pentru că înțeleg greu?

— Nu înțelegi greu. Vrăjitorii au nevoie de foarte mult timp, o eternitate, pentru a învăța să-și miște corpul energetic. Aveam de gând să-ți opresc execuțiile de visat, pentru că nu mai am timp. Sunt alte teme, mult mai presante decât visatul, asupra cărora îți poți folosi energia.

— Acum, c-am învățat cum să-mi mișc corpul energetic de unul singur, ce mai trebuie să fac, don Juan?

— Continuă să te miști. Deplasarea corpului energetic a deschis pentru tine o zonă nouă, de explorări extraordinare.

M-a îndemnat din nou să vin cu o idee pentru validarea caracterului fidel al viselor mele; cererea sa nu mi-a mai părut atât de ciudată ca prima dată când a exprimat-o.

— După cum știi, să fii transportat de o iscoadă este obiectivul real al celei de a doua porți a visatului, a explicat el. Este o problemă serioasă, dar nu atât de serioasă precum consolidarea și deplasarea corpului energetic. Prin urmare, trebuie să te asiguri prin mijloace proprii dacă într-adevăr te vezi pe tine dormind sau dacă doar visezi că te vezi dormind. Noile și extraordinarele tale explorări depind de faptul de a te vedea într-adevăr dormind.

După multă reflecție și cumpătare, am crezut că am reușit să întocmesc un plan fără cusur. Vederea tricoului meu rupt mi-a dat o idee de criteriu valid. Am pornit de la supoziția că, dacă mă observam într-adevăr pe mine dormind, aș fi văzut, în același timp, dacă port aceleași haine în care m-am culcat, haine pe care am hotărât să le schimb total la fiecare patru zile. Eram convins că nu voi avea nici o dificultate în a-mi aminti în vis cu ce eram îmbrăcat când m-am culcat. Disciplina pe care o deprinsesem datorită exercițiilor mele de visat m-a făcut să cred că aveam capacitatea să memorez exact lucruri de genul acesta și să le rememorez în vis.

Am depus toate eforturile să aplic acest criteriu, dar rezultatele nu au fost la nivelul așteptărilor mele. Nu aveam controlul necesar asupra atenției visatului și nu puteam să-mi amintesc prea bine amănuntele hainelor în care mă culcasem. Și totuși, ceva acționa; cumva știam întotdeauna dacă visele mele erau vise obișnuite sau nu. Caracteristica remarcabilă a viselor ce nu erau vise obișnuite consta în faptul că trupul meu dormea în pat, în timp ce conștiința mea îl examina.

Un aspect notabil al acestor vise îl constituia camera mea. Nu semăna niciodată cu camera mea adevărată, din lumea reală, ci era o sală imensă și goală, în care, la un capăt, se afla patul. Trebuia să glisez pe o distanță destul de mare ca să ajung la pat, unde era culcat trupul meu. În momentul în care ajungeam lângă el, o forță ca un fel de vânt mă făcea să rămân suspendat în aer, deasupra lui, ca o pasăre colibri. Uneori, camera dispărea; se volatiliza porțiuni cu porțiuni, până când nu mai rămâneau decât patul și trupul meu. Alteori, simțeam că-mi pierd total voința. Atenția visatului părea să funcționeze independent de mine. Fie că devenea total absorbită de primul element pe care-

l întâlnea în cameră, fie că părea incapabilă să decidă ce să facă. În astfel de cazuri, aveam senzația că plutesc neputincios de la un element la altul.

Vocea emisarului visatului mi-a explicat cu o ocazie că toate elementele viselor ce nu erau vise obișnuite constituiau, de fapt, configurații energetice diferite de cele din lumea noastră normală. Emisarul mi-a atras atenția, de pildă, că pereții erau lichizi, iar apoi m-a îndemnat să plonjez în ei.

Fără să mă gândesc de două ori, m-am aruncat într-un perete, ca și când aș fi plonjat într-un mare lac. Nu am simțit peretele de apă; ceea ce am simțit nu era nici senzația fizică de cufundare într-o masă de lichid. Era mai mult o reprezentare mentală a noțiunii de a plonja și senzația vizuală a trecerii printr-o substanță lichidă. Mă cufundam cu capul în jos în ceva care se deschidea în fața mea fiind permeabil precum apa.

Senzația de cufundare cu capul înainte era atât de reală, încât am început să mă întreb cât timp sau cât de adânc, sau cât de departe aveam să mă cufund. Din perspectiva mea, am petrecut o eternitate acolo. Am văzut nori și mase de materie ca niște stânci suspendate într-o substanță asemănătoare apei. Se aflau acolo și obiecte incandescente, cu o structură geometrică asemănătoare cristalelor și pete în cele mai intense culori primare pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Erau, de asemenea, zone de lumină puternică și altele de întuneric profund. Totul trecea pe lângă mine, încet sau în mare viteză. Mi-a trecut prin minte că vedeam cosmosul. În momentul în care am gândit asta, viteza mea de deplasare a crescut atât de tare, încât totul a devenit neclar, și, dintr-o dată, m-am pomenit că sunt treaz, cu nasul lipit de peretele camerei mele.

O teamă ascunsă m-a făcut să-l consult pe don Juan. M-a ascultat cu mare atenție, urmărind relatarea mea cuvânt cu cuvânt.

— În această fază, trebuie să iei niște măsuri drastice, mi-a spus el. Emisarul visatului nu are nici o cădere să se amestece în exercițiile tale de visat. Sau, mai curând, tu n-ar trebui să-i permiți sub nici o formă să facă acest lucru.

— Cum pot să-l opresc?

— Execută o manevră simplă, dar dificilă. În mometul intrării în visat, exprimă-ți cu glas tare dorința de a nu-l mai avea pe emisarul visatului cu tine.

— Asta înseamnă, don Juan, că nu-l voi mai auzi niciodată?

— Categorie. Vei scăpa de el pentru totdeauna.

— Dar este recomandabil să mă scap de el pentru totdeauna?

— În mod cert, este, în acest punct.

Cu aceste cuvinte, don Juan m-a lăsat pradă unei dileme extrem de dificile. Nu voiam să pun capăt relației mele cu emisarul, dar, în același timp, voiam să urmez sfatul lui don Juan. El a observat ezitarea mea.

— Știu că este o treabă foarte grea, a admis, dar, dacă n-o faci, fapăturile anorganice te vor putea influența totdeauna. Dacă vrei să eviți asta, fă ce ți-am spus și fă-o acum.

În timpul următoarei mele ședințe de visat, exact când mă pregăteam să-mi rostesc intenția, vocea emisarului s-a întrerupt și mi-a spus:

— Dacă renunți să-ți declari solicitarea, îți promit să nu mă mai amestec niciodată în exercițiile tale de visat și să-ți vorbesc numai atunci când îmi pui întrebări direct adresate mie.

Am acceptat imediat propunerea lui, simțind sincer că era o înțelegere bună. Mă simțeam chiar ușurat că totul se rezolvase astfel. Totuși, mă temeam că don Juan avea să fie nemulțumit.

— A fost o manevră reușită, a remarcat el și a râs. Ai fost sincer; ai intenționat într-adevăr să-ți exprimi cu glas tare cererea. Tot ce era necesar să faci era să fii sincer. În esență, nu era nevoie să-l elimini pe emisar. Ceea ce-ți trebuia era să-l forțezi să-ți propună o alternativă care să-ți convină. Sunt sigur că emisarul nu se va mai amesteca.

A avut dreptate. Mi-am continuat exercițiile de visat fără vreun amestec din partea emisarului. Consecința extraordinară a acestui fapt a fost aceea că am început să am vise în care camerele pe care le visam erau cu adevărat camera mea din viața cotidiană, cu o singură diferență: în vis, camera era atât de oblică și deformată, că arăta precum o uriașă pictură cubistă; unghiurile obtuze și ascuțite constituiau regula imaginilor, în locul unghiurilor drepte normale, formate de pereți cu plafonul și podeaua, în această cameră strâmbă, înclinația creată de unghiurile ascuțite sau obtuze era un mijloc de a scoate în evidență unele amănunte absurde și nesemnificative, cum ar fi liniile din lemnul podelei, petele decolorate de vreme de pe pereți, dărele de praf de pe plafon sau urmele de degete de pe muchia ușii.

În aceste vise, mă pierdeam inevitabil în universul ca de apă al detaliului evidențiat de înclinare. Pe tot parcursul exercițiilor de visat, absența detaliilor din camera mea era atât de exagerată și atracția lor atât de puternică, încât mă făcea să mă cufund imediat în amănunte.

Imediat ce am avut un moment liber, m-am dus la locuința lui don Juan să-l consult asupra acestei stări de lucru.

— Nu pot să-mi birui camera, i-am spus, după ce îi descriesem toate amănuntele antrenamentelor mele de visat.

— Ce te face să crezi că trebuie s-o birui? M-a întrebat el cu un surâs.

— Simt că trebuie să mă mișc dincolo de camera mea, don Juan.

— Dar te miști dincolo de ea. Poate ar trebui să te întrebi dacă nu cumva te-ai încurcat din nou în interpretări. Ce crezi că înseamnă a te mișca în acest sens?

I-am spus că ieșirea din camera mea în stradă a fost un vis care m-a urmărit atât de mult, încât simțeam nevoia imperioasă să repet experiența.

— Faci lucruri mult mai importante decât asta, a protestat el. Te deplasezi în zone incredibile. Ce mai vrei?

Am încercat să-i explic că simțeam o nevoie fizică să mă depărtez de capcana detaliilor. Ceea ce mă nemulțumea cel mai mult era incapacitatea mea de a mă desprinde de elementele care-mi atrăgeau atenția. Să am un minimum de voință era pentru mine esențial.

A urmat o lungă tăcere. Așteptam să aud mai multe lucruri despre capcana detaliilor. La urma urmelor, el era cel care mă prevenise asupra pericolelor acesteia.

— Te descurci foarte bine, a spus el, în cele din urmă. Visătorilor le trebuie mult timp pentru a-și perfecționa corpul energetic. Și despre asta este vorba aici: despre perfecționarea corpului energetic.

Don Juan mi-a explicat că motivul pentru care corpul meu energetic era captivat de examinarea detaliilor și se bloca fără ieșire în acest proces rezidă în lipsa lui de experiență și dezvoltarea sa incompletă. A spus că vrăjitorii își petrec întreaga viață consolidându-și corpul energetic prin aceea că îl lasă să absoarbă toate informațiile posibile.

— Până în momentul în care devine complet dezvoltat și matur, corpul energetic este preocupat de sine, a continuat don Juan. Nu-și poate stăpâni dorința mistuitoare de a se lăsa absorbit de tot. Dar, dacă ții seama de asta, în loc să te împotrivești acestei tendințe a sale, cum faci tu acum, poți să-l ajuți.

— Cum pot să fac asta, don Juan?

— Ghidându-i comportamentul, adică, practicând stalkingul asupra sa.

Mi-a explicat că, datorită faptului că tot ce are legătură cu corpul energetic depinde de poziția adecvată a punctului de asamblare, iar visatul nu este altceva decât mijlocul prin care punctul de asamblare poate fi dizolvat, stalkingul este, în consecință, modul în care punctul de asamblare poate fi făcut să rămână în poziția perfectă, în cazul acesta, poziția în care corpul energetic se poate consolida și desăvârși, devenind independent.

Don Juan spunea că în momentul în care corpul energetic se poate mișca independent, vrăjitorii consideră că a fost determinată poziția optimă a punctului de asamblare. Următorul pas constă în a-l supune stalkingului, adică de a-l fixa în acea poziție pentru a-l desăvârși. A subliniat că procedura este extrem de simplă. Este nevoie doar să intenționezi stalkingul punctului.

În tăcerea ce a urmat, ne-am aruncat reciproc priviri pline de speranță. Eu mă așteptam să-mi spună mai multe, iar el se aștepta ca eu să fi înțeles ceea ce-mi spusese. Dar nu înțelesesem.

— Lasă-ți corpul energetic să interacționeze să ajungă în poziția de visat optimă, a explicat el. Apoi, lasă-l să interacționeze să rămână în acea poziție și, astfel, îl vei supune stalkingului.

S-a oprit și m-a îndemnat, din ochi, să reflectez la spusele lui.

— Tot secretul constă în intenționare, dar asta o știi deja, a spus. Vrăjitorii își deplasează punctul de asamblare prin intenționare și îl fixează tot prin intenționare. Nu există vreo metodă de a intenționa care se poate învăța. Te deprinzi să o faci prin practică.

Era inevitabil ca în acest punct să fac iar aprecieri exagerate în ceea ce privește valoarea mea ca vrăjitor. Eram absolut incredințat că ceva avea să-mi indice cum să intenționez fixarea punctului meu de asamblare în poziția ideală. Realizasem în trecut tot felul de manevre încununate de succes, fără să știu cum procedasem. Însuși don Juan se minunase de talentul sau de norocul meu și eram sigur că aceasta avea să fie una dintre acele încercări reușite. Dar mă înșelam foarte tare. Indiferent ce am făcut sau cât am așteptat, n-am putut deloc să-mi fixez punctul de asamblare în nici o poziție, cu atât mai puțin în cea ideală.

După luni de strădanii serioase, dar nereușite, am renunțat.

— Am crezut cu adevărat că pot să o fac, i-am spus eu lui don Juan de cum am intrat în casă. Mă tem că, în prezent, sunt mai vanitos decât oricând.

— Ei, nici chiar așa, a spus el, zâmbind. Ceea ce se întâmplă este că te-ai lăsat din nou prins într-una dintre obișnuitele tale runde de răstălmăcire a termenilor. Vrei să descoperi poziția ideală, ca și când ai vrea să-ți găsești cheile pierdute de la mașină. Apoi vrei să legi punctul de asamblare, ca și cum ți-ai lega șireturile la pantofi. Poziția ideală și fixarea punctului de asamblare sunt noțiuni metaforice. Nu au nici o legătură cu cuvintele folosite pentru a le descrie.

Mi-a cerut apoi să-i relatez ultimele evoluții din exercițiile mele de visat. Primul lucru pe care l-am menționat a fost acela că tendința mea de a mă lăsa absorbit de detalii se domolise considerabil. I-am spus că, probabil, pentru că în vis mă mișc nestăpânit și fără încetare, mișcarea trebuie să fi fost ceea ce rușea să mă oprească înainte de a mă cufunda în examinarea detaliului pe care-l observam. Faptul că fusesem oprit în acest fel îmi dăduse ocazia să analizez fenomenul de a fi absorbit de detalii. Ajunsesem la concluzia că materia neînsuflețită posedă, în realitate, o forță de imobilizare, pe care am văzut-o sub forma unei raze de lumină ternă ce mă ținea ținut locului. De exemplu, de multe ori un mic semn de pe pereți sau de pe podeaua de lemn emitea o astfel de rază de lumină care mă pironea; din momentul în care atenția visatului mi se concentra asupra acelei lumini, întregul vis pivota în jurul semnului respectiv. Îl vedeam mărit până la dimensiuni cosmice, iar imaginea sa persista până în momentul în care mă trezeam, de obicei cu nasul lipit de perete sau de dușumea. Observațiile mele personale erau că, în primul rând, detaliul era real, iar, în al doilea rând eu păream să-l examinez pe când dormeam. Don Juan a zâmbit și a spus:

— Toate astea ți se întâmplă, deoarece constituirea corpului tău energetic a luat sfârșit în momentul în care s-a mișcat independent. Nu ți-am spus-o direct, dar am lăsat să se înțeleagă acest lucru. Am vrut să văd dacă ești sau nu capabil să-l descoperi singur, ceea ce, desigur, ai și făcut.

Nu aveam idee ce voia să spună. Don Juan m-a scrutat în maniera sa obișnuită. Privirea sa pătrunzătoare îmi examina cu atenție corpul.

— Ce anume am descoperit singur, don Juan? Am fost eu forțat să întreb.

— Ai constatat că dezvoltarea corpului tău energetic s-a încheiat, a răspuns el.

— N-am constatat așa ceva, te asigur.

— Ba da. Asta a început cu ceva timp în urmă, când nu puteai să găsești un criteriu pentru a valida caracterul real al viselor tale, dar apoi ceva a acționat în favoarea ta și te-a informat dacă aveai un vis obișnuit sau nu. Acel ceva era corpul tău energetic. Acum ești disperat că n-ai putut găsi poziția ideală pentru a-ți fixa punctul de asamblare. Iar eu îți spun că ai găsit-o. Dovada constă în aceea că, mișcându-se în permanență, corpul tău energetic și-a redus preocuparea obsesivă pentru detalii.

Am rămas perplex. N-am fost în stare să pun nici măcar una dintre întrebările mele debile.

— Ceea ce te așteaptă în continuare este cel mai frumos lucru din viața unui vrăjitor, a spus don Juan în continuare. Vei exersa în visat vederea energiei. Ai îndeplinit obiectivul programului de exerciții al celei de a treia porți: mișcarea independentă a corpului energetic. Acum urmează să execuți adevărata misiune: să vezi energia cu corpul tău energetic. Ai mai văzut energie și până în acest moment, de fapt, chiar de mai multe ori. Dar, de fiecare din acele dați, văzutul a fost o simplă întâmplare fericită. Acum vei face asta cu premeditare. Visătorii au o regulă empirică de verificare. Atunci când corpul lor energetic este complet dezvoltat, ei văd energie ori de câte ori privesc cu atenție un lucru din lumea cotidiană. Când visează și văd energia unui lucru, știu că au de-a face cu o lume reală, indiferent cât de deformată poate părea aceasta atenției visatului, iar, dacă nu pot vedea energia unui lucru, se află într-un vis obișnuit și nu într-o lume reală.

— Ce este o lume reală, don Juan?

— O lume care generează energie; opusul unei lumi fantomatice de proiecții, unde nimic nu generează energie, ca majoritatea viselor noastre, unde nimic nu are efect energetic.

Apoi don Juan mi-a dat o altă definiție a visatului: procesul prin intermediul căruia visătorii detectează situațiile de vis în care pot găsi elemente generatoare de energie. Probabil că a observat consternarea mea, penim că a râs și mi-a oferit o altă definiție și mai întortocheată: visatul este procesul prin care intenționăm să găsim poziții adecvate ale punctului de asamblare, poziții care ne permit să percepem elementele generatoare de energie în condiții asemănătoare visului.

Mi-a explicat că corpul energetic este capabil să perceapă și energie care este diferită de energia lumii noastre proprii, ca în cazul elementelor din lumea făpturilor anorganice, pe care corpul energetic o percepe ca energie care pulsează. A adăugat că în lumea noastră nimic nu pulsează; totul aici fluctuează.

— De acum încolo, a spus el, problema centrală a visatului tău va fi să stabilești dacă elementele asupra cărora îți concentrezi atenția visatului sunt generatoare de energie, simple proiecții fantomatice sau generatoare de energie străină.

Don Juan a recunoscut că sperase că eu voi veni cu ideea de a mă folosi de vederea energiei ca mijloc de precizare a faptului că îmi observam adevăratul meu trap adormit sau nu. A râs de caracterul artificial al modalității la care recusesem de a mă schimba în haine minuțios alese la fiecare patra zile. Spunea că avusesem, tot timpul la îndemână, toate informațiile necesare pentru a deduce care era misiunea reală a celei de a treia porți a visatului și a găsi soluția corectă, dar că sistemul meu de interpretare mă obligase să născocesc soluții cărora le lipsea simplitatea și naturalitatea vrăjitoriei.

9. NOUA ZONĂ DE EXPLORARE.

Don Juan mi-a spus că, pentru a vedea în vis, era necesar ca nu numai să intenționez să văd, ci și să-mi exprim intenția cu glas tare. Din motive pe care a refuzat să le explice, a stăruit că trebuia să mă pronunț cu voce tare. A recunoscut că există și alte modalități de a obține același rezultat, dar a

subliniat că afirmarea cu glas tare a intenției constituie cea mai simplă și mai directă cale.

Prima dată când mi-am formulat în cuvinte intenția de a vedea, visam un bazar de binefacere organizat de biserică. Erau acolo atât de multe obiecte, încât nu mă puteam hotărî asupra căruia să-mi opresc privirea. O vază uriașă, cu o înfățișare ostentativă, aflată într-un colț, m-a făcut să mă decid asupra ei. Am privit-o fix, exprimându-mi verbal intenția de a vedea. Vaza a rămas pentru o clipă în câmpul meu vizual, apoi s-a transformat în alt obiect.

Am fixat cu privirea în visul acela cât de multe obiecte am putut. După ce-mi exprimam cu glas tare intenția de a vedea, fiecare dintre aceste obiecte dispărea sau se transforma în altceva, exact așa cum se întâmplase întotdeauna în exercițiile mele de visat. În cele din urmă, atenția visatului mi-a obosit și m-am trezit teribil de frustrat, aproape furios.

Luni de-a rândul am continuat să-mi concentrez privirea asupra a sute de obiecte din vis și să-mi exprim, deliberat și cu glas tare, intenția de a vedea, dar nu s-a întâmplat nimic. Obosit să tot aștept să se întâmple ceva, am fost nevoit, în cele din urmă, să-l consult pe don Juan în legătură cu asta.

— Trebuie să ai răbdare. Înveți să faci ceva extraordinar, a replicat el. Înveți să intenționezi să vezi în vis. Într-o zi nu va mai fi nevoie să-ți exprimi intenția cu glas tare; ți-o vei impune, pur și simplu, în tăcere.

— Cred că nu înțeleg care este funcționalitatea a ceea ce fac, am spus eu. Când îmi strig intenția de a vedea, nu se întâmplă nimic. Ce poate să însemne asta?

— Înseamnă că, până acum, visele tale au fost vise obișnuite, proiecții fantomatice, imagini care au viață numai în atenția visatului.

A dorit să știe ce se întâmplase exact cu obiectele asupra cărora îmi concentrasem privirea. I-am spus că acestea dispăruseră ori își schimbaseră forma sau chiar produsese răuțuri care mă trecuseră în alt vis.

— Așa s-au petrecut lucrurile în toate exercițiile mele zilnice de visat, am zis. Singurul lucru ieșit din comun este faptul că învăț cum să țin din toate puterile în vis.

Ultima afirmație i-a produs lui don Juan o adevărată criză de răs homeric, ceea ce m-a nedumerit foarte tare. Nu vedeam care era partea comică a spuselor mele și nici care putea fi motivul reacției sale.

— Într-o zi îți vei da seama cât de hazliu este totul, a spus el ca răspuns la protestul meu tacit. Dar până atunci nu renunța și nu te lăsa descurajat. Perseverază. Mai devreme sau mai târziu vei reuși.

Ca de obicei, a avut dreptate. Vreo două luni mai târziu am dat lovitură. Am avut un vis extrem de neobișnuit. A început cu apariția unei iscoade din lumea făpturilor anorganice. Iscoadele, ca și emisarul visatului, fuseseră, în mod straniu, absente din visele mele în ultima perioadă. Nu le simțisem lipsa și nici nu reflectasem asupra motivelor dispariției lor. De fapt, mă simțeam atât de bine fără ele, încât chiar uitasem să-l consult pe don Juan în legătură cu absența lor.

În visul cu pricina, iscoada fusese, la început, un uriaș topaz galben, pe care-l găsisem în fundul unui sertar. În momentul în care îmi exprimasem cu

glas tare intenția de a vedea, topazul se transformase într-o picătură de energie scânteietoare. Temându-mă că voi fi nevoit să o urmez, mi-am luat privirea de la iscoadă și mi-am concentrat-o asupra unui acvariu cu pești tropicali. Mi-am exprimat intenția să văd și am avut parte de o surpriză uluitoare. Acvariul a început să emită o slabă lumină verzuie și s-a transformat într-un portret suprarealist de mari dimensiuni, reprezentând o femeie împodobită cu bijuterii. Portretul a început să emită aceeași lumină verzuie, când mi-am exprimat din nou intenția de a vedea.

În timp ce priveam acea lumină, visul s-a schimbat complet. Mergeam pe o stradă dintr-un oraș ce-mi părea cunoscut; putea fi Tucson. M-am uitat la confecțiile de damă expuse într-o vitrină a unui magazin și mi-am formulat cu glas tare intenția de a vedea. În aceeași clipă, un manechin, reprezentând o negresă, care era așezat mai în față, a început să radieze lumină. M-am uitat apoi la o vânzătoare, care venise tocmai atunci să rearanjeze ceva în vitrină. Aceasta m-a privit, la rândul ei. După ce mi-am exprimat intenția, am văzut și luminescența ei. Era atât de uluitoare, încât m-am temut că vreun detaliu din splendida ei radiație luminoasă mă va prinde ca într-un laț, dar femeia s-a deplasat către interiorul magazinului, înainte ca eu să fi avut timp să-mi concentrez total atenția asupra ei. Aveam, firește, de gând să o urmez înăuntru, dar, în acel moment, atenția visatului mi-a fost atrasă de o luminescență ce se apropia de mine. Aceasta s-a aruncat asupra mea, plină de ură. Emană aversiune și răutate. Am sărit înapoi din calea ei. Luminescența și-a oprit atacul; am fost învăluit de o substanță neagră și m-am trezit.

Imaginile fuseseră atât de veridice, că eram ferm convins că văzusem energie, iar visul meu fusese una dintre acele stări pe care don Juan le numea stări asemănătoare visului, generatoare de energie. Ideea că visele pot avea loc în realitatea consensuală a lumii noastre de zi cu zi mă contraria la fel cum mă contrariasera imaginile din vis ale lumii făpturilor anorganice.

— De data asta nu numai că ai văzut energie, dar ai și depășit o graniță periculoasă, a spus don Juan, după ce mi-a ascultat relatarea.

A subliniat din nou că scopul exercițiilor la cea de a treia poartă a visatului era de a face corpul energetic să se miște independent, în ultima mea ședință de visat, spunea el, depășisem, fără șă-mi dau seama, sfera exercițiilor și trecusem într-o altă lume.

— Corpul tău energetic s-a deplasat, a spus el. A călătorit singur. Acest gen de călătorii sunt peste nivelul capacităților tale din acest moment, așa că ai fost atacat de ceva.

— Ce crezi că a fost ceea ce m-a atacat?

— Universul acesta are o natură prădalnică. Putea să fie oricare dintre miile de lucruri care există în el.

— Lucrurile sunt chiar atât de precis determinate, don Juan?

— Desigur. Sunt atât de precise ca ceea ce ai face dacă ai vedea un păianjen straniu mergând pe biroul tău în timp ce lucrezi. L-ai strivi imediat de teamă, în loc să-l admiri sau să-l examinezi.

Nu-mi găseam cuvintele potrivite pentru a pune o întrebare adecvată. Voiam să-l întreb unde avusese loc visul meu sau în ce lume mă aflasem în acel

vis. Dar aceste întrebări nu aveau sens; de asta îmi dădeam și singur seama. Don Juan s-a dovedit foarte înțeleghător.

— Vrei să știi pe ce s-a concentrat atenția visatului, nu-i așa? A întrebat el cu un surâs.

Exact așa voiam să-mi formulez și eu întrebarea. Consideram că în visul cu pricina trebuie să mă fi uitat la un obiect real. Ca atunci când vedeam în vis detaliile minuscule de pe podeaua, pereții sau ușa camerei mele, detalii care, ulterior, constataam că există în realitate.

Don Juan a spus că în anumite vise speciale, ca cel pe care-l avusesem, atenția visatului se concentrează asupra lumii cotidiene și că se deplasează permanent în acea lume de la un obiect real la altul. Ceea ce face ca o astfel de mișcare să fie posibilă este faptul că punctul de asamblare se află în poziția adecvată pentru visat. Din acea poziție, punctul de asamblare îi conferă atenției visatului o asemenea fluiditate, încât aceasta se poate deplasa într-o frântură de secundă pe distanțe incredibile și, făcând asta, produce o percepție atât de rapidă și de pasageră, încât seamănă perfect cu un vis obișnuit.

Don Juan mi-a explicat că văzusem o vază reală în visul meu, iar apoi atenția visatului mi se deplasase la distanțe mari, pentru a vedea o pictură suprarealistă reală înfățișând o femeie împodobită cu bijuterii. Rezultatul – cu excepția faptului de a fi văzut energie – fusese foarte asemănător cu un vis obișnuit, în care obiectele – atunci când sunt privite stăruitor – se transformă rapid în altceva.

— Știi cât de deconcertant este, a continuat el, realizând în mod cert consternarea mea. Dintr-o anumită cauză ce ține de structura minții, a vedea energie în vis este mai tulburător decât orice altceva ne-am putea imagina.

Am remarcat că mai văzusem și înainte energie în vis, dar că niciodată nu mă afectase în felul acesta.

— Acum corpul tău energetic este complet dezvoltat și funcționează la deplina lui capacitate, a spus el. Prin urmare, implicația faptului că vezi energie în vis este aceea că percepi o lume reală prin vălul unui vis. În asta constă importanța călătoriei pe care ai făcut-o. Aceasta a fost reală. A cuprins elemente generatoare de energie, care erau cât pe ce să-ți pună capăt vieții.

— A fost chiar atât de serios, don Juan?

— Poți să fii convins! Creatura care te-a atacat era alcătuită din conștiință pură și cât se poate de periculoasă. I-ai văzut energia. Sunt sigur că de-acum realizezi că, dacă nu vedem în vis, nu putem deosebi un lucru real, generator de energie, de o proiecție fantomatică. Așa că, chiar dacă te-ai luptat cu făpturile anorganice și ai văzut cu adevărat iscoadele și tunelele, corpul tău energetic nu are certitudinea că erau reale, adică generatoare de energie. Ești nouăzeci și nouă la sută sigur, dar nu sută la sută.

Don Juan insista să vorbim despre călătoria pe care o făcusem. Din motive inexplicabile, nu prea doream să discut acest subiect. Spusele lui au produs o reacție instantanee în sufletul meu. M-am pomenit că încerc să-mi reprim o stranie și profundă teamă, întunecată și obsesivă într-un fel sâcâitor, visceral.

— Ai pătruns în mod cert într-o altă foaie a bulbului de ceapă, a spus don Juan, în încheierea unei afirmații pe care n-o urmărisem.

— Ce este această altă foaie a bulbului de ceapă, don Juan?

— Universul este ca un bulb de ceapă, este format din mai multe foi. Lumea pe care o cunoaștem este doar una dintre foi. Uneori, trecem granițele dintre ele și intrăm în alta foaie: o altă lume, foarte asemănătoare acesteia, dar nu identică. Iar tu ai intrat într-o astfel de lume, de unul singur.

— Cum este posibilă o astfel de călătorie, ca cea despre care vorbim acum, don Juan?

— Este o întrebare fără rost, pentru că nimeni nu poate răspunde la ea. În concepția vrăjitorilor, universul este structurat în straturi, pe care corpul energetic le poate traversa. Știi unde continuă să existe până în ziua de azi vrăjitorii din vechime? Într-un alt strat, în altă foaie a bulbului de ceapă.

— Pentru mine ideea unei călătorii reale, pragmatice, efectuate în vis este foarte greu de înțeles ori de acceptat, don Juan.

— Am discutat acest aspect până la epuizare. Am fost convins că ai înțeles că această călătorie a corpului energetic depinde în exclusivitate de poziția punctului de asamblare.

— Mi-ai spus asta. Și am cugetat îndelung asupra acestei probleme. Totuși, a afirma că această călătorie rezidă în poziția punctului de asamblare nu-mi spune nimic.

— Problema ta este cinismul. Asta te caracterizează. Cinismul este ceea ce nu ne permite să operăm schimbări drastice în maniera noastră de a înțelege lumea. Tot el ne obligă să avem sentimentul că avem întotdeauna dreptate.

Înțelegeam perfect ce voia să spună, dar i-am reamintit că mă luptam cu aceste tendințe.

— Ți sugerez să faci un lucru absurd, care ar putea să schimbe totul, a spus el. Repetă-ți fără încetare că principiul de bază, de care depinde vrăjitoria, este taina punctului de asamblare. Dacă-ți repeți asta timp destul de îndelungat, o forță nevăzută va interveni și va face schimbările necesare în ființa ta.

Don Juan nu avea aerul că ar glumi. Știam că ceea ce-mi spusese era cât se poate de serios. Ce mă deranja însă era insistența cu care susținea că trebuie să repet neîncetat formula respectivă în sinea mea. M-am surprins gândind că totul era o tâmpenie.

— Încetează cu atitudinea asta cinică, s-a răstit el la mine. Repetă ceea ce ți-am spus cu toată buna credință. Taina punctului de asamblare este totul pentru vrăjitorie, a continuat el, fără să se uite la mine. Sau, mai degrabă, totul în vrăjitorie depinde de felul în care este manipulat punctul de asamblare. Știi asta, doar că trebuie s-o repeți.

Auzindu-i afirmațiile, am crezut pentru o clipă că voi muri de atâta chin. Un sentiment incredibil de mâhnire aproape fizică mi-a prins pieptul ca într-o menghină și m-a făcut să țip de durere. Stomacul și diafragma păreau a se ridica, intrând în cavitatea toracică. Presiunea era atât de mare, încât conștiința și-a schimbat registrul și am intrat în starea mea conștientă normală. Tot ceea ce discutasem a devenit doar o vagă idee despre ceva ce s-ar

fi putut întâmpla, dar nu se întâmplase, potrivit raționamentului obișnuit al conștiinței mele cotidiene.

Data următoare, când am vorbit cu don Juan despre visat, am discutat motivele pentru care luni în șir nu mai fusesem în stare să-mi continuu exercițiile de visat. El m-a prevenit că, pentru a-mi explica situația în care mă aflam, trebuia să o ia pe ocolite. Mai întâi, a evidențiat faptul că este o diferență enormă între ideile și faptele oamenilor din vechime și cele ale oamenilor contemporani. Apoi a subliniat că oamenii din vremuri străvechi aveau o concepție foarte realistă despre percepție și conștiință, deoarece concepția lor se baza pe observarea și respectarea universului din jur. Spre deosebire de ei, oamenii contemporani au o concepție absurd de nerealistă despre percepție și conștiință, pentru că aceasta se bazează pe observarea și respectarea ordinii sociale și a interrelației lor cu aceasta.

— De ce îmi spui asta? Am întrebat.

— Pentru că ești un contemporan preocupat de concepțiile și constatările oamenilor din vremuri străvechi, a răspuns el. Iar acestea nu-ți sunt familiare. Acum, mai mult decât oricând, ai nevoie de seriozitate și încredere în tine. Eu încerc să construiesc o punte solidă, o punte pe care să poți merge, între concepțiile oamenilor din timpuri străvechi și cele ale oamenilor contemporani.

A subliniat că, dintre toate constatările transcendente ale oamenilor din vechime, singura care-mi era cunoscută, deoarece fusese transmisă de-a lungul timpului până în zilele noastre, era ideea de a-ți vinde sufletul diavolului în schimbul imortalității, care, recunoștea el, i se părea că provine direct din experiența relațiilor vrăjitorilor din vremuri străvechi cu fapăturile anorganice. Mi-a reamintit cum încercase emisarul visatului să mă convingă să rămân în lumea lui, oferindu-mi posibilitatea de a-mi menține personalitatea și conștiința de sine aproape pentru eternitate.

— După cum știi, a ceda ispitei fapăturilor anorganice nu este doar o simplă idee, ci este ceva real, a spus don Juan în continuare. Dar încă n-ai realizat implicațiile acestui caracter real. Tot așa și visatul este real; este o stare generatoare de energie. Auzi ce-ți spun și, cu siguranță, înțelegi sensul afirmațiilor mele, dar conștiința ta nu a pătruns încă toate implicațiile acestor lucruri.

A spus că judecata mea rațională cunoștea cât de mare este importanța unei realizări de asemenea natură și că, pe parcursul ultimei noastre convorbiri, mi-a forțat conștiința să treacă în alt registru. Înainte de a putea să-mi analizez visul în toate nuanțele sale, m-am pomenit în starea mea conștientă normală. Judecata mea rațională își luase măsuri suplimentare de protecție suspendându-mi exercițiile de visat.

— Te asigur că îmi dau perfect de bine seama ce înseamnă o stare generatoare de energie, am zis eu.

— Iar eu te asigur că nu-ți dai seama, a replicat el. Dacă ar fi așa, ți-ai analiza visatul cu mai multă atenție și prudență. Dar cum tu crezi că ceea ce faci este un simplu vis, acționezi la întâmplare, riști inutil de mult. Raționamentul tău defectuos îți spune că, indiferent ce s-ar întâmpla, la un moment dat visul se va sfârși, iar tu te vei trezi.

Avea dreptate. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le văzusem pe parcursul exercițiilor mele de visat, cumva îmi menținusem impresia generală că totul nu era decât un vis.

— Îți vorbesc despre concepțiile oamenilor din vechime și concepțiile oamenilor contemporani, a spus don Juan în continuare, întrucât conștiința ta, care este conștiința unui om modern, preferă să trateze conceptele ce nu-i sunt familiare ca și când acestea ar fi teze idealiste fără conținut. Dacă aș lăsa asta în seama ta, ai considera visatul o simplă idee. Sunt, desigur, convins că ieși în serios visatul, dar, de fapt, nu prea crezi în realitatea visatului.

— Înțeleg ce spui, don Juan, dar nu înțeleg de ce-mi spui toate astea.

— Îți spun toate astea pentru că acum ești, pentru prima dată, în situația să înțelegi că visatul este o stare generatoare de energie. Pentru prima dată poți înțelege că visele obișnuite sunt mijloacele de prelucrare cu ajutorul cărora punctul de asamblare este învățat să atingă acea poziție ce creează starea generatoare de energie numită visat.

M-a prevenit că – deoarece visătorii pot intra în contact și chiar pot pătrunde în lumi reale ce exercită asupra lor efecte cu impact general – aceștia trebuie să fie în permanență într-o stare de acută și susținută vigilență; orice abatere de la starea de vigilență continuă îi expune pe visători la pericole mai mult decât mortale.

În acel moment, am început din nou să simt o mișcare în cavitatea toracică, exact cum simțisem în ziua în care conștiința și-a schimbat singură registrul de percepție. Don Juan m-a scuturat cu putere de braț.

— Consideră visatul ca ceva extrem de periculos! Mi-a poruncit el. Și asta, din acest moment! Încetează cu manevrele tale aiurite.

Tonul său era atât de insistent, încât m-am oprit din ceea ce – în mod inconștient – eram pe cale să fac.

— Ce se întâmplă cu mine, don Juan? Am întrebat.

— Ce se întâmplă cu tine este faptul că poți să-ți deplasezi rapid și cu mare ușurință punctul de asamblare, a spus el. Însă asta are tendințe să facă deplasarea aleatorie. Disciplinează-ți această facilitate. Și nu-ți permite nici cea mai mică abatere de la cursul corect.

Aș fi putut foarte ușor să susțin că nu știu la ce se referă, dar știam prea bine. Știam, totodată, că aveam numai câteva secunde la dispoziție pentru a-mi concentra toată energia și a-mi schimba atitudinea. Și așa am și făcut.

Cu aceasta, discuția noastră din ziua aceea a luat sfârșit. Am plecat acasă și timp de aproape un an am repetat zilnic, cu evlavie, ceea ce îmi ceruse don Juan să spun. Rezultatele acestei invocații ca o litanie au fost incredibile. Eram ferm convins că avusese asupra conștiinței mele același efect pe care exercițiul fizic îl are asupra mușchilor corpului. Punctul meu de asamblare a devenit mai agil, ceea ce a însemnat că singurul obiectiv al exercițiilor mele era vederea energiei în vis. Capacitatea mea de a intenționa să văd a crescut proporțional cu eforturile depuse. A sosit și clipa în care era de ajuns doar să intenționez să văd, fără să spun o vorbă și să obțin același rezultat ca atunci când îmi exprimam intenția cu glas tare.

Don Juan m-a felicitat pentru ceea ce realizasem. Normal că eu am crezut că glumește. M-a asigurat că o spunea cu toată franchețea, dar m-a rugat stăruitor să continuu să strig, cel puțin atunci când mă aflu în încurcătură. Cererea lui nu mi s-a părut deloc ciudată. Continuasem, din proprie inițiativă, să strig din toate puterile în vis ori de câte ori consideram necesar.

Descoperisem faptul că energia lumii noastre oscilează, pâlpâie. Radiază lumină. Nu numai făpturile însuflețite, ci tot ce se află în lumea noastră licărește cu o lumină interioară proprie. Don Juan mi-a explicat că energia lumii noastre este alcătuită din straturi de culori sclipitoare. Stratul superior este albicios, cel imediat adiacent este verde gălbui, iar cel de al treilea, mai îndepărtat, este chihlimbarul.

Descoperisem toate aceste culori sau, mai degrabă, văzusem licăriri ale acestora ori de câte ori obiectele pe care le întâlneam în stările asemănătoare visului își schimbau forma. Totuși, la vederea oricărui lucru care genera energie, impactul inițial îl constituia întotdeauna o strălucire albicioasă.

— Există numai trei tente diferite de culoare? L-am întrebat eu pe don Juan.

— Există un număr nelimitat de culori, a răspuns el, dar, pentru început, trebuie să te preocupe numai acestea trei. Mai târziu, poți să devii cât de rafinat poțeste și să determini – dacă ești capabil s-o faci – zeci de nuanțe. Stratul albicios reprezintă culoarea poziției actuale a punctului de asamblare al omenirii, a spus el în continuare. Să spunem că este o tentă contemporană. Vrăjitorii cred că tot ce face omul în prezent are această strălucire cu tentă albicioasă. În alte timpuri, poziția punctului de asamblare al omenirii făcea ca tenta de culoare a energiei predominante din lume să fie verde-gălbui; iar în timpuri mult mai îndepărtate, poziția punctului făcea ca tenta să fie chihlimbarie. Culoarea energiei vrăjitorilor este chihlimbarie, ceea ce înseamnă că ei sunt asociați, din punct de vedere energetic, cu oamenii care au existat în trecutul îndepărtat.

— Crezi că această tentă albicioasă a contemporaneității se va schimba cândva?

— Dacă omul se va dovedi capabil să evolueze. Misiunea cea mai importantă a vrăjitorilor este de a promova ideea că, pentru a putea evolua, oamenii trebuie, mai întâi, să-și elibereze conștiința de legăturile de subordonare față de ordinea socială. O dată ce conștiința este eliberată de acestea, intenția o va redirecționa pe o nouă cale de evoluție.

— Crezi că vrăjitorii vor reuși să-și îndeplinească această misiune?

— Au reușit deja. Ei înșiși sunt dovada reușitei. A-i convinge însă pe alții de valoarea și importanța evoluției este cu totul altceva.

Celălalt gen de energie, pe care l-am descoperit ca prezent în lumea noastră, dar contrar acesteia, a fost energia iscoadelor, cea pe care don Juan o descria ca scânteietoare sau incandescentă, în visele mele am întâlnit nenumărate elemente care, o dată ce le vedeam, se transformau în picături de energie ce părea să ardă, clocotind de o activitate internă asemănătoare procesului de producere a căldurii.

— Ține minte că nu toate iscoadele pe care le vei descoperi în vis provin din lumea făpturilor anorganice, mi-a atras atenția don Juan. Toate iscoadele pe care le-ai descoperit până acum – cu excepția celei albastre – au fost din aceea lume, dar asta s-a întâmplat din cauză că acționezi de unul singur, independent. Unele dintre iscoadele pe care le vei întâlni nu vor proveni din lumea făpturilor anorganice, ci din alte niveluri de conștiință, încă și mai îndepărtate.

— Au iscoadele conștiință de sine? Am întrebat.

— Fără nici o îndoială, a răspuns el.

— Atunci, de ce nu ne contactează când suntem treji?

— Ba ne contactează. Dar marea noastră nenorocire este că conștiința noastră este atât de ocupată cu altceva, încât nu avem timp să acordăm atenție iscoadelor. Când dormim însă, se deschide trapa de contact cu sens dublu: visăm. Iar, în vis, realizăm contactul.

— Există vreo modalitate de a preciza dacă iscoadele provin dintr-un nivel din afara lumii făpturilor anorganice?

— Cu cât este mai intensă scânteierea lor incandescentă, cu atât este mai îndepărtat nivelul din care provin. Pare simplist, dar trebuie să-ți lași corpul energetic să-ți spună exact cu ce ai de a face. Te asigur că va ști să facă distincții foarte fine și să se pronunțe fără greș de fiecare dată când va fi confruntat cu energie străină.

Din nou a avut dreptate. După multă tevatură, corpul meu energetic a distins două mari categorii de energie străină. Prima cuprindea iscoadele din lumea făpturilor anorganice. Energia lor scânteia cu moderație. Nu era însoțită de nici un fel de sunet, dar avea aspectul clar de efervescentă ori de apă care tocmai este pe punctul să dea în clocot.

Energia celei de a doua categorii de iscoade mi-a lăsat impresia că este de o mult mai mare putere. Iscoadele acestea păreau că sunt pe punctul de a lua foc. Vibrau din interiorul lor, ca și cum ar fi fost umplute cu gaz sub presiune.

Contactele mele cu energia străină erau întotdeauna foarte scurte, întrucât urmam cu mare atenție recomandarea lui don Juan. El mi-a spus: „Dacă nu știi exact ce faci și ce vrei să obții de la energia străină, trebuie să te mulțumești să privești foarte fugar aceste apariții. Tot ce depășește o scurtă privire este la fel de periculos și de prostesc ca a dezmiarda un șarpe cu clopoței.”

— De ce este periculos, don Juan? L-am întrebat.

— Pentru că iscoadele sunt totdeauna foarte agresive și extrem de temerare, a spus el. Trebuie să fie astfel pentru a putea izbândi în explorările lor. A ne menține atenția visatului fixată asupra lor este echivalent cu a solicita conștiinței lor să se concentreze asupra noastră. O dată ce și-au concentrat atenția asupra noastră, suntem obligați să le urmăm. Și tocmai acesta este pericolul cel mare. Ne putem trezi în lumi ce depășesc posibilitățile noastre energetice.

Don Juan mi-a explicat că există mult mai multe categorii de iscoade, în afara celor două descoperite de mine, dar că, la nivelul meu de energie din acel moment, mă puteam concentra numai asupra a trei tipuri. A afirmat că primele

două erau cel mai ușor de depistat. Modul în care se ascund ele în visele noastre este atât de bizar, spunea el, încât atrag imediat atenția visatului. A prezentat iscoadele din cea de a treia categorie ca fiind cele mai periculoase – sub aspectul agresivității și puterii lor – și din cauza faptului că se ascund sub travestiuri foarte iscusite.

— Unul dintre cele mai stranii lucruri pe care le descoperă visătorii și pe care îl vei descoperi și tu foarte curând, a continuat don Juan, este acest al treilea tip de iscoade. Până acum ai dat numai de exemple din primele două categorii, dar asta doar din cauză că nu ai căutat unde trebuia.

— Unde trebuia să caut, don Juan?

— Ai fost din nou victima cuvintelor; de data aceasta, cuvântul care te-a indus în eroare este „elemente”, care ai considerat că înseamnă numai lucruri, obiecte. Ei bine, cele mai feroce iscoade se ascund sub masca oamenilor din visele noastre. Am avut parte de o surpriză formidabilă atunci când – în timpul visatului – mi-am concentrat privirea pe imaginea din vis a mamei mele. După ce mi-am exprimat intenția de a vedea, aceasta s-a transformat într-o înspăimântătoare, teribilă bulă de energie scânteietoare.

Don Juan s-a oprit, pentru a lăsa timp spuselor sale să-și facă efectul. Mă simțeam stupid că mă neliniștea posibilitatea de a descoperi o iscoadă sub imaginea mamei mele.

— Enervant este că ele sunt asociate întotdeauna cu imaginile de vis ale părinților sau ale prietenilor noștri apropiați, a reluat el. Probabil de aceea ne simțim deseori tulburați când îi visăm. Surâsul său îmi dădea impresia că îi făcea plăcere chinul meu interior. Regula de bază pentru visători este ca, ori de câte ori se simt tulburați de prezența în vis a părinților sau prietenilor, să înțeleagă că se confruntă cu prezența celui de la treilea tip de iscoade. Cel mai recomandabil este ca aceste imagini să fie evitate. Pentru că sunt nocive în cel mai înalt grad.

— Care este situația iscoadei albastre în relația cu celelalte iscoade? Am întrebat eu.

— Energia albastră nu scânteiază incandescent, a răspuns el. Este ca a noastră; pâlpâie, oscilează, dar este albastră, în loc de albă. Energia albastră nu există în stare naturală în lumea noastră. Iar asta ne aduce la o problemă despre care n-am discutat niciodată. Ce culoare aveau iscoadele pe care le-ai văzut până în prezent?

Până în momentul în care a menționat acest aspect, nu mă gândisem niciodată la el. I-am spus că iscoadele pe care le văzusem erau fie de culoare trandafirie, fie roșatică. Iar el mi-a spus că iscoadele periculoase din cea de a treia categorie erau de un portocaliu aprins.

Am descoperit pe pielea mea că iscoadele de cel de al treilea tip sunt înspăimântătoare. De fiecare dată când dădeam de câte una, aceasta se ascundea sub masca imaginii de vis a părinților mei, în special a mamei mele. Vederea acestor iscoade îmi amintea întotdeauna de picătura de energie care mă atacase în primul meu vis premeditat, axat pe a vedea. Ori de câte ori o descopeream, energia străină aflată în recunoaștere părea că era gata să sară,

pur și simplu, asupra mea. Corpul meu energetic avea o reacție de groază chiar înainte ca eu să văd energia.

În timpul următoarei noastre discuții referitoare la visat, l-am întrebat pe don Juan despre motivul totalei absențe din visele mele a făpturilor anorganice.

— De ce nu se mai arată deloc? Am întrebat.

— Ele se arată numai la început, mi-a explicat el. După ce iscoadele lor ne duc în lumea lor, proiecțiile făpturilor anorganice nu mai sunt necesare. Dacă vrem să vedem făpturile anorganice, ne va conduce la ele o iscoadă. Pentru că nimeni și vreau să spun că, într-adevăr, nimeni, nu poate să călătorească singur în lumea lor.

— De ce este așa, don Juan?

— Lumea lor este izolată ermetic. Nimeni nu poate intra sau ieși fără încuviințarea făpturilor anorganice. Singurul lucru pe care poți să-l faci din proprie inițiativă, o dată ce ai intrat, este, desigur, să-ți exprimi intenția de a rămâne acolo. A rosti cu glas tare acest lucru înseamnă a pune în mișcare curenți de energie ce sunt ireversibile. În timpurile de altădată, cuvintele aveau o putere incredibilă. Acum nu mai au. Dar, în lumea făpturilor anorganice, ele nu și-au pierdut puterea.

Don Juan a râs și a spus că chiar nu era de competența lui să vorbească despre lumea făpturilor anorganice, pentru că eu știam, cu adevărat, mult mai multe despre aceasta decât el și toți ucenicii lui la un loc.

— Există o ultimă problemă în legătură cu acea lume, pe care nu am discutat-o, a zis el. A trecut mai mult timp, ca și când și-ar fi căutat cuvintele potrivite. În ultimă analiză, a început el, aversiunea mea față de acțiunile vrăjitorilor din vechime este o chestiune foarte personală. Ca nagual, detest ceea ce au făcut ei. S-au refugiat, ca niște lași, în lumea făpturilor anorganice. Au motivat asta prin aceea că, în acest univers prădalnic, gata în permanență să ne sfășie, singurul refugiu posibil este în acea lume.

— De ce credeau asta? Am întrebat eu.

— Pentru că asta este adevărul. Deoarece făpturile anorganice nu pot minți, argumentele emisarului visatului sunt perfect adevărate. Lumea aceea ne poate oferi un adăpost și ne poate prelungi starea conștientă aproape pentru eternitate.

— Argumentele emisarului, chiar dacă șant adevărate, nu mă atrag câtuși de puțin, am spus eu.

— Vrei să spui că, mai curând, ai risca să mergi pe o cale care ar putea însemna totala ta demolare? A întrebat el cu o notă de uimire în glas.

L-am asigurat că nu-mi trebuia lumea făpturilor anorganice, indiferent de câț de multe avantaje mi-ar fi oferit. Declarația mea a părut să-i facă nespus de multă plăcere.

— Atunci, ești pregătit să auzi o ultimă precizare în legătură cu lumea aceea. Cea mai îngrozitoare precizare pe care o pot face, a spus el și a încercat să zâmbească, dar n-a prea reușit.

M-a privit scrutător în ochi, pentru a descoperi în ei un licăr de încuviințare sau comprehensiune, presupun. A rămas o clipă tăcut.

— Energia necesară pentru a deplasa punctele de asamblare ale vrăjitorilor provine din lumea făpturilor anorganice, a spus apoi, ca și când voia să termine repede cu asta.

Inima mea aproape că s-a oprit. M-a luat amețeala și a trebuit să tropotesc din picioare ca să nu leșin.

— Acesta este adevărul, a continuat don Juan și moștenirea pe care ne-au lăsat-o vrăjitorii din vechime. Și până în ziua de azi am rămas blocați în această situație de dependență. Acesta este motivul pentru care nu-mi plac. Îmi displace profund să fiu obligat să apelez numai la o singură sursă. Personal, refuz să o fac. Și am încercat să te țin departe de acea lume. Dar fără succes, pentru că ceva te atrage către ea, ca un magnet.

Îl înțelegeam pe don Juan mai bine decât m-aș fi așteptat. Călătoriile către acea lume însemnaseră întotdeauna pentru mine – în plan energetic – un impuls de energie întunecată. Gândeam chiar despre ea în acești termeni cu mult înainte ca don Juan să fi făcut precizarea respectivă.

— Ce putem face în legătură cu această situație? Am întrebat.

— Nu ne putem lăsa antrenați în a stabili relații cu ele, a răspuns el și totuși nu ne putem lipsi de ele. Soluția pe care am adoptat-o eu a fost de a le lua energia, dar de a nu ceda în fața influenței lor. Asta se numește stalking de fond. Se realizează prin menținerea intenției nestrămutate de libertate și independență, deși nici un vrăjitor nu știe exact ce înseamnă libertate.

— Poți să-mi explici, don Juan, de ce vrăjitorii trebuie să ia energie din lumea făpturilor anorganice?

— Nu există alt fel de energie viabilă pentru vrăjitori. Pentru a-și putea deplasa punctul de asamblare în maniera în care o fac, vrăjitorii au nevoie de un volum extraordinar de mare de energie.

I-am reamintit propria sa afirmație, potrivit căreia, pentru a practica visatul, este nevoie să se opereze o reorganizare a energiei.

— Exact, a răspuns el. Pentru a se dedica visatului, vrăjitorii trebuie să-și redefină premisele și să-și economisească energia, dar redefinirea este suficientă doar ca să obțină necesarul de energie pentru a facilita visatul. A zbura în alte lumi, a vedea energia, a dezvolta corpul energetic etcetera, etcetera este cu totul altceva. Pentru asemenea acțiuni, vrăjitorii au nevoie de cantități uriașe de energie întunecată, de origine străină.

— Dar cum o iau din lumea făpturilor anorganice?

— Prin simplul act de a merge în acea lume. Toți vrăjitorii din branșa noastră trebuie să facă acest lucru. Însă nici unul dintre noi nu este atât de descreierat, încât să facă ceea ce ai făcut tu. Dar asta din cauză că nici unul dintre noi nu are asemenea înclinații.

Don Juan m-a trimis acasă să reflectez la ceea ce-mi dezvăluise. Aveam întrebări fără sfârșit să-i pun, dar nici n-a vrut să audă.

— La toate aceste întrebări poți să-ți răspunzi și singur, mi-a spus el, fluturându-și mâna în semn de rămas bun.

10. STALKINGUL STALKERILOR.

Reîntors acasă, mi-am dat curând seama că mi-era imposibil să răspund la oricare dintre întrebările mele. De fapt, nici nu le puteam formula. Asta se

întâmpla, probabil, din cauză că granițele ce îmi delimitau strict sfera celei de a doua atenții începuseră să se năruie. Totul s-a petrecut când le-am întâlnit în viața de toate zilele pe Florinda Grau și pe Carol Tiggs. Zăpăceala pe care mi-o producea faptul că nu le cunoșteam deloc, dar, în același timp, le cunoșteam atât de bine, încât aș fi fost gata oricând să-mi dau și viața pentru ele, îmi dăuna foarte mult. O întâlnisem pe Taisha Abelar cu câțiva ani în urmă și abia începusem să mă obișnuiesc cu simțământul confuz de a o fi cunoscut dinainte, fără să am nici cea mai vagă idee despre cum se petrecuse acest lucru. Adăugarea a încă două persoane care să tulbure și mai mult sistemul meu și așa suprasolicitat a fost prea mult pentru mine. Extenuarea m-a îmbolnăvit și am fost nevoit să solicit ajutorul lui don Juan. Am plecat în orașelul din sudul Mexicului, unde locuia el, împreună cu învățăceii săi.

Don Juan și colegii săi vrăjitori au izbucnit în hohote de râs la simpla mențiune a chinurilor prin care treceam. Don Juan mi-a explicat că nu râdeau, de fapt, de mine, ci de ei înșiși. Problemele mele de cunoaștere le aduceau aminte de cele cu care se confruntaseră și ei cândva, atunci când li se năruiseră și lor granițele celei de a doua atenții, exact cum mi se întâmpla mie acum. Conștiința lor, ca și a mea, nu fusese pregătită pentru așa ceva, a spus el.

— Fiecare vrăjitor, la rândul lui, trece prin această agonie, a continuat don Juan. Conștiința este o zonă de explorare nelimitată pentru vrăjitori și pentru oameni, în general. Pentru a o dezvolta, nu trebuie să ne dăm în lături de la asumarea nici unui risc sau de la acceptarea oricăror mijloace. Ține minte, totuși, că ea poate fi dezvoltată numai cu condiția menținerii unei judecăți sănătoase.

Apoi don Juan a declarat din nou că timpul pe care-l avea la dispoziție se apropia de sfârșit și că trebuia să-mi folosesc, inteligent, resursele pentru a putea să învăț cât mai mult posibil înainte ca el să plece. Vorbele de felul acesta îmi produceau în trecut stări de profundă deprimare. Dar, pe măsură ce timpul plecării sale se apropia, începusem să reacționez cu mai multă resemnare. Nu mă mai simțeam deprimat, dar încă intram în panică.

După asta, n-am mai vorbit despre nimic altceva. În ziua următoare, la solicitarea lui, l-am dus pe don Juan cu mașina la Mexico City. Am ajuns pe la amiază și ne-am dus direct la Hotelul del Prado din Paseo Alameda, unde locuia de obicei ori de câte ori se afla în oraș. Don Juan avea o întrevedere cu un avocat la ora patru după amiază. Cum aveam destul timp la dispoziție, ne-am dus să luăm masa de prânz la vestitul restaurant Cafe Tacuba, aflat în chiar centrul orașului, unde se spunea că se poate mânca, într-adevăr, bine.

Lui don Juan nu-i era foame. El a comandat numai două turte de mălai dulci, în timp ce eu m-am ghiftuit cu un ospăț somptuos. El râdea de mine și făcea semne de mută disperare în fața zdravenei mele poftă de mâncare.

— Îți voi sugera o linie de acțiune, a spus el scurt, după ce ne-am terminat masa. Este ultima misiune legată de cea de a treia poartă a visatului și constă din stalkingul stalkerilor, o acțiune deosebit de încărcată de mister. Stalkingul stalkerilor înseamnă sustragerea premeditată de energie din lumea făpturilor anorganice, în scopul de a realiza o faptă vrăjitorească deosebită.

— Ce fel de faptă vrăjitoarească, don Juan?

— O călătorie care folosește conștiința ca pe un element de mediu, a explicat el. În lumea vieții cotidiene, apa este un element de mediu pe care-l folosim pentru a călători. Imaginează-ți conștiința ca pe un factor similar, care poate fi folosit pentru a călători. Prin intermediul conștiinței vin la noi iscoade din tot universul și viceversa; prin conștiință călătoresc și vrăjitorii până la capătul universului.

Printre mulțimea de noțiuni cu care ne familiarizase don Juan pe parcursul prelegerilor sale, existau unele concepte care îmi captaseră total interesul, fără să fie nevoie de muncă de convingere în acest sens. Acesta era unul dintre ele.

— Ideea că conștiința este un element fizic este revoluționară, am rostit eu cu înfiorare.

— N-am spus că este un element fizic, m-a corectat el. Este un element energetic. Trebuie să faci această deosebire. Pentru vrăjitorii care văd, conștiința este o luminescență. Își pot atașa corpul energetic de acea luminescență și se pot deplasa împreună cu ea.

— Care este diferența dintre un element fizic și unul energetic? Am întrebat.

— Diferența este aceea că elementele fizice fac parte din sistemul nostru de interpretare, pe când elementele energetice nu. Elementele energetice, precum conștiința, există în universul nostru. Dar noi, ca oameni obișnuiți, percepem numai elementele fizice pentru că așa am fost învățați să facem. Vrăjitorii percep elementele energetice din același motiv: au fost învățați să facă așa.

Don Juan mi-a explicat că folosirea conștiinței ca element energetic al mediului nostru reprezintă esența vrăjitoriei, iar, termenii acțiunii practice, traiectoria urmată de vrăjitorie vizează, întâi, să elibereze energia existentă în noi prin impecabila urmare a căii deschise de vrăjitori, doi, să folosească această energie pentru a dezvolta corpul energetic prin intermediul visatului și, trei, să folosească conștiința ca element al mediului, pentru a intra cu corpul energetic și întreaga noastră materialitate în alte lumi.

— Există două feluri de călătorii energetice în alte lumi, a spus el în continuare. Unul este cel în care conștiința ia corpul energetic și îl transportă oriunde poate, iar celălalt este cel în care vrăjitorul decide, deplin conștient, să utilizeze calea conștiinței pentru a face o călătorie. Tu ai făcut călătorii de primul fel. Dar este nevoie de extrem de multă disciplină pentru a putea realiza cel de al doilea gen de călătorii.

După o îndelungă tăcere, don Juan a declarat că în viața vrăjitorilor există chestiuni care necesită o abordare iscusită, iar folosirea conștiinței ca element energetic accesibil corpului energetic este cea mai importantă, vitală și periculoasă dintre acestea.

Nu mai aveam nici un comentariu de avansat. Dintr-o dată stăteam ca pe ace, sorbindu-i cu nesaț fiecare cuvânt.

— De unul singur, nu ai destulă energie pentru a îndeplini ultima misiune a celei de a treia porți a visatului, a continuat el, dar tu și Carol Tiggs puteți, cu siguranță, face împreună ceea ce am plănuit eu.

S-a oprit, îndemnându-mă în mod cât se poate de evident prin tăcerea sa să-l întreb ce plănuise, ceea ce am și făcut. Râsul său n-a făcut decât să accentueze aerul rău prevestitor al discuției.

— Vreau ca voi doi să străpungeți granițele lumii normale și – folosind conștiința drept element energetic – să intrați în alta, a spus. Această străpungere și intrare reprezintă stalkingul stalkerilor. Utilizarea conștiinței ca element al mediului protejează împotriva influenței fapturilor anorganice, folosind totuși în continuare energia lor.

N-a vrut să-mi mai dea și alte informații, zicea el, ca să nu mă influențeze. Convingerea sa era că cu cât știam mai puțin dinainte, cu atât era mai bine pentru mine. L-am contrazis, dar el m-a asigurat că, la strâmtoare, corpul meu energetic era perfect capabil să-și poarte de grijă.

De la restaurant ne-am dus la biroul avocatului. Don Juan și-a încheiat repede treburile acolo și foarte curând ne și aflam într-un taxi, îndreptându-ne către aeroport. Carol Tiggs sosea cu un avion din direcția Los Angeles, m-a informat don Juan și venea la Mexico City în exclusivitate pentru a realiza această ultimă misiune în domeniul visatului împreună cu mine.

— Câmpia Mexicului este un loc superb pentru a duce la îndeplinire acesta realizare vrăjitoarească de excepție, pe care o urmărești, a comentat el.

— Nu mi-ai spus încă ce etape exacte trebuie parcurse, am spus eu, dar el nu mi-a răspuns.

Nu am mai vorbit în mașină, dar, în timp ce așteptam să aterizeze avionul, mi-a explicat procedura pe care trebuia să o urmez. Urma să mă duc în camera lui Carol din Hotelul Regis, aflat peste drum de hotelul nostru, și, după ce intram într-o stare de totală tăcere interioară, aveam să alunec ușor în visat împreună cu ea, exprimându-ne cu glas tare intenția de a merge în lumea fapturilor anorganice.

L-am întrerupt pentru a-i aminti că întotdeauna trebuia să aștept să apară o iscoadă, înainte de a-mi exprima intenția de a merge în lumea fapturilor anorganice. Don Juan a chicotit și a spus:

— N-ai mai visat niciodată împreună cu Carol Tiggs. Vei constata că este o adevărată încântare. Vrăjitoarele nu au nevoie de nici un fel de ajutoare. Se duc, pur și simplu, în lumea aceea ori de câte ori doresc; ele au, în permanență, o iscoadă la dispoziția lor.

Nu puteam crede că o vrăjitoare ar fi capabilă să facă ceea ce susținea el. Credeam că am o oarecare experiență în ce privește modul de comportament în relația cu lumea fapturilor anorganice. Când i-am spus ce gândeam, mi-a replicat că experiența mea nu avea nici o valoare în comparație cu ceea ce puteau face vrăjitoarele.

— De ce crezi că am luat-o cu mine pe Carol Tiggs când a fost nevoie să te scoatem cu trupul fizic cu tot din lumea aceea? M-a întrebat el. Crezi că am făcut-o pentru că este frumoasă?

— De ce ai luat-o, don Juan?

— Pentru că eu nu puteam face acest lucru; iar pentru ea a fost o nimica toată. Are un adevărat talent în a se descurca în acea lume.

— Este ea un caz de excepție, don Juan?

— Femeile, în general, au aptitudini naturale pentru lumea aceea; vrăjitoarele sunt, desigur, cele mai dotate în acest sens, dar Carol Tiggs este cea mai bună dintre toate pe care le cunosc, pentru că ea, ca femeie nagual, are o energie de o calitate excelentă.

Am crezut că l-am prins pe don Juan contrazicându-se la modul cel mai serios. Îmi spusese că pe făpturile anorganice nu le interesează deloc femeile. Acum afirma contrariul.

— Nu. Nu afirm contrariul, a declarat el când l-am confruntat cu această contradicție. Ți-am spus că făpturile anorganice nu urmăresc femeile, ci numai bărbații. Dar ți-am mai spus totodată că făpturile anorganice sunt de genul feminin și că întregul univers este în cea mai mare parte feminin. Așa că trage singur concluzia.

Întrucât nu aveam cum să trag singur vreo concluzie, don Juan mi-a explicat că, teoretic, vrăjitoarele pot intra în acea lume și ieși din ea după cum poftesc, din cauza conștiinței lor elevate și din cauză că sunt de genul feminin.

— Ești absolut sigur de asta? L-am întrebat.

— Femeile din grupul meu n-au făcut asta niciodată, a recunoscut el, nu pentru că nu ar putea, ci pentru că le-am convins eu să n-o facă. Femeile din grupul tău, pe de altă parte, o fac cu ușurința cu care își schimbă fustele.

Am simțit un gol în stomac. De fapt, nu știam nimic despre femeile din grupul meu. Don Juan m-a consolât, spunându-mi că situația mea era diferită de a lui, tot așa cum era și rolul meu ca nagual. M-a asigurat că nu aveam calitățile necesare pentru a le face pe femeile din grupul meu să renunțe la ceva, chiar dacă stăteam în cap.

În timp ce taxiul ne ducea către hotel, Carol ne-a încântat pe amândoi, imitând diverse persoane cunoscute. Am încercat să fiu serios și am chestionat-o în legătură cu misiunea noastră. A bâiguit niște scuze referitor la faptul că nu putea să-mi răspundă cu seriozitatea pe care o meritam. Don Juan a râs în hohote de modul în care ea a imitat tonul solemn cu care îi vorbisem.

După ce am înscris-o pe Carol în registrul hotelului, am hoinărit toți trei prin centrul orașului, în căutare de anticariate. Apoi am luat o cină ușoară la Restaurantul Sanbom's de la House of Tiles. Pe la ora zece ne-am întors pe jos la Hotelul Regis. Ne-am îndreptat direct spre lift. Teamă care mă stăpânea îmi ascuțise capacitatea de a percepe detaliile. Clădirea hotelului era veche și masivă. Era evident că mobilierul din hol avusese parte și de zile mai bune. Totuși, în tot ce ne înconjură persista ceva din trecuta splendoare ce exercita un farmec de netăgăduit. Înțelegeam foarte bine de ce lui Carol îi plăcea atât de mult acest hotel. Înainte de a ne urca în lift, neliniștea mea a atins asemenea niveluri paroxistice, încât a trebuit să-i solicit lui don Juan instrucțiuni de ultim moment.

— Spune-mi din nou cum vom proceda, l-am rugat.

Don Juan ne-a tras către imensele fotolii tapițate, vechi și demodate, din hol și ne-a explicat răbdător că, o dată ajunși în lumea făpturilor anorganice,

trebuia să ne exprimăm cu glas tare intenția de a ne transfera conștiința din starea conștientă normală în corpurile noastre energetice. Ne-a sugerat să ne exprimăm intenția amândoi odată, deși acest aspect nu era prea important. Cu adevărat important, a spus el, era ca fiecare din noi să intenționeze transferul conștiinței totale din viața de zi cu zi în corpul nostru energetic.

— Cum facem acest transfer de conștiință? Am întrebat eu.

— Transferul de conștiință este doar o problemă de exprimare cu glas tare a intenției în condițiile posesiei volumului necesar de energie, a spus el. Carol știe asta. A mai făcut așa ceva. A intrat fizic în lumea făpturilor anorganice atunci când te-a scos de acolo, ți-aduci aminte? Energia ei va realiza asta. Va face ca balanța să se încline în favoarea voastră.

— Ce înseamnă a face ca balanța să se încline? Sunt în totală necunoștință de cauză, don Juan.

El mi-a explicat că a face balanța să se încline însemna adăugarea masei fizice totale a unei persoane la corpul său energetic. A spus că folosirea conștiinței ca agent mijlocitor pentru efectuarea unei călătorii în altă lume nu este rezultatul aplicării vreunor metode, ci rezultatul nemijlocit al intenționăm și al posesiei volumului suficient de energie. Totalul energiei lui Carol Tiggs adăugat la energia mea, sau totalul energiei mele adăugat la cea a lui Carol, avea să ne facă să devenim o singură entitate, capabilă – din punct de vedere energetic – să disloce materialitatea noastră și s-o așeze pe corpul energetic pentru a face călătoria posibilă.

— Ce trebuie să facem exact pentru a putea intra în acea altă lume? A întrebat Carol.

Întrebarea ei m-a speriat îngrozitor; credeam că ea cunoaște toate aceste lucruri.

— Masa ta fizică totală trebuie adăugată la corpul tău energetic, i-a răspuns don Juan, privind-o drept în ochi. Dificultatea acestei acțiuni constă în menținerea disciplinei corpului energetic, lucru pe care voi doi l-ați făcut deja. Lipsa disciplinei este singurul motiv pentru care voi doi ați putea să nu reușiți să realizați această extraordinară acțiune de stalking suprem. Câteodată, pur și simplu, dintr-un noroc, un om obișnuit reușește să realizeze acest lucru și să intre într-o altă lume. Dar fapta lui este imediat etichetată drept nebunie sau halucinație.

Aș fi dat orice pe lume ca don Juan să continue să ne vorbească. Dar el ne-a urcat în lift și ne-a dus la etajul al doilea, conducându-ne către camera lui Carol, în ciuda protestelor mele și a nevoii raționale de a ști. În adâncul ființei însă, neliniștea mea nu provenea atât din nevoia de a ști; adevăratul motiv era frica pe care o simțeam. Cumva, această acțiune vrăjitoarească mă înspăimânta mai tare decât orice făcusem până atunci. Cuvintele pe care ni le-a adresat don Juan la plecare au fost:

— Uitați de sine și nu vă va fi teamă de nimic.

Zâmbetul său și felul în care dădea din cap erau o invitație de a reflecta asupra spuselor sale. Carol a râs și a început să se prostearcă, imitând tonul cu care don Juan ne împărtășea instrucțiunile sale cu sens abscons. Vorba ei sâsăită adăuga o tentă inedită spuselor lui don Juan. Câteodată găseam

adorabilă sâsâiala ei, dar, de cele mai multe ori, nu puteam s-o sufăr. Din fericire, în seara aceea, de abia se observa.

Ne-am dus în camera ei și ne-am așezat pe marginea patului. Ultimul meu gând conștient a fost că patul era o relicvă de la începutul secolului. Înainte de a avea timp să emit un cuvânt, m-am pomenit culcat într-un alt pat, cu o înfățișare cam ciudată. Carol se afla și ea acolo. S-a ridicat într-un cot o dată cu mine. Eram goi, acoperiți fiecare cu o pătură ușoară.

— Ce se petrece? A întrebat ea cu voce slabă.

— Ești trează? Am zis eu prosteste.

— Sigur că sunt trează, mi-a răspuns ea pe un ton iritat.

— Ți amintești unde eram? Am întrebat.

A urmat o lungă tăcere, timp în care ea încerca, evident, să-și pună ordine în gânduri.

— Cred că eu sunt reală, dar tu nu ești, a spus ea, în cele din urmă. Știu unde mă aflam înainte de asta. Iar tu vrei să mă păcălești.

M-am gândit că și ea făcea același lucru. Știa ce se petrece și mă testa sau voia să mă tragă pe sfoară. Don Juan îmi spusese că sminteala noastră consta în aceea că eram amândoi evazivi și nu aveam încredere în alții. Mi se servea acum un superb eșantion din această atitudine.

— Refuz să particip la orice tâmpenie în care tu ești cel care dirijează lucrurile, a spus ea. Mi-a aruncat o privire plină de venin. Cu tine vorbesc, oricine ai fi tu. A luat una din păturile cu care fuseserăm acoperiți și s-a înfășurat în ea. Voi sta culcată aici și mă voi întoarce acolo de unde am venit, a spus apoi cu fermitate. Tu și nagualul puteți să mergeți să vă judecați unul cu celălalt.

— Trebuie să încetezi cu prostiile astea, i-am spus eu cu hotărâre. Ne aflăm în altă lume.

Nu mi-a dat nici o atenție și s-a întors cu spatele la mine, ca un copil alintat, supărat de ceva. Nu voiam să-mi irosesc atenția visatului în discuții inutile despre veridicitate. Am început să examinez locul unde ne aflam. Singura lumină din cameră era cea a lunii ce pătrundea prin fereastra aflată chiar în fața noastră. Eram într-o cameră mică, culcați într-un pat înalt. Am observat că patul era de construcție primitivă. Patru stâlpi groși fuseseră înfiți în podea, iar somiera patului era un grilaj alcătuit din prăjini lungi fixate de stâlpi. Patul avea o saltea groasă ori, mai curând, compactă. Nu existau cearceafuri sau perne. Saci de pânză grosolană, plini cu ceva, erau stivuiți la perete. Doi astfel de saci, puși unul peste altul în formă de trepte, serveau drept scară pentru urcarea în pat.

Uitându-mă după un întrerupător de lumină, mi-am dat seama că acel pat înalt se afla într-un colț, lipit de perete. Eram culcați cu capetele spre unul dintre pereți; eu mă aflam pe partea de pat dinspre cameră, iar Carol, pe partea dinspre perete. Când m-am așezat pe marginea patului, am realizat că acesta era la o înălțime de, probabil, peste nouăzeci de centimetri față de podea. Carol s-a ridicat brusc în șezut și a spus, sâsâind foarte puternic:

— Este dezgustător! Nagualul nu mi-a spus nici pe departe că mă voi pomeni într-o astfel de situație.

— Nici eu n-am știut asta, am spus.

Voiam să spun mai multe și să înfiripez o conversație, dar neliniștea mea ajunsese de proporții excesive.

— Tu să taci, s-a răstit ea la mine pe un ton plin de mânie. Tu nu existi. Ești o fantomă. Dispari! Dispari!

Sâsâiala ei era chiar amuzantă și mi-a abătut atenția de la teama obsesivă care mă stăpânea. Am scuturat-o de umeri. Ea a țipat, nu atât de durere, cât de surprindere sau enervare.

— Nu sunt o fantomă, i-am spus. Am făcut această călătorie pentru că ne-am unit energia.

Carol Tiggs era vestită printre noi pentru rapiditatea cu care se adapta la orice situație. Într-o clipită a fost convinsă de realitatea situației dificile în care ne aflam și a început să-și caute hainele în semiîntunericul din cameră. Eram uimit de faptul că nu-i era teamă. Se agita, cugetând cu glas tare unde ar fi putut să-și pună hainele, în cazul că, într-adevăr, se culcase de cu seară în această cameră.

— Vezi vreun scaun pe undeva? M-a întrebat.

Am întrezărit într-o parte a încăperii un morman format din trei saci, care putea să fi servit drept masă sau laviță. Carol s-a dat jos din pat, s-a apropiat de morman și a găsit atât hainele ei, cât și pe ale mele, împăturite cu grijă, în felul în care obișnuia ea să-și aranjeze îmbrăcămintea. Mi-a dat hainele mele; erau, într-adevăr, ale mele, dar nu cele pe care le purtasem cu câteva minute în urmă, în camera lui Carol de la Hotel Regis.

— Nu sunt hainele mele, a sâsâit ea. Și totuși, sunt ale mele. Ce ciudat!

Ne-am îmbrăcat în tăcere. Voiam să-i spun că simțeam că pleznesc de neliniște. Voiam, totodată, să fac unele comentarii referitor la viteza cu care se desfășurase călătoria noastră, dar – în timpul cât durase să-mi pun hainele – noțiunea călătoriei noastre devenise ceva foarte vag. Îmi aminteam cu greu unde ne aflaserăm înainte de a ne trezi în camera aceea. Era ca și când aș fi visat doar camera de hotel. Am făcut un efort suprem să-mi aduc aminte, să dau la o parte incertitudinea care începuse să mă învăluie. Am reușit să risipesc ceața nesiguranței, dar efortarea mi-a epuizat întreaga energie. La sfârșit, gâfâiam și eram transpirat tot.

— Ceva era cât p-aci, cât p-aci să mă dea gata, a spus Carol. M-am uitat la ea. La fel ca mine, era și ea transpirată toată. Era cât pe ce să te dea gata și pe tine. Ce crezi că poate fi asta?

— Poziția punctului de asamblare, am spus eu cu absolută convingere. Nu era de aceeași părere.

— Sunt făpturile anorganice, venite să ia ce li se cuvine, a spus ea, cutremurându-se. Nagualul m-a avertizat că va fi groaznic, dar nu mi-am imaginat ceva atât de înfiorător.

Eram total de acord cu ea; ne aflam într-o încurcătură îngrozitoare și totuși nu puteam să-mi fac idee în ce consta oroarea situației. Carol și cu mine nu eram niște novici; văzuserăm și făcuserăm tot felul de lucruri, unele dintre ele de-a dreptul înfiorătoare. Dar în camera aceea din vis era ceva care mă înspăimânta dincolo de imaginabil.

— Visăm, nu-i așa? A întrebat Carol.

Am asigurat-o, fără să ezit, că, într-adevăr, visam, deși eu însumi aş fi dat orice să-l am pe don Juan alături, ca să mă asigure de același lucru.

— De ce mi-e atât de teamă? M-a întrebat ea, ca și când eu aş fi fost capabil să explic asta în mod rațional.

Dar înainte ca eu să pot formula măcar o idee referitor la asta, Carol și-a răspuns singură la întrebare. A spus că ceea ce o înspăimânta era realizarea, la nivel corporal, că percepția este un proces atotcuprinzător, atunci când punctul de asamblare a fost imobilizat într-o anume poziție. Mi-a reamintit că don Juan ne spusese că puterea pe care o are lumea cotidiană asupra noastră este rezultatul faptului că punctul nostru de asamblare este nemișcat în poziția sa obișnuită. Această imobilitate este ceea ce face ca percepția noastră asupra lumii să domine toate aspectele vieții noastre și pe noi înșine, astfel încât nu ne putem debarasa de ea. Carol mi-a mai reamintit și un alt lucru pe care ni-l spusese nagualul: că dacă vrem să ne eliberăm de această forță dominantă, tot ce avem de făcut este să risipim ceața, adică, să ne deplasăm punctul de asamblare prin intenționarea deplasării sale.

Nu înțelesesem cu adevărat sensul spuselor lui don Juan până în momentul în care a trebuit să-mi aduc punctul de asamblare într-o altă poziție pentru a risipi ceața lumii, care începuse să mă învâluie.

Fără să mai spunem un cuvânt, Carol și cu mine ne-am dus la fereastră și am privit afară. Ne aflam undeva la țară. În lumina lunii se puteau vedea contururile întunecate ale unor case scunde. După toate indiciile ne aflam în odaia de unelte sau provizii a unei ferme sau conac.

— Îți amintești să fi mers la culcare în această cameră? M-a întrebat Carol.

— Aproape că da, am zis eu cu convingere.

I-am spus că trebuia să mă lupt pentru a-mi putea păstra în minte imaginea camerei ei de hotel, ca punct de referință.

— Și eu la fel, a șoptit ea înfricoșată. Știu că, dacă lăsăm această amintire să dispară, ne-am dus pe copcă.

Apoi m-a întrebat dacă doream să ieșim din cocioaba aceea și să ne aventurăm afară. Nu doream acest lucru. Neliniștea mea era atât de puternică, încât nu am putut să rostesc asta în vorbe. Am putut doar să-i fac semn din cap.

— Ai foarte multă dreptate să nu vrei să ieși afară, a spus ea. Am sentimentul că, dacă părăsim această bojdeucă, nu ne vom mai putea întoarce niciodată de unde am venit.

Am vrut să deschid ușa și doar să mă uit afară, dar ea m-a oprit.

— Nu face asta, a zis. Ai putea să lași lumea exterioară să intre aici.

Gândul care mi-a trecut în clipa aceea prin minte a fost că fuseserăm așezați în interiorul unei colivii fragile. Orice, chiar deschiderea ușii, putea să distrugă echilibrul precar al coliviei. În momentul în care am gândit asta, amândoi am simțit același impuls. Ne-am scos hainele cu o viteză de parcă viața noastră depindea de asta. Apoi am sărit în patul cel înalt fără să ne

folosim de cei doi saci așezați în chip de trepte. Dar imediat am și sărit înapoi, afară din el.

Era evident că amândoi realizaserăm instantaneu același lucru. Carol mi-a confirmat această presupunere, spunând:

— Orice lucru aparținând acestei lumi și pe care-l folosim nu face decât să ne slăbească puterile. Când stau aici dezbrăcată, departe de pat și de fereastră, nu am nici o dificultate în a-mi aminti de unde am venit. Dar dacă mă culc în pat sau îmi pun hainele astea ori mă uit pe fereastră, sunt terminată.

Am stat un timp îndelungat în mijlocul încăperii, ghemuiți unul într-altul. În mintea mea a început să se înfiripe o stranie suspiciune.

— Cum ne vom putea întoarce în lumea noastră? Am întrebat, așteptându-mă ca ea să știe acest lucru.

— Reintrarea în lumea noastră se face automat, dacă nu lăsăm să se instaureze ceața, a spus ea cu aerul de supremă autoritate, care era caracteristica ei distinctivă.

A avut dreptate. Ne-am trezit, amândoi odată, în patul din camera ei de hotel. Era atât de evident că reveniserăm în lumea vieții noastre cotidiene, încât nu am pus nici un fel de întrebări și nu am comentat veridicitatea faptului. Lumina soarelui era aproape orbitoare.

— Cum ne-am întors? A întrebat Carol. Sau, mai curând, când ne-am întors?

Nu aveam nici o idee ce să spun sau ce să cred. Eram prea stupefiat să fac speculații, ceea ce ar fi fost singurul lucru pe care l-aș fi putut face.

— Crezi că tocmai ne-am întors? A insistat Carol. Sau poate am dormit aici toată noaptea. Privește! Suntem dezbrăcați. Când ne-am scos hainele?

— Le-am scos acolo, în cealaltă lume, am spus eu și am fost surprins de sunetul propriei mele voci.

Răspunsul meu a părut s-o pună pe Carol în încurcătură. S-a uitat nedumerită la mine și apoi la propriul trup gol. Am stat acolo, așa, fără să ne mișcăm, timp îndelungat. Ambii păream să fim lipsiți de orice putere de voință. Pe urmă însă, brusc, am avut instantaneu același gând. Ne-am îmbrăcat în mare viteză, am ieșit în fugă din cameră, am coborât pe scări cele două etaje, am traversat strada și ne-am năpustit în hotelul lui don Juan.

Gâfâind inexplicabil de tare – întrucât, de fapt, nu făcuserăm un efort fizic atât de mare – i-am relatat acestuia, luându-ne vorba din gură, ceea ce făcuserăm. El ne-a confirmat bănuielile.

— Ceea ce ați făcut voi doi este aproape cel mai periculos lucru pe care și-l poate imagina cineva, a spus el.

S-a adresat apoi lui Carol, spunându-i că acțiunea noastră fusese deopotrivă un succes total și un fiasco. Reușiserăm să ne transferăm conștiința din lumea cotidiană în corpurile noastre energetice, efectuând astfel călătoria în toată materialitatea noastră, dar nu reușiserăm să ne sustragem influenței fapturilor anorganice. A afirmat că, de obicei, visătorii trăiesc întreaga experiență ca pe o succesiune lentă de etape de tranziție și că trebuie să-și exprime cu glas tare intenția de a folosi conștiința ca element facilitant. În cazul

noastru însă, toate aceste etape au fost anulate. Din cauza intervenției fapturilor anorganice, noi doi fuseserăm de-a dreptul azvârliți cu o viteză înspăimântătoare într-o lume îngrozitor de periculoasă.

— Nu energia voastră combinată a fost cea care a făcut posibilă călătoria aceasta, a continuat el, ci altceva. Ceva ce a ales și hainele potrivite pentru voi.

— Vrei să spui că hainele și patul și încăperea aceea au existat numai pentru că totul a fost organizat de fapturile anorganice? A întrebat Carol.

— Fără doar și poate, a răspuns don Juan. În mod obișnuit, visătorii sunt doar spectatori. Dar așa cum s-a desfășurat călătoria voastră, voi doi ați căpătat locuri chiar în primul rând de lângă scenă și ați trăitamnațiunea vrăjitorilor din vechime. Ceea ce vi s-a întâmplat vouă este exact ceea ce li s-a întâmplat lor. Făpturile anorganice i-au dus în lumi de unde nu s-au mai putut întoarce. Trebuia să-mi fi dat seama – dar nici nu mi-a trecut prin gând așa ceva – că făpturile anorganice vor prelua comanda și vor încerca să vă întindă și vouă aceeași cursă.

— Vrei să spui că voiau să ne țină pentru totdeauna acolo? A întrebat Carol.

— Dacă ieșeați din cocioaba aceea, acum ați fi rătăcit fără speranță prin acea lume, a spus don Juan.

Ne-a explicat că, deoarece intrasem în acea lume cu toate caracteristicile noastre fizice, fixarea punctelor noastre de asamblare în poziția aleasă în prealabil de fapturile anorganice exercita o asemenea dominație, încât a creat un fel de ceață care a șters orice amintire a lumii din care veniserăm. A adăugat că, la fel ca în cazul vrăjitorilor din vechime, consecința naturală a unei astfel de imobilizări este faptul că punctul de asamblare al visătorilor nu se poate reîntoarce în poziția sa obișnuită.

— Gândiți-vă numai, ne-a incitat el. Probabil că asta este ce ni se întâmplă tuturor în lumea vieții noastre de zi cu zi. Suntem aici, iar fixarea punctului nostru de asamblare ne domină atât tare, încât ne-a făcut să uităm de unde venim și care a fost motivul pentru care am venit aici.

Don Juan nu a mai vrut să vorbească despre călătoria noastră. Am avut sentimentul că se ferea să ne provoace alte neliniști și temeri. Ne-a scos în oraș să luăm o întârziată masă de prânz. Când am ajuns la restaurant – aflat două cvartale mai jos pe bulevardul Francisco Madero – se făcuse ora șase după-amiază. Eu și Carol dormiserăm – dacă asta era ceea ce am făcut – aproximativ optsprezece ore.

Numai lui don Juan îi era foame. Carol a remarcat, cu o undă de iritare, că acesta mânca precum un porc. La auzul râsului lui don Juan, multe capete s-au întors în direcția noastră.

Era o seară caldă. Cerul era senin. Așezați pe o bancă din Paseo Alameda ne simțeam mângâiați de o briză ușoară.

— Există o întrebare care nu-mi dă pace, i s-a adresat Carol lui don Juan. Nu am folosit conștiința ca mijloc pentru a ne deplasa, așa-i?

— Este adevărat, a spus don Juan și a oftat adânc. Misiunea era de a vă furișa fără ca făpturile anorganice să prindă de veste și nu de a fi conduși de ele.

— Ce se va întâmpla acum? A întrebat ea.

— Vă veți amâna stalkingul stalkerilor până veți fi mai puternici, a spus el. Sau poate că nu veți realiza niciodată asta. Nu are o prea mare importanță; dacă nu se poate acționa într-o direcție, se va putea în alta. Vrăjitoria este strădanie continuă.

Ne-a explicat din nou, ca și cum ar fi vrut să fixeze definitiv explicațiile sale în mințile noastre, că pentru a folosi conștiința ca pe un instrument al mediului, visătorii trebuie, mai întâi, să facă o călătorie în lumea făpturilor anorganice. Apoi trebuie să se folosească de această călătorie ca de o trambulină și, posedând energia întunecată necesară, trebuie să intenționeze să fie azvârliți, prin intermediul conștiinței, în altă lume.

— Eșecul călătoriei voastre s-a datorat faptului că nu ați avut timp să vă folosiți conștiința ca element al deplasării, a continuat el. Înainte chiar de a ajunge în lumea făpturilor anorganice, voi doi vă și aflați în altă lume.

— Ce ne recomanzi să facem acum? L-a întrebat Carol.

— Vă recomand să vă vedeți cât mai rar cu putință, a spus el. Sunt sigur că făpturile anorganice nu vor rata șansa de a vă înhața pe amândoi, mai ales dacă vă uniți forțele.

Astfel că eu și Carol Tiggs ne-am ținut în mod premeditat departe unul de altul de atunci încolo. Perspectiva că am fi putut, din neatenție, să provocăm o altă călătorie similară, reprezenta un risc prea mare pentru noi. Don Juan a susținut decizia noastră, repetându-ne mereu și mereu că amândoi, la un loc, aveam destulă energie pentru a tenta făpturile anorganice să încerce să ne ademenească din nou.

Don Juan mi-a readus exercițiile de visat în sfera preocupării de a vedea energie în stări generatoare de energie asemănătoare visului. În decursul timpului, am văzut tot ce se înfățișa în fața mea. În felul acesta, am ajuns într-o situație foarte stranie: am devenit incapabil să relatez pe înțeles ceea ce văzusem. Senzația mea era că atinsesem stări de percepție pentru care nu existau cuvinte.

Don Juan a explicat viziunile mele incomprehensibile și indescriptibile prin faptul că corpul meu energetic folosea conștiința ca element, nu pentru a călători, pentru că nu aveam suficientă energie, ci pentru a pătrunde în câmpurile energetice ale materiei neînsuflețite sau ale ființelor vii.

11. ARENDAȘUL.

Pentru mine nu au mai urmat exerciții de visat în maniera în care mă obișnuisem. Cu următoarea ocazie când l-am văzut, don Juan m-a repartizat sub îndrumarea a două femei din grupul său: Florinda și Zuleica, cele mai apropiate adepți ale sale. Învățăturile lor nu se refereau deloc la porțile visatului, ci la diferitele modalități de utilizare a corpului energetic, iar lecțiile nu au durat suficient ca să aibă vreo influență asupra mea. Mi-au lăsat impresia că le interesa mai mult să mă verifice decât să mă învețe ceva.

— Nu mai am ce să te învăț despre visat, a spus don Juan când l-am chestionat asupra acestei situații. Timpul petrecut de mine pe pământ s-a încheiat. Dar Florinda rămâne. Ea este cea care vă va îndruma, nu numai pe tine, ci și pe toți ceilalți ucenici ai mei.

— Va continua antrenamentele mele de visat?

— Nu știu asta și nici ea nu știe. Totul depinde de spirit. Adevăratul conducător al jocului. Noi nu suntem jucători independenți. Suntem doar pioni în mâinile lui. Urmând poruncile spiritului, trebuie să-ți spun ce este cea de a patra poartă a visatului, deși nu te mai pot îndruma.

— Ce rost mai are să-mi stârnești interesul? Prefer să nu știu.

— Spiritul nu lasă asta la discreția ta sau a mea. Trebuie să-ți prezint cea de a patra poartă a visatului, fie că-mi place sau nu.

Don Juan mi-a explicat că la cea de a patra poartă a visatului corpul energetic călătorește către locuri concrete specifice și că sunt trei moduri de utilizare a celei de a patra porți: unu – pentru a călători în locuri concrete din această lume; doi – pentru a călători în locuri concrete, aflate în afara acestei lumi; și trei – pentru a călători în locuri care există numai în intenția altora. A spus că cel de al treilea mod este cel mai dificil și cel mai periculos dintre cele trei și, indiscutabil, categoria preferată de călătorii a vrăjitorilor din timpuri străvechi.

— Ce vrei să fac cu aceste cunoștințe? Am întrebat eu.

— Pentru moment, nimic. Clasează-le până când vei avea nevoie de ele.

— Vrei să spui că pot trece prin cea de a patra poartă de unul singur, fără nici un ajutor?

— Dacă poți sau nu să faci asta depinde numai de spirit.

A abandonat brusc subiectul, dar nu mi-a lăsat senzația că ar trebui să încerc să ajung la cea de a patra poartă și s-o trec de unul singur.

Apoi don Juan a fixat o ultimă întâlnire cu mine pentru a-mi oferi, spunea el, un fel de lecție finală, care să însumeze concluziile și sfaturile sale la încheierea antrenamentelor mele de visat. Mi-a spus să vin în orașelul din sudul Mexicului, unde locuia împreună cu ceilalți vrăjitori din grupul său.

Am ajuns acolo după-amiaza târziu. Am stat cu don Juan în curtea interioară a casei sale, în niște fotolii incomode de răchită împletită, căptușite cu perne groase, supradimensionate. Don Juan a râs și mi-a făcut cu ochiul. Fotoliile erau un dar primit din partea uneia dintre membrele grupului său, așa că, pur și simplu, trebuia să stăm pe ele ca și cum nu ne-ar fi incomodat nimic. Mai ales pe el. Fuseseră cumpărate pentru el în Phoenix, Arizona și aduse cu mare dificultate în Mexic.

Don Juan m-a rugat să-i citesc o poezie de Dylan Thomas, care, spunea el, era deosebit de încărcată de semnificații pentru mine în acel moment.

Doream fierbinte să mă îndepărtez de minciuna ce sfârâie pârjolită și de vaietul continuu al vechilor spaime ce crește tot mai teribil pe măsură ce ziua trece peste deal să se cufunde în marea adâncă.

Doresc fierbinte să mă îndepărtez, darmi-e teamă;

O fărâamă de viață, neconsumată încă, ar putea sări-n scânteie din vechea minciună ce arde-n țarină și, explodând în aer, să mă lase pe jumătate orb.

Don Juan s-a ridicat și a spus că se duce să facă o plimbare în piața din centrul orașelului. M-a invitat să merg cu el. Am presupus imediat că poezia îi produsese o reacție negativă și simțea nevoia să o risipească.

Pe drumul către piață nici unul din noi nu a scos un cuvânt. Am făcut de vreo două ori înconjurul pieței, tot fără nici o vorbă. Se aflau acolo destul de mulți oameni, înghesuindu-se în jurul magazinelor de pe străzile ce încadrau parcul pe laturile de est și de nord. Toate străzile din jurul pieței aveau pavaje pline de neregularități. Casele erau masive, clădiri cu un singur nivel, construite din cărămizi de argilă albă, cu acoperișuri de olane, pereți văruiți și uși vopsite în albastru sau cafeniu. Pe o stradă laterală, la un cvartal distanță de piață, se profilau amenințător, pe deasupra acoperișului singurului hotel din oraș, zidurile înalte ale uriașei biserici coloniale ce semăna cu o moschee musulmană. Pe latura de sud erau două restaurante, care coexistau în mod inexplicabil unul lângă altul și făceau afaceri bune, servind, practic, același meniu la aceleași prețuri.

Am rupt tăcerea și l-am întrebat pe don Juan dacă și lui i se părea ciudat că între cele două restaurante nu era nici o diferență.

— Orice este posibil în acest oraș, a răspuns el. Felul în care a spus-o însă m-a neliniștit.

— De ce ești atât de nervos? M-a întrebat el cu o expresie serioasă. Știi ceva și nu-mi spui?

— De ce sunt nervos? Bună glumă. Sunt totdeauna nervos când mă aflu în preajma ta, don Juan. Câteodată, mult mai mult decât ceilalți.

A părut că face un efort serios să nu izbucnească în ris.

— Nagualii nu sunt tocmai cele mai plăcute ființe de pe fața pământului, a spus el pe un ton de scuză. Am învățat asta din proprie experiență, fiind pus în situația de a avea de a face cu profesorul meu, teribilul nagual Julian. Simpla lui prezență mă speria de moarte. Iar când își îndrepta atenția asupra mea, aveam întotdeauna senzația că viața mea nu făcea nici cât o ceapă degerată.

— Este incontestabil, don Juan, că tu ai același efect asupra mea.

A râs din toată inima.

— Nu, nu. Categorie, exagerezi. În comparație cu el, eu sunt un înger.

— Poate că ești un înger în comparație, numai că nagualul Julian nu este aici, pentru a te putea compara cu el.

A râs o clipă, apoi a devenit din nou serios.

— Nu știu de ce, dar este clar că sunt cuprins de spaimă, am explicat eu.

— Crezi că ai vreun motiv să fii cuprins de spaimă? A întrebat el și s-a oprit din mers pentru a mă privi în față.

Tonul său și sprâncenele ridicate mi-a creat impresia că mă suspecta că știu ceva ce nu-i dezvăluiam. Era evident că așteaptă o destăinuire din partea mea.

— Insistența ta mă pune pe gânduri, am spus eu. Ești sigur că nu tu ești cel care are un as ascuns în mânecă?

— Am, într-adevăr, un as în mânecă, a admis el și a zâmbit. Dar nu asta este problema. Problema este că aici, în acest oraș, există ceva ce te așteaptă pe tine. Iar tu nu prea știi exact ce este sau știi ce este, dar nu îndrăznești să-mi spui, ori chiar nu știi nimic despre asta.

— Ce mă așteaptă pe mine aici?

În loc să-mi răspundă, don Juan și-a reluat brusc mersul și am continuat să ne plimbăm în jurul pieței în deplină tăcere. Am înconjurat-o de mai multe ori, căutând un loc unde să ne așezăm. La un moment dat, câteva tinere, care stăteau pe o bancă, s-au ridicat și au plecat.

— De ani de zile îți tot vorbesc despre practicile aberante ale vrăjitorilor din Mexicul antic, a spus don Juan, așezându-se pe bancă și făcându-mi semn să mă așez lângă el.

Cu râvna cuiva care nu mai vorbise nicicând despre asta, mi-a relatat din nou ceea ce-mi spusese de nenumărate ori, că acei vrăjitori, mânați de interese extrem de egoiste își concentraseră toate eforturile în acțiunea de perfecționare a practicilor care i-au îndepărtat tot mai tare de cumpătare și de echilibrul psihic și că, în cele din urmă, au fost exterminați atunci când structurile complicate de credințe și practici, pe care le alcătuiseră, au devenit atât de împovărătoare, încât nu le-au mai putut susține.

— Vrăjitorii din timpuri străvechi au trăit și au proliferat în această zonă, bineînțeles, a spus el, urmărindu-mi reacțiile. Aici, pe locul acestui oraș. Orașul actual a fost construit pe fundațiile unuia dintre orașele lor. Aici, în această zonă, și-au desfășurat ei întreaga activitate.

— Ești sigur de asta, don Juan?

— Da. Și la fel vei fi și tu, foarte curând.

Neliniștea mea crescândă mă forța să fac ceva ce detestam: să mă concentrez asupra mea. Don Juan, sesizând încurcătura mea, m-a incitat în continuare.

— Foarte curând vom ști dacă semeni într-adevăr cu vrăjitorii din vechime sau cu vrăjitorii contemporani, a spus el.

— Mă scoți din minți cu toată vorbăria asta ciudată și rău-prevestitoare, am protestat eu.

Cei treisprezece ani petrecuți alături de don Juan mă pregătiseră, mai presus de toate, în sensul de a concepe panica drept ceva ce era în permanență foarte aproape, gata să se declanșeze.

Don Juan părea să șovăie. Am observat privirile furișe pe care le arunca în direcția bisericii. Era chiar neatent. Când i-am vorbit, nu a auzit ce i-am spus. Am fost nevoit să repet întrebarea.

— Aștepti pe cineva?

— Da, aștept, a spus el. Firește că aștept pe cineva. Încercam doar să simt pulsul împrejurimilor. M-ai surprins în acțiunea de sondare a zonei cu ajutorul corpului meu energetic.

— Și ce ai simțit, don Juan?

— Corpul meu energetic simte că toate sunt la locul lor. Piesa se joacă în seara asta. Tu ești principalul protagonist. Eu sunt un actor de compoziție, cu un rol mic, dar însemnat. Ies din scenă în primul act.

— Despre ce tot vorbești, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu mi-a răspuns. A zâmbit doar cu subînțeles.

— Pregătesc terenul, a spus. Ți fac încălzirea – ca să zicem așa – insistând asupra ideii că vrăjitorii din timpurile moderne au primit o lecție dură. Și-au dat seama că numai dacă rămân total detașați pot avea energia de

a fi liberi. Detașarea lor este de un tip special, născută nu din frică sau indolență, ci din convingere.

Don Juan s-a oprit, s-a ridicat și și-a întins brațele în față, lateral și, apoi, către spate.

— Fă și tu la fel, m-a sfătuit. Îți relaxează corpul, iar tu trebuie să fii foarte relaxat pentru a face față la ceea ce te așteaptă diseară. A zâmbit larg. Diseară te așteaptă fie totala detașare, fie completa subjugare de către propriile plăceri și slăbiciuni. Este o opțiune pe care trebuie să o faci orice nagual din brânza mea. S-a așezat din nou și a răsuflat adânc. Părea că ceea ce-mi spusese îi epuizase întreaga energie. Cred că înțeleg ce înseamnă detașarea și subjugarea, a continuat el, pentru că am avut privilegiul de a cunoaște doi naguali: pe binefăcătorul meu, nagualul Julian și pe binefăcătorul acestuia, nagualul Elias. Am observat ce-i deosebea. Nagualul Elias era într-atât de detașat, încât avea capacitatea să renunțe la un dar de putere. Nagualul Julian era și el detașat, dar nu îndeajuns pentru a putea renunța la un asemenea dar.

— Judecând după cum vorbești, am spus eu, așa zice că ai de gând să mă supui unui test oarecare diseară. Așa este?

— Eu nu am puterea să te supun la nici un fel de teste, dar spiritul are această putere, a spus el cu un surâs și a adăugat: eu sunt doar un intermediar al său.

— Ce intenționează spiritul să-mi facă, don Juan?

— Tot ce-ți pot spune este că diseară vei avea o lecție de visat, așa cum au fost precedentele din acest domeniu, dar lecția nu va fi predată de mine. Altcineva îți va fi profesor și te va îndruma diseară.

— Cine va fi profesorul și îndrumătorul meu?

— Un musafir a cărui prezență poate fi pentru tine o groaznică surpriză sau poate să nu te surprindă deloc.

— Și care este tema lecției de visat pe care o voi avea?

— Este cea de a patra poartă a visatului. Lecția este compusă din două părți. Prima parte ți-o voi explica eu imediat. Cea de a doua parte nu-ți poate fi explicată de nimeni, pentru că este ceva ce ține numai de tine. Toți nagualii din brânza mea au beneficiat de această lecție în două părți, dar niciuna dintre aceste lecții nu s-a asemănat cu celelalte; fiecare a fost astfel structurată, încât să corespundă trăsăturilor de caracter ale fiecărui nagual.

— Explicațiile tale nu mă ajută defel, don Juan. Devin din ce în ce mai nervos.

Am rămas tăcuți un răstimp îndelungat. Eram tulburat și nu aveam astâmpăr. Nu știam ce să mai spun, fără să devin cicălit.

— După cum știi, pentru vrăjitorii contemporani perceperea directă a energiei este o realizare ce se obține prin efortul personal al fiecăruia, a spus don Juan. Nu manevrăm punctul de asamblare prin auto disciplină. Pentru vrăjitorii din vechime, deplasarea punctului de asamblare era consecința situației de supunere în care se plasau față de alții, față de profesorii lor, care realizau aceste deplasări prin operațiuni misterioase și le ofereau discipolilor lor ca daruri de putere. Cineva cu mai multă energie decât noi ne poate face orice, a continuat el. De exemplu, nagualul Julian ar fi putut să mă transforme în

orice ar fi dorit el, într-un demon sau într-un sfânt. Dar era un nagual impecabil și m-a lăsat să fiu eu însumi. Vrăjitorii din vechime nu erau atât de impecabili și, prin strădania lor permanentă de a-și asigura controlul asupra altora, au reușit să instaureze o atmosferă de întuneric și teroare, care s-a transmis de-a lungul timpului de la profesor la discipol. S-a ridicat și și-a rotit privirea asupra împrejurimilor. După cum vezi, nu este mare lucru de capul orașului ăsta, a spus în continuare, dar el exercită o fascinație unică pentru luptătorii din branșa mea. Aici se află sursa a ceea ce suntem și sursa a ceea ce nu vrem să fim. Deoarece mie mi-a sosit sorocul, trebuie să-ți transmit unele idei, să-ți relatez unele întâmplări, să te pun în legătură cu unele ființe, chiar aici, în acest oraș, exact așa cum a făcut cu mine binefăcătorul meu.

Don Juan a spus că repetă ceva ce-mi era deja cunoscut, că ceea ce era el și tot ce știa reprezentau moștenirea lăsată de profesorul său, nagualul Julian. Acesta, la rândul său, moștenise totul de la profesorul său, nagualul Elias. Și așa mai departe, nagualul Elias, de la nagualul Rosendo; acesta, de la nagualul Lujan; nagualul Lujan, de la nagualul Santisteban; iar nagualul Santisteban, de la nagualul Sebastian.

Mi-a spus din nou, pe un ton foarte oficial, ceva ce-mi explicase de mai multe ori în trecut, că înaintea nagualului Sebastian existaseră opt alți naguali, dar că aceștia fuseseră total diferiți de cei care au urmat. Avuseseră o cu totul altă atitudine față de vrăjitorie, o cu totul altă concepție asupra ei, deși făceau totuși parte din aceeași linie de descendență cu cei din branșa sa.

— Acum, trebuie să-ți amintești și să-mi repeți tot ce ți-am spus despre nagualul Sebastian, mi-a cerut el.

Solicitarea sa mi s-a părut ciudată, dar am repetat tot ceea ce-mi fusese spus fie de el, fie de cei din grupul său referitor la nagualul Sebastian și legendarul bătrân vrăjitor, cel care sfidează moartea, cunoscut sub apelativul de arendaș.

— Știi că cel care sfidează moartea ne face daruri de putere la fiecare nouă generație, a spus don Juan. Iar natura specifică a acestor daruri este ceea ce a schimbat cursul evoluției branșei noastre.

Mi-a explicat că arendașul, fiind un vrăjitor din vechea școală, învățase de la profesorii săi toate subtilitățile referitoare la deplasarea punctului de asamblare. Întrucât avea la activ, probabil, mii de ani de viață și conștiință străină nouă – timp din belșug pentru a se perfecționa – știa cum se pot obține și menține sute, dacă nu chiar mii, de poziții ale punctului de asamblare. Darurile lui erau deopotrivă ca niște diagrame reprezentând deplasarea punctului de asamblare în poziții specifice și ca niște ghiduri conținând instrucțiuni asupra modului în care punctul poate fi imobilizat în oricare dintre aceste poziții, astfel putându-se realiza coeziunea.

Don Juan era în cea mai bună formă de povestitor. Nu-l mai văzusem niciodată relatând ceva cu atâta dramatism. Dacă nu l-aș fi cunoscut bine, aș fi putut jura că vocea sa avea inflexiunile joase și încărcate de neliniște ale cuiva stăpânit de teamă sau griji. Gesturile sale îmi creau impresia unui actor talentat care interpretează la perfecție o stare de nervozitate și adâncă preocupare.

El s-a uitat cu atenție la mine și, pe tonul și în maniera cuiva care făcea o dezvăluire dureroasă, a spus că, de exemplu, nagualul Lujan primise din partea arendașului un dar de cincizeci de poziții. Dădea din cap sacadat, ca și când m-ar fi îndemnat, fără vorbe, să reflectez la ceea ce tocmai îmi spusese. N-am zis nimic.

— Cincizeci de poziții! A exclamat el cu uimire. Pentru un dar, una sau, cel mult, două poziții ar fi fost mai mult decât suficient. A ridicat din umeri în semn de consternare. Mi s-a spus că arendașul îl plăcea pe nagualul Lujan foarte mult, a continuat el. Au legat o prietenie atât de strânsă, încât erau, practic, nedespărțiți. Se spune că nagualul Lujan și arendașul obișnuiau să intre tacticos în biserica de colo în fiecare dimineață, pentru a asista la slujba de dimineață.

— Chiar aici, în acest oraș? Am întrebat eu, total surprins.

— Chiar aici, a răspuns el. Este posibil ca ei să fi șezut chiar în acest loc, pe o altă bancă, cu mai bine de o sută de ani.

— Nagualul Lujan și arendașul s-au plimbat într-adevăr prin această piață? Am întrebat eu din nou, incapabil să-mi stăpânesc uimirea.

— Cu siguranță! A exclamat el. Te-am adus aici în seara asta pentru că poezia pe care mi-ai citit-o mi-a sugerat că este timpul să-l cunoști pe arendaș.

Am fost cuprins instantaneu de panică, de parcă aș fi fost trăsnit. Pentru un moment a trebuit să respir pe gură.

— Am tot discutat despre extraordinarele realizări ale vrăjitorilor din vremuri străvechi, a spus don Juan în continuare. Dar este dificil atunci când trebuie să vorbești numai în termeni abstracti, fără a avea posibilitatea unei cunoașteri directe. Pot să-ți repet până-n ziua de apoi ceva ce este clar ca lumina zilei pentru mine, dar imposibil de înțeles ori de crezut pentru tine, pentru că îți lipsește cunoașterea practică a respectivei noțiuni.

S-a ridicat și m-a privit din creștet până-n tălpi.

— Hai să mergem la biserică, mi-a spus. Arendașului îi sunt dragi biserica și împrejurimile ei. Sunt sigur că acum este momentul să mergem acolo.

De foarte puține ori pe tot parcursul relației mele cu don Juan am simțit o asemenea aprehensiune. Eram ca paralizat. Când m-am ridicat, tremuram din tot corpul. Stomacul îmi era un ghem de nervi. Totuși, l-am urmat pe don Juan, fără o vorbă, când s-a îndreptat spre biserică. Mă împleticeam și mi se tăiau genunchii la fiecare pas. După ce am străbătut scurta distanță din piață până la treptele de calcar ale pridvorului bisericii, era cât pe ce să leșin. Don Juan m-a luat de după umeri ca să mă sprijine.

— Iată-l acolo pe arendaș, a spus el pe un ton atât de normal de parcă tocmai văzuse un vechi prieten.

Am privit în direcția în care se uita și am văzut un grup de cinci femei și trei bărbați în capătul opus al pridvorului. Privirea mea rapidă și speriată nu a înregistrat nimic neobișnuit în legătură cu oamenii aceia. Nu am putut nici măcar să-mi dau seama dacă intrau în biserică sau ieșeau din ea. Am observat totuși că păreau să se fi întâlnit întâmplător și nu erau împreună.

Până când don Juan și cu mine am ajuns la ușița scundă, tăiată în masivul portal de lemn, trei dintre femei intraseră în biserică. Cei trei bărbați și celelalte două femei tocmai plecau. Am avut un moment de zăpăceală și m-am uitat la don Juan pentru instrucțiuni. Mi-a indicai, cu o mișcare din cap, recipientul cu apă sfințită.

— Trebuie să respectăm rânduiala și să ne facem semnul crucii, mi-a șoptit.

— Unde este arendașul? Am întrebat eu, tot în șoaptă.

Don Juan și-a înmuiat vârfurile degetelor în recipient și s-a închinat. Cu un gest hotărât din cap, m-a îndemnat să fac la fel.

— Arendașul era unul dintre cei trei bărbați care au plecat? Am șoptit eu aproape direct în urechea lui.

— Nu, a răspuns el în șoaptă. Arendașul este una din femeile care au rămas aici. Cea din ultimul rând de bănci.

În clipa aceea, o femeie din ultimul rând și-a întors capul către mine, a zâmbit și a dat din cap. Dintr-un salt, am fost la ușă și am fugit afară. Don Juan a alergat după mine. Cu o agilitate incredibilă, m-a ajuns din urmă și m-a apucat de braț.

— Unde te duci? M-a întrebat el cu fața și întregul corp contorsionate de râs.

M-a ținut strâns de braț, în timp ce eu găfăiam, încercând să trag cât mai mult aer în piept. Simțeam că mă sufoc. Hohotele de râs ale lui don Juan se succedau ca valurile oceanului. M-am smucit din strânsoarea mâinilor lui și m-am îndreptat către piață. El a venit după mine.

— Nu mi-am imaginat că vei fi atât de tulburat, a spus, zguduit de noi hohote de râs.

— De ce nu mi-ai spus că arendașul este o femeie?

— Vrăjitorul de acolo, din biserică, este cel care sfidează moartea, a spus el solemn. Pentru un vrăjitor de talia lui, atât de versat în domeniul deplasării punctului de asamblare, a fi bărbat sau femeie este o chestiune de preferință sau de circumstanță. Aceasta este prima parte a lecției de visat pe care am spus că o vei avea. Iar cel care sfidează moartea este musafirul misterios care te va îndruma pe parcursul ei.

Se ținea de șale, înecându-se și tușind de atâta râs. Rămăsesem fără grai. Apoi m-a apucat o furie subită. Nu eram furios pe don Juan sau pe mine ori pe cineva anume. Era o furie rece care mă făcea să mă simt de parcă pieptul și mușchii gâtului erau gata să-mi explodeze.

— Să mergem înapoi la biserică, am strigat cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o.

— Haide, haide, a spus el pe un ton liniștitor. Nu trebuie chiar să te arunci așa în foc. Gândește-te. Reflectează. Cumpănește lucrurile. Liniștește-ți cugetul. N-ai mai fost niciodată în viață pus în fața unei asemenea încercări. Acum ai nevoie de calm. Nu pot să-ți spun ce anume să faci. Pot doar, ca orice alt nagual, să te confrunt cu provocarea, după ce-ți voi fi spus – în termeni indirecti – tot ce este oportun. Aceasta este încă una dintre manevrele utilizate

de naguali: să spui tot, fără a spune lucrurilor pe nume, sau să soliciți, fără ca, efectiv, să ceri.

Voiam să terminăm cât mai repede cu tot. Dar don Juan a spus că un scurt respiro m-ar putea ajuta să-mi recapăt ce mai rămăsese din încrederea în mine. Mi s-au tăiat genunchii. Cu multă sollicitudine, don Juan m-a ajutat să mă așez pe bordură și s-a așezat lângă mine.

— Prima parte a lecției acesteia de visat se referă la faptul că masculinitatea și feminitatea nu sunt stări definitive, ci rezultatul unei acțiuni specifice de poziționare a punctului de asamblare, a spus el. Acțiunea este, normal, o chestiune de voință și de instruire corespunzătoare. Întrucât acesta a fost un subiect foarte îndrăgit de vrăjitorii din vechime, ei sunt singurii care pot face lumină în problema respectivă.

Probabil, pentru că era singurul lucru rațional pe care-l puteam face, am început o controversă cu don Juan.

— Nu pot să accept sau să cred ceea ce-mi prezinți, i-am spus și am simțit cum mă încing la față.

— Dar ai văzut femeia, a ripostat don Juan. Crezi că toate astea nu sunt decât trucuri?

— Nu știu ce să cred.

— Ființa aceea din biserică este cu adevărat o femeie, a spus el cu vehemență. De ce trebuie să te neliniștească asta atât de mult? Faptul că ea s-a născut bărbat nu face decât să ateste ce putere au acțiunile vrăjitorilor din vechime. Acest lucru n-ar trebui să te surprindă. Ai experimentat deja în practică toate principiile vrăjitoriei.

Simțeam că pleznesc de atâta încordare. Don Juan mi-a spus, pe un ton acuzator, că vreau doar să discut în contradictoriu. Cu o răbdare forțată, dar cu nedisimulată morgă, i-am expus principiile biologice ce stau la baza caracterului masculin și feminin.

— Înțeleg toate astea, a zis el. Și ai dreptate în ceea ce spui. Cusurul tău este că încerci să conferi afirmațiilor tale o valabilitate universală.

— Dar vorbim aici despre principii de bază, am strigat eu. Acestea vor fi determinante pentru om aici sau în oricare alt loc din univers.

— Așa este, așa este, a spus el pe un ton calm. Tot ce spui tu este adevărat atâta timp cât punctul nostru de asamblare rămâne în poziția sa obișnuită. Dar, în momentul în care este deplasat dincolo de anumite limite și nu mai funcționează regulile lumii noastre de zi cu zi, nici unul dintre principiile atât de dragi ție nu mai are valabilitatea totală pe care o susții. Greșeala pe care o faci este să uiți că cel care sfidează moartea a depășit aceste limite de mii și mii de ori. Nu trebuie să fii un geniu pentru a-ți da seama că arendașul nu mai este sub influența acelorași forțe care te guvernează pe tine acum.

I-am spus că disputa mea, dacă putea fi numită dispută, era nu cu el, ci cu acceptarea laturii practice a vrăjitoriei, care – până în acel moment – fusese atât de abstractă și îndepărtată, încât nu constituise niciodată o problemă reală pentru mine. Am subliniat că, în calitate de visător, aveam experiența necesară pentru a confirma că în visat este posibil orice. I-am reamintit că el însuși îmi

susținuse și cultivase această convingere, împreună cu cea privind necesitatea imperioasă a unei minți sănătoase. Ceea ce-mi prezenta el acum în cazul arendașului era o nebunie, un subiect ce se preta doar pentru visat, dar nu și pentru lumea reală. I-am declarat că pentru mine ceea ce susținea el era dezgustător și de neconceput.

— Și de ce această reacție violentă? A întrebat el cu un zâmbet.

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. M-am simțit penibil.

— Cred că o percep ca pe un atac la însăși esența mea de om, am recunoscut.

Așa și era. Numai gândul că femeia din biserică era bărbat îmi producea cumva greață.

Mi-a trecut deodată prin minte o idee: probabil că arendașul este un travestit. L-am chestionat imediat pe don Juan cu toată seriozitatea asupra unei asemenea posibilități. A râs atât de tare, încât părea gata să leșine.

— Este o posibilitate care ține prea mult de cele lumești, a spus el. Poate că vechii tăi prieteni ar face așa ceva. Cei noi însă au resurse mult mai mari și sunt mai puțin obsedați de sex. Repet. Ființa aceea din biserică este o femeie. Este o „ea”. Și are toate organele și trăsăturile caracteristice unei femei. A zâmbit malițios. Întotdeauna te-ai simțit atras de femei, nu-i așa? Se pare că această situație a fost creată special pentru tine.

Amuzamentul său era atât de autentic și de inocent, încât m-am molipsit și eu. Am râs amândoi. El, cu toată impetuozitatea, iar eu, cu toată aprehensiunea.

Atunci, am luat o decizie. M-am ridicat și am spus răspicat că nu nutream nici o dorință să am de-a face cu arendașul, indiferent de forma și aspectul său. Opțiunea mea era să mă retrag din această acțiune și să mă întorc la casa lui don Juan, apoi acasă la mine.

Don Juan a spus că – din punctul lui de vedere – nu avea nimic împotriva deciziei mele și am pornit pe drumul de întoarcere către locuința lui. În mintea mea, gândurile mi se succedau cu o viteză sălbatică. Procedam oare cum era mai bine? Fugeam de teamă? Desigur că imediat am explicat rațional decizia mea ca fiind corectă și inevitabilă. La urma urmelor, pe mine nu mă interesau achizițiile de nici un fel – mă asiguram eu pe mine însumi – iar primirea darurilor arendașului era ca și când aș fi achiziționat o proprietate. Apoi am fost cuprins de îndoieli și de curiozitate. Erau atâtea întrebări pe care aș fi putut să i le pun celui care sfidează moartea.

Inima a început să-mi bată atât de tare, încât îi simțeam bătăile în stomac. Bătăile s-au transformat brusc în vocea emisarului, care și-a încălcat promisiunea de a nu se amesteca și mi-a spus că o forță inimaginabilă îmi accelera pulsul pentru a mă face să mă întorc la biserică; să merg către casa lui don Juan însemna să merg la moarte. M-am oprit și i-am comunicat grabnic lui don Juan spusele emisarului.

— Este adevărat? L-am întrebat.

— Mă tem că da, a recunoscut el timid.

— De ce nu mi-ai spus asta, don Juan? Aveai de gând să mă lași să mor, pentru că crezi că sunt un laș? L-am întrebat eu mânios.

— Nu mureai tu așa, cu una cu două. Corpul tău energetic are resurse inepuizabile. Și nu mi-a trecut niciodată prin minte să te consider un laș. Ți respect deciziile și puțin îmi pasă care sunt motivațiile lor. Ești, ca și mine, la capăt de drum. Așa că fii un adevărat nagual. Nu te rușina de ceea ce ești. Dacă ai fi fost laș, cred că ai fi murit de frică demult, cu mulți ani în urmă. Dar dacă ți-e prea teamă să-l cunoști pe cel care sfidează moartea, atunci mai degrabă mori decât să dai ochii cu el. Nu este nici o rușine în asta.

— Să mergem înapoi la biserică, am spus eu cât se poate de calm.

— Ei, acum ajungem la fondul problemei! A exclamat don Juan. Dar, mai întâi, hai să ne întoarcem în parc, să ne așezăm pe o bancă și să examinăm cu grijă opțiunile tale. Avem timpul disponibil; de altfel, este prea devreme pentru apropiata noastră acțiune.

Ne-am dus înapoi în parc și am găsit imediat o bancă liberă, pe care ne-am așezat.

— Trebuie să înțelegi că numai tu însuși poți lua decizia de a-l întâlni sau nu pe arendaș, de a accepta sau de a refuza darurile sale de putere, a spus don Juan. Dar decizia ta trebuie să o exprimi în fața femeii din biserică, între patru ochi, altfel nu va avea valabilitate.

Don Juan a mai spus că darurile arendașului sunt formidabile, dar prețul plătit pentru ele este colosal, iar el, personal, nu era prea încântat de daruri, nici de preț.

— Înainte de a lua decizia definitivă, a spus don Juan în continuare, trebuie să cunoști toate detaliile tranzacțiilor noastre cu acest vrăjitor.

— Prefer să nu mai aud nimic despre asta, don Juan, m-am rugat eu.

— Este de datoria ta să știi, a spus el. Cum altfel vei putea să iei o hotărâre?

— Nu crezi că dacă știu mai puține lucruri despre arendaș va fi mai bine pentru mine?

— Nu. Asta nu este o situație în care te ascunzi până trece pericolul. Acesta este momentul adevărului. Tot ce ai făcut și ai trăit în lumea vrăjitorilor te-a îndreptat către acest punct. Nu voiam să-ți spun, pentru că știam că ți-o va spune corpul tău energetic, dar nu există nici o modalitate prin care să scapi de această întâlnire. Nici chiar prin moarte nu poți scăpa. Înțelegi? M-a zgâlțâit de umeri. Mă înțelegi? A repetat.

Înțelegeam atât de bine, încât l-am întrebat dacă putea să mă facă să intru într-un alt registru de conștiință, pentru a-mi diminua teama și tulburarea. Forța cu care a spus nu, m-a făcut să tresar.

— Trebuie să te confrunți cu cel care sfidează moartea cu calm și absolută stăpânire de sine, a adăugat el. Și nu poți face asta prin substituiri.

Don Juan a început să-mi spună liniștit iarăși tot ceea ce-mi mai spusese despre cel care sfidează moartea. În timp ce vorbea, mi-am dat seama că, în parte, confuzia mea era consecința modului în care utiliza el cuvintele. În spaniolă folosea, pentru „cel care sfidează moartea”, el desafiante de la muerte, iar pentru „arendăș”, el inguilino, ambele desemnând în mod automat un bărbat. Dar, în descrierea relației dintre arendaș și nagualii din branșa sa,

amesteca desinențele și termenii de gen masculin și feminin, creând o mare confuzie în mintea mea.

Spunea că arendașul trebuia să plătească pentru energia pe care el o lua de la nagualii din branșa noastră, dar plata lui îi legase pe acești vrăjitori de el pentru generații întregi. Ca plată pentru energia căpătată, femeia din biserică îi învăța pe naguali ce să facă exact, pentru a-și deplasa punctele de asamblare în poziții specifice, pe care ea însăși le alesese. Cu alte cuvinte, ea îi înrobea pe fiecare dintre aceștia cu un dar de putere, constând din poziții specifice preselectate, ale punctului de asamblare și toate implicațiile acestuia.

— Ce vrei să spui prin „toate implicațiile acestuia”, don Juan?

— Mă refer la consecințele negative ale acestor daruri. Femeia din biserică nu cunoaște decât delectarea și răsfațul în plăcere. Nu există cumpătare și moderație în această femeie. De pildă, l-a învățat pe nagualul Julian cum să-și poziționeze punctul de asamblare pentru a fi la fel ca ea, o femeie. A-l învăța asta pe binefăcătorul meu, care era un hedonist incurabil, echivala cu a da băutură unui bețiv.

— Dar nu suntem fiecare răspunzători de ceea ce facem?

— Da, într-adevăr, așa este. Totuși, unora dintre noi le este mai dificil decât altora să acționeze cu deplină responsabilitate. Să sporești această dificultate în mod deliberat, așa cum face această femeie, înseamnă să sporești în mod inutil presiunile la care suntem supuși.

— Cum știi că femeia din biserică face asta în mod deliberat?

— Le-a făcut-o tuturor nagualilor din branșa mea. Dacă ne uităm la noi cu imparțialitate și onestitate, trebuie să recunoaștem că cel care sfidează moartea ne-a transformat – prin intermediul darurilor sale – într-o categorie de vrăjitori foarte dedați delectării și dependenți de aceasta.

Nu am putut să îi mai trec cu vederea inconsecvența în utilizarea termenilor și i-am atras atenția asupra acestui lucru.

— Trebuie să vorbești despre acest vrăjitor fie la masculin, fie la feminin, dar nu la ambele genuri, am spus eu cu severitate. Sunt și așa foarte încordat, iar această folosire arbitrară a genurilor mă face să fiu și mai agitat.

— Și eu sunt foarte agitat, a mărturisit el. Dar adevărul este că cel care sfidează moartea este și de genul masculin și de genul feminin. Niciodată nu am reușit să am o atitudine de complezență față de schimbările de gen ale acestui vrăjitor. Am fost sigur că și tu vei reacționa la fel, întrucât l-ai cunoscut întâi ca bărbat.

Don Juan mi-a amintit de o întâmplare, petrecută cu ani în urmă, când m-a luat cu el pentru a-l întâlni pe cel care sfidează moartea și am cunoscut un indian ciudat, nici tânăr, nici bătrân, de o constituție firavă. Îmi rămăsese în minte mai ales accentul său straniu și expresia neobișnuită pe care o folosea atunci când povestea despre lucrurile pe care susținea că le văzuse, mis ojos se pasearon, ochii mi se plimbau. De exemplu, spunea: „ochii mi se plimbau pe coifurile cuceritorilor spanioli.”

Amintirea acelei întâmplări era atât de slabă, încât crezusem întotdeauna că întâlnirea durase numai câteva minute. Don Juan îmi spusese însă mai târziu că petrecusem o zi întreagă în tovărășia celui care sfidează moartea.

— Motivul pentru care am încercat, mai devreme, să aflu de la tine dacă știi ce se petrece, a continuat don Juan, este că am crezut că atunci, cu ani în urmă, ți-ai fixat chiar tu o întâlnire cu cel care sfidează moartea.

— Mă supraestimezi, don Juan. În cazul acesta chiar că nu am habar de nimic. Dar ce te-a făcut să crezi că știu ceva?

— Cel care sfidează moartea a părut să te placă foarte mult. Asta pentru mine a însemnat că el ar fi putut să-ți fi dat un dar de putere, deși tu nu-ți aminteai nimic. Sau ar fi putut să stabilească această întâlnire cu el ca femeie. Am bănuțit chiar că ți-a dat instrucțiuni precise în acest sens.

Don Juan a precizat că cel care sfidează moartea, fiind categoric un sclav al ritualului, își întâlnea întotdeauna nagualii din domeniul său mai întâi ca bărbat – așa cum s-a întâmplat în cazul nagualului Sebastian – iar apoi ca femeie.

— De ce numești darurile celui care sfidează moartea daruri de putere? Și de ce se face așa un secret din asta? Am întrebat eu. Tu însuți îți poți deplasa singur punctul de asamblare în orice poziție dorești, nu?

— Se numesc daruri de putere, pentru că sunt produsul științei de înaltă specializare a vrăjitorilor din vremuri străvechi, a spus el. Caracterul secret al acestor daruri rezidă în faptul că absolut nimeni de pe acest pământ – în afară de arendaș – nu ne-ar putea oferi un eșantion din această înaltă știință. Sigur că poți să-mi deplasez punctul de asamblare în orice poziție vreau, în interiorul sau în exteriorul formei energetice umane. Dar ceea ce nu pot eu și numai cel care sfidează moartea poate, este să știu ce să fac cu corpul meu energetic în fiecare din aceste poziții pentru a realiza o percepție totală, coeziunea totală.

Mi-a explicat apoi că vrăjitorii din ziua de azi nu cunosc detaliile miilor și miilor de poziții posibile ale punctului de asamblare.

— Ce vrei să spui prin detalii? Am întrebat.

— Modalități specifice de acțiune asupra corpului energetic, pentru a putea menține punctul de asamblare fixat în anumite poziții, a răspuns el.

S-a luat drept exemplu pe sine. A spus că darul de putere pe care i-l făcuse cel care sfidează moartea era poziția punctului de asamblare al unui corb și procedurile de manipulare a corpului său energetic pentru a realiza percepția totală a unui corb. A explicat că ceea ce urmăriseră să obțină cu orice preț vrăjitorii din vechime era percepția totală, coeziunea totală, iar în cazul propriului dar de putere, percepția totală se putea realiza prin intermediul unui proces de acțiune deliberată, pe care a trebuit să-l deprindă pas cu pas, așa cum ai învăța să lucrezi cu un mecanism foarte complicat.

Don Juan a explicat în continuare că majoritatea deplasărilor punctului de asamblare pe care le obțin vrăjitorii contemporani sunt mici translări ale acestuia, ce implică un mănunchi redus de filamente energetice luminoase din interiorul oului luminos, numit banda umanului ori aspectul pur omenesc al energiei universului. Dincolo de această bandă, dar tot în interiorul oului luminos, se află zona deplasărilor grandioase ale punctului de asamblare. Când este translat în orice poziție din acea zonă, percepția pe care o realizăm este comprehensibilă, dar sunt necesare proceduri extrem de detaliate pentru ca ea să fie totală.

— Făpturile anorganice v-au jucat, ție și lui Carol Tiggs, un renghi cu prilejul ultimei voastre călătorii, ajutându-vă să realizați coeziunea totală în cadrul unei deplasări de amploare a punctului de asamblare, a spus el. Ele v-au împins punctele de asamblare în cea mai îndepărtată poziție și, apoi, v-au ajutat să percepeți realitatea de acolo, ca și când v-ați fi aflat în lumea cotidiană. Un lucru aproape imposibil. Pentru a realiza o astfel de percepție, vrăjitorii au nevoie de cunoștințe foarte detaliate sau de prieteni puternici. Prietenele voastre v-ar fi trădat, în cele din urmă și v-ar fi lăsat să vă descurcați singuri și să învățați pe pielea voastră cum să supraviețuiți în lumea aceea. Ați fi sfârșit, precum acei extrem de versați vrăjitori din vechime, îmbibați până la saturație cu detalii de procedură practice. Fiecare deplasare grandioasă are secretele sale, pe care vrăjitorii din ziua de azi le-ar putea desluși dacă ar ști cum să-și fixeze, un timp suficient de îndelungat, punctul de asamblare în poziția respectivă. Numai vrăjitorii din vechime aveau cunoștințele necesare pentru a face acest lucru.

Don Juan a spus în continuare că celor opt naguali, care i-au precedat lui Sebastian, nu le fuseseră cunoscute procedurile specifice implicate de deplasarea punctului de asamblare și că arendașul îi arătase nagualului Sebastian cum să realizeze percepția totală în zece noi poziții ale punctului de asamblare. Nagualul Santisteban primise șapte, nagualul Lujan, cincizeci, nagualul Rosendo, șase, nagualul Elias, patru, nagualul Julian, șaisprezece, iar lui îi fuseseră arătate două; ceea ce se cifra la un total de nouăzeci și cinci de poziții specifice ale punctului de asamblare despre care aveau cunoștință cei din branșa lui. Spunea că, întrebat dacă consideră acest lucru un avantaj pentru breaslă, ar spune că nu era nici un avantaj, pentru că povara cunoașterii acestor lucruri îi situa mai aproape de felul de a fi al vrăjitorilor din vechime.

— Acum este rândul tău să te întâlnești cu arendașul, a spus el în continuare. Poate că darurile pe care ți le va da ție vor dezechilibra scorul total, iar breasla noastră se va cufunda în bezna care i-a înghițit pe vrăjitorii din vechime.

— Chestiunea asta este atât de serioasă, că te îmbolnăvește, am spus eu.

— Ai sincera mea compasiune, mi-a răspuns el cu o expresie serioasă. Știu că nu este nici o consolare pentru tine dacă-ți spun că asta este cea mai grea încercare pentru nagualul din ziua de azi. Să te confrunți cu ceva atât de antic și de misterios ca arendașul, nu numai că-ți dă fiori, ci te revoltă, pur și simplu. Cel puțin, pentru mine așa a fost și încă mai este.

— De ce trebuie să continui cu această înțelegere, don Juan?

— Pentru că, fără să știi, ai acceptat provocarea celui care sfidează moartea. Ți-am smuls această acceptare, pe parcursul uceniciei tale, în aceeași manieră în care profesorul meu a smuls-o pe a mea, pe ascuns. Și eu am fost pus în aceeași situație groaznică, numai că într-o manieră mai brutală. A început să chicotească. Nagualului Julian îi plăcea să facă glume oribile pe seama altora. Mi-a spus că o văduvă frumoasă și plină de pasiune era îndrăgostită de mine. Nagualul obișnuia să mă ia deseori cu el la biserică și o văzusem acolo pe femeia cu pricina, uitându-se fix la mine. Am conchis că era o

femeie arătoasă. Iar eu eram un tânăr în putere. Când nagualul mi-a zis că ea mă place, m-am lăsat dus de nas. Trezirea a fost foarte dură.

A trebuit să fac mari eforturi pentru a nu râde de actul prin care-și pierduse don Juan inocența. Apoi mi-am dat brusc seama că situația lui nu era cătuși de puțin comică, ci înfiorătoare.

— Ești sigur, don Juan, că femeia aceea este arendașul? Am întrebat eu, sperând că, poate, este doar o greșeală sau o glumă proastă.

— Sunt foarte, foarte sigur, mi-a răspuns el. De altfel, chiar dacă aș fi atât de zălud, încât să-l uit pe arendaș, vederea nu mă poate înșela.

— Vrei să spui, don Juan, că arendașul are alt tip de energie?

— Nu, nu un alt tip de energie, dar, cu siguranță, calități energetice diferite față de oamenii obișnuiți.

— Ești absolut sigur, don Juan, că femeia aceea este arendașul? Am insistat eu, mânat de o stranie reacție de respingere și teamă.

— Femeia aceea este arendașul! A exclamat don Juan pe un ton ce nu admitea nici un fel de dubiu.

Am rămas amândoi tăcuți. Așteptam mișcarea următoare într-o stare de panică de nedescris.

— Ți-am mai spus că a fi un bărbat sau o femeie normală depinde de orientarea punctului de asamblare, a spus don Juan. Prin normal înțeleg că cineva este, din naștere, fie bărbat, fie femeie. Vizionarii văd partea cea mai luminoasă a punctului de asamblare îndreptată către exterior, în cazul femeilor și către interior, în cazul bărbaților. Punctul de asamblare al arendașului a fost orientat inițial către interior, dar el i-a modificat așezarea, răsucindu-l și transformându-și forma energetică de ou într-una de cochilie încolăcită în spirală în jurul său.

12. FEMEIA DIN BISERICĂ.

Don Juan și cu mine ședeam acolo în tăcere. Eu îmi epuizasem întrebările, iar el părea să-mi fi spus tot ceea ce era important. Nu putea să fie mai mult de ora șapte, dar piața era neobișnuit de pustie. Era o seară caldă. În acel oraș oamenii se plimbau de obicei seara prin piață până pe la zece, unsprezece.

Mi-am îngăduit un răgaz pentru a reflecta asupra a ceea ce mi se întâmpla. Timpul petrecut alături de don Juan se apropia de sfârșit. El și cei din grupul său urma să pună în practică visul vrăjitorilor de a părăsi această lume și a intra într-o altă extraordinară dimensiune. Pe baza succesului meu limitat în domeniul visatului, eram convins că aspirațiile lor nu erau iluzorii, ci perfect lucide, deși contrare judecății raționale. Voiau să perceapă neucnoscutul și reușiseră.

Don Juan avea dreptate când spunea că, prin producerea unei deplasări sistematice a punctului de asamblare, visatul eliberează percepția, lărgind sfera a ceea ce poate fi perceput. Pentru vrăjitorii din grupul său, visatul nu numai că deschisese ușile altor lumi perceptibile, ci îi pregătise totodată pentru a intra deplin conștienți în acele lumi. Pentru ei, visatul devenise ceva inefabil, fără precedent, ceva a cărui natură și domeniu puteau fi descrise numai în termeni

indirecți, ca arunci când don Juan spunea că acesta este poarta către lumina și bezna universului.

Pentru ei mai exista doar o singură chestiune rămasă în suspensie: întâlnirea mea cu cel care sfidează moartea. Regretam că don Juan nu mă prevenise, astfel încât să mă fi putut pregăti mai bine pentru asta. Dar el era un nagual care făcea tot ce era important sub impulsul momentului, fără premeditare sau pregătire prealabilă.

Pentru puțin timp mi s-a părut că mă simt bine, stând acolo cu don Juan în parc, așteptând ca lucrurile să se deruleze. Dar, apoi, stabilitatea mea emoțională a suferit o cădere și, într-o clipită, eram iarăși cuprins de cea mai neagră disperare. Am fost asaltat de considerente meschine legate de securitatea persoanei mele, de țelul meu în viață, speranțele și grijile mele. La o examinare mai atentă, totuși, trebuie să recunosc că, poate, singura preocupare adevărată care mă frământa era în legătură cu cele trei membre ale cetei mele din lumea lui don Juan. Dar, dacă mă gândeam foarte bine, nici măcar aceea nu constituia, într-adevăr, o grijă pentru mine. Don Juan le învățase să fie genul de vrăjitoare care știau întotdeauna cum să se descurce și, ceea ce este cel mai important, cum să se descurce cu ceea ce știau.

Cum mă dezbărasem cu mult timp în urmă de toate motivațiile lumești producătoare de suferință, tot ce-mi mai rămăsese era grija pentru propria persoană. Și m-am lăsat, fără rușine, stăpânit de ea. Un ultim răsfăț înainte de a pomi la drum: teama de a muri de mâinile celui care sfidează moartea. Mi s-a făcut atât de frică, încât am simțit că-mi vine rău de la stomac. Am încercat să mă scuz, dar don Juan a râs.

— Nu ești unicul care vomită de frică, a spus el. Când l-am întâlnit eu pe cel care sfidează moartea, am făcut în pantaloni. Crede-mă.

Am așteptat în tăcere un moment insuportabil de lung.

— Ești gata? M-a întrebat el. Am spus că da, iar el a adăugat, ridicându-se: Atunci, hai să mergem și să vedem cum rezisti în prima linie de bătaie.

A luat-o înainte către biserică. Tot ce sunt în stare să-mi mai amintesc până-n ziua de azi despre asta este faptul că don Juan a trebuit, pur și simplu, să mă târască după el tot drumul. Nu-mi mai amintesc cum am ajuns la biserică și când am intrat. Următorul lucru de care-mi aduc aminte este că stăteam în genunchi într-unui din șirurile de bănci vechi de lemn ale bisericii, alături de femeia pe care o văzusem mai devreme. Ea îmi zâmbea. M-am uitat în jurul meu disperat, încercând să văd unde era don Juan, dar el nu se zărea nicaieri. Aș fi luat-o precis la sănătoasa ca scăpat din iad, dacă femeia nu m-ar fi reținut, apucându-mă de braț.

— De ce ți-e atât de frică de mititica de mine? M-a întrebat femeia în engleză.

Am rămas pironit locului, așa ingenuncheat. Ceea ce m-a cucerit instantaneu și complet a fost vocea ei. Nu pot să spun ce anume din tonul ușor răgușit al vocii mi-a evocat ceva cunoscut, dar imposibil de precizat. Era ca și când aș fi cunoscut vocea aceea de când mă știu.

Stăteam nemișcat, ca hipnotizat de sunetul vocii. Femeia m-a mai întrebat ceva în engleză, dar nu am reușit să deslușesc ce a spus. A zâmbit, cu înțelegere.

— E în ordine, a șoptit ea în spaniolă. Stătea în genunchi la dreapta mea. Înțeleg ce este adevărata frică. Eu trăiesc în permanență cu ea.

Tocmai voiam să mă adresez femeii, când am auzit în urechi vocea emisarului.

— Este glasul Hermelinei, doica ta, mi-a spus el.

Singurul lucru pe care l-am știut vreodată despre Hermelinda era ceea ce mi se relatase, că fusese omorâtă din întâmplare de un camion care fugise de la locul accidentului. Faptul că vocea femeii îmi stârnise amintiri atât de profunde și de îndepărtate era pentru mine de-a dreptul șocant. Preț de o clipă am simțit o neliniște dureroasă.

— Sunt doica ta! A exclamat femeia pe un ton blând. Ce extraordinar! Vrei să-ți dau piept?

Trupul îi era zgâlțâit de râs. Am făcut un efort suprem să rămân calm, dar știam că stăpânirea mi se dizolvă rapid și foarte curând aveam să-mi pierd controlul.

— Nu lua în seamă glumele mele, a spus femeia pe un ton grav. Adevărul este că îmi placi foarte mult. Ai o energie debordantă. Iar noi doi ne vom împăca de minune.

Doi bărbați mai în vârstă au îngenuncheat în rândul de bănci din fața noastră. Unul din ei a întors curios capul și s-a uitat la noi. Femeia nu i-a dat nici o atenție și a continuat să-mi șoptească la ureche.

— Lasă-mă să te țin de mână, m-a rugat ea, dar rugămintea a sunat ca un ordin. Mi-am lăsat mâna în mâna ei, incapabil să spun nu. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru încrederea și ascultarea pe care mi le acorzi, a șoptit.

Sunetul glasului ei mă înnebunea. Ușoara răgușeală avea o notă atât de exotică, de feminitate deplină. Nici într-un caz n-aș fi putut crede că este vocea unui bărbat, care se străduiește să vorbească cu glas de femeie. Era ușor răgușită, dar nu guturală sau aspră și distonantă. Aducea mai degrabă cu sunetul mersului desculț pe pietriș.

Am făcut o sforțare extraordinară să străpung o perdea invizibilă de energie ce părea să mă fi învăluit. Am avut sentimentul că am reușit. M-am ridicat, gata să plec și aș fi făcut-o dacă femeia nu s-ar fi ridicat și ea și nu mi-ar fi șoptit la ureche:

— Nu fugi. Am atâtea să-ți spun.

M-am așezat automat la loc, mânat de curiozitate. În mod straniu, neliniștea îmi dispăruse brusc, la fel și teama. Am avut chiar suficient sânge rece s-o întreb:

— Ești cu adevărat femeie?

Ea a chicotit încetișor, ca o fetiță. Apoi a rostit o frază cam întortocheată.

— Dacă ai nesăbuința să crezi că m-aș transforma într-un bărbat fioros ca să-ți fac rău, te înșeli amarnic, a spus ea, accentuând și mai tare tonalitățile fascinante ale vocii aceleia stranie. Tu ești binefăcătorul meu. Iar eu te slujesc, așa cum i-am slujit pe toți nagalii dinaintea ta.

Adunându-mi toată energia de care eram în stare, i-am spus, pe față, ce gândeam:

— Te invit să iei din energia pe care o dețin. Este un cadou pe care ți-l ofer, dar nu vreau, în schimb, nici un fel de daruri de putere de la tine. Vorbesc cât se poate de serios.

— Nu pot lua energie de la tine gratis, a șoptit ea. Întotdeauna plătesc pentru ceea ce capăt. Așa e înțelegerea. Este o prostie să-ți dai energia gratis.

— Toată viața am fost un prost. Crede-mă, i-am răspuns eu. Pot, precis, să-mi permit să-ți fac vreun cadou, nu mi-e greu deloc. Ai nevoie de energie, ia-o. Dar nu vreau să fiu împovărat cu lucruri inutile. Nu posed nimic și-mi place această stare.

A chicotit încântată și a spus că s-ar putea să-mi ia energia, de vreme ce o ofeream cu atâta generozitate, dar că trebuia să-mi plătească pentru asta. Trebuia să-mi dea ceva de valoare similară.

Ascultând-o cum vorbește, mi-am dat seama că vorbea limba spaniolă cu un foarte pronunțat accent străin. Adăuga un fonem în plus la silaba din mijlocul fiecărui cuvânt. Nu mai auzisem niciodată în viață pe cineva care să vorbească în felul acesta.

— Accentul tău este foarte neobișnuit, i-am spus. Din ce zonă provine?

— Din apropierea eternității, a spus ea și a oftat.

Între noi legătura se stabilise, comunicam. Am înțeles de ce a oftat. Ea era cel mai aproape de ceea ce înseamnă permanent, pe când eu eram vremelnic, trecător. Acesta era avantajul meu. Cea care sfida moartea era la ananghie, iar eu eram liber.

Am examinat-o cu atenție. Ca vârstă părea să aibă între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Era o femeie indiană sadea, brunetă și de o constituție robustă, deși nu grasă și nici măcar corpulentă. Am văzut că pielea de pe antebrățe și mâini era netedă, iar mușchii elastici ca la persoanele tinere. Am apreciat că avea o înălțime cuprinsă între 1,65 și 1,70 m. Purta o rochie lungă, un șal negru și mocasini. Așa cum stătea ingenuncheată, puteam totodată să-i văd călcăiele netede și o porțiune din gambele puternice. Era sveltă de mijloc și avea sâni mari, pe care nu putea, sau poate nu voia, să-i ascundă sub șal. Părul îi era negru ca pana corbului și-l purta împletit într-o coadă lungă. Nu era frumoasă, dar nici banală. Trăsăturile chipului ei nu erau în nici un fel deosebite. Părerea mea era că nu ar fi putut atrage cu nimic atenția cuiva, cu excepția ochilor, pe care îi ținea îndreptați în jos, ascunși sub pleoapele lăsate. Ochii îi erau sublimi, limpezi și senini. În afară de ochii lui don Juan, nu mai văzusem alții mai vii și mai strălucitori.

Ochii ei m-au făcut să mă simt în largul meu. Ochi ca aceia nu puteau ascunde o pornire răuvoitoare. Am fost brusc cuprins de un val de încredere și optimism și de sentimentul că o cunoșteam de când lumea. Dar eram totodată conștient și de altceva: de instabilitatea mea emoțională. Îmi făcuse în permanență necazuri în lumea lui don Juan, făcându-mă să mă comport ca o jucărie yo-yo. Aveam momente de totală înțelegere și încredere, urmate imediat de o stare de cumplită neîncredere și suspiciune. Nici în acest caz lucrurile nu

aveau să fie altfel. Mintea mea bănuitoare a scornit imediat avertismentul că eram pe cale să cad victimă farmecelor femeii.

— Ai învățat spaniola de curând, nu-i așa? Am spus eu doar pentru a ieși de sub dominația gândurilor mele și a evita posibilitatea ca ea să le citească.

— De abia ieri, a replicat ea și a izbucnit într-un râs cristalin, arătându-și dinții mici, uimitori de albi ce străluceau ca un șirag de perle.

Oamenii din biserică s-au întors să se uite la noi. Mi-am înclinat capul, ca și când aș fi fost cufundat în rugă. Femeia s-a apropiat și mai mult de mine.

— Există vreun loc unde am putea vorbi în liniște? Am întrebat-o.

— Vorbim aici, a spus ea. Aici am vorbit cu toți nagualii din breasla ta. Dacă vorbești în șoaptă, nimeni nu-și va da seama că purtăm o conversație.

Muream de curiozitate s-o întreb ce vârstă are. Dar mi-a venit în ajutor o amintire, care m-a făcut să-mi revin. Mi-am amintit de un prieten de-al meu, care, ani de-a rândul, îmi tot întinsese tot felul de curse pentru a mă determina să-i spun câți ani am. Detestasem preocuparea lui mărunță față de acest aspect, iar acum era cât pe-acți să procedez și eu la fel. Am renunțat imediat la idee.

Voiam să-i spun asta și ei, numai de dragul conversației, dar ea părea să știe ce se petrece în mintea mea. M-a strâns de braț cu un gest prietenesc, ca și când ar fi vrut să-mi spună că am avut același gând.

— În loc să-mi dai un dar, n-ai putea să-mi spui ceva care să mă ajute în sensul a ceea ce vreau eu? Am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Nu, a șoptit. Suntem extrem de diferiți. Mult mai diferiți decât am crezut că este posibil.

S-a ridicat și a ieșit lateral din rândul de bănci. A efectuat, cu dexteritate, o reverență cu fața la altarul principal. S-a închinat și mi-a făcut semn să o urmez la un altar lateral de mai mari dimensiuni.

Am îngenucheat amândoi în fața unui crucifix reprezentându-l pe Mântuitor în mărime naturală. Înainte să apuc să spun ceva, a început ea să vorbească.

— Sunt în viață de foarte, foarte mult timp, a spus. Datoriez această viață lungă faptului că-mi controlez translările și deplasările punctului de asamblare. Și că, totodată, nu rămân în lumea voastră prea multă vreme. Trebuie să-mi drămuiesc energia pe care o capăt de la nagualii din breasla ta.

— Cum este să exiști în alte lumi? Am întrebat eu.

— Este ca în visat, cu excepția faptului că eu am mai multă mobilitate. De asemenea, pot rămâne mai mult timp oriunde doresc. La fel ca atunci când tu ai putea să stai cât de mult vrei în oricare din visele tale.

— Când te afli în această lume, ești obligată să te limitezi doar la această zonă?

— Nu. Pot merge oriunde vreau.

— Întotdeauna ieși înfățișare de femeie?

— Am fost femeie un timp mai îndelungat decât am fost bărbat. În mod cert, îmi place mult mai mult. Cred că aproape am și uitat cum e să fii bărbat. Sunt într-un totu femeie!

Mi-a luat mâna și m-a făcut să-i ating pelvisul. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Era, într-adevăr, femeie.

— Nu pot să-ți iau așa, pur și simplu, energia, a spus ea, schimbând subiectul. Trebuie să încheiem un alt fel de înțelegere.

În momentul acela, am fost cuprins de un alt acces de raționament pur lumesc. Voiam s-o întreb unde locuiește când se află în lumea aceasta. Nu a fost nevoie să-mi formulez întrebarea pentru a primi răspunsul de la ea.

— Ești cu mult, cu foarte mult mai tânăr decât mine, a spus femeia și deja ai dificultăți în a le spune oamenilor unde trăiești. Chiar dacă-i duci în casa al cărei proprietar ești sau pentru care plătești chirie, nu acolo trăiești cu adevărat.

— Sunt atât de multe lucruri despre care aș vrea să te întreb, dar prin minte nu-mi trec decât gânduri prostești, am spus eu.

— Nu este nevoie să mă întrebi nimic, a răspuns ea. Știi deja tot ce știu și eu. Tot ce-ți trebuie este un impuls pentru ați revendica ceea ce știi. Eu îți dau acest impuls.

Nu numai că-mi treceau prin minte gânduri prostești, dar mă aflu și într-o asemenea stare de sugestibilitate, încât, imediat ce mi-a spus că știu tot ce știe și ea, am și simțit că știam totul și că nu mai era nevoie să mai întreb nimic. I-am spus, râzând, despre naiva mea împăunare.

— Nu ești deloc naiv, m-a asigurat ea cu autoritate. Știi totul, pentru că te afli acum complet în cea de a doua atenție. Privește în jurul tău!

Pentru un moment nu am putut să-mi focalizez privirea. Ca și când mi-ar fi intrat apă în ochi. Când am reușit să mă concentrez, am știut că se întâmplase ceva grav. Biserica era altfel, mai întunecoasă, cu un aer mai opresiv și, cumva, mai dur. M-am ridicat și am făcut câțiva pași către naos. Ceea ce mi-a atras imediat atenția au fost rândurile de bănci; nu erau făcute din lemn masiv, ci din prăjini subțiri, împletite. Erau bănci confecționate artizanal, așezate înăuntrul unei mărețe clădiri de piatră. De asemenea, lumina din biserică era schimbată. O lumină gălbuie și slabă care forma cele mai întunecate umbre pe care le-am văzut vreodată. Provenea de la lumânările ce ardeau în fața multitudinii de altare. Am putut să-mi dau seama direct ce bine se potrivea lumina lumânărilor cu pereții masivi de piatră și cu ornamentele bisericii coloniale.

Femeia mă fixa cu privirea; strălucirea ochilor ei era fascinantă. Atunci am știut că visez și că ea regizează visul. Dar nu-mi era frică de ea și nici de vis.

M-am depărtat de altarul lateral și am privit din nou în naos. Acolo se aflau oameni ingenuncheați, care se rugau. Foarte mulți, bizar de mici de statură, oameni oacheși și vâjnoși. Vedeam capetele lor aplecate pe toată distanța până la baza altarului principal. Cei care se aflau în vecinătatea locului unde eram eu se uitau lung la mine, vădit dezaprobat. Eu mă uitam cu uimire la ei și la tot ce mă înconjură. Însă nu auzeam nici un sunet. Oamenii se mișcau, dar nu se auzea nimic.

— Nu aud nimic, i-am spus femeii și vocea mi-a bubuit cu un asemenea răsunet de parcă biserica ar fi fost o carcasă goală.

Aproape toți cei din biserică au întors capul să se uite la mine. Femeia m-a tras înapoi în zona întunecată a altarului lateral.

— Vei auzi dacă nu ascuți cu urechile, mi-a spus. Ascultă cu atenția visatului.

Se pare că singurul lucru de care aveam nevoie era aluzia ei. Dintr-o dată, am fost învăluit de zumzăitul monoton caracteristic, produs de o mulțime de oameni cufundați în rugăciune. Acest sunet m-a cucerit instantaneu. Mi s-a părut cel mai extraordinar din câte auzisem vreodată. Voiam să mă lansez într-o apologie a acestuia în fața femeii, dar ea nu mai era lângă mine. M-am uitat împrejur să văd unde este. Aproape că ajunsese la ușă. S-a întors către mine și mi-a făcut semn să o urmez. Am ajuns-o din urmă în pridvorul bisericii. Pe stradă nu erau felinare de nici un fel. Singura lumină era cea a lunii. Și fațada bisericii arăta altfel; era neterminată. Peste tot zăceau răspândite blocuri de calcar. În jurul bisericii nu erau nici un fel de case sau alte clădiri. În lumina lunii scena avea un aer sinistru.

— Unde mergem? Am întrebat.

— Nicăieri, a răspuns femeia. Am ieșit, pur și simplu, afară ca să avem mai mult spațiu și să nu fim deranjați. Aici putem să vorbim cât vrem.

M-a îndemnat să mă așez pe o piatră rombică, pe jumătate cizelată.

— Cea de a doua atenție are comori nesfârșite de descoperit, a început ea. Poziția inițială în care-și așază visătorul corpul este de o importanță esențială. Tocmai în asta rezidă secretul vrăjitoarelor din antichitate, care încă din vremea mea erau deja antice. Gândește-te numai.

Stătea atât de aproape de mine, că îi simțeam căldura trupului. Mi-a pus un braț pe după umăr și m-a tras la pieptul său. Corpul ei avea un parfum cu totul special; îmi amintea de copaci sau de salvie. Nu că s-ar fi dat cu parfum, ci întreaga ei ființă părea să exale acel miros caracteristic al pădurilor de conifere. Totodată, căldura trupului ei nu era ca a mea sau a oricui altcuiva dintre oamneii pe care îi cunosc. Era o căldură potolită, mentolată, egală, echilibrată. Gândul care mi-a trecut prin minte a fost că această căldură este genul care stăruia fără preget, fără însă să se pripească.

Apoi a început să-mi șoptească la urechea stângă. Mi-a spus că darurile pe care le dăduse nagualilor din branșa mea erau legate de ceea ce vrăjitorii din vechime numeau pozițiile gemene. Adică, poziția inițială în care-și ține visătorul corpul fizic pentru a începe să viseze este reflectată fidel de poziția în care își ține acesta corpul energetic, în vis, pentru a-și fixa punctul de asamblare în orice loc dorește. Cele două poziții formează o unitate, iar vrăjitorilor din vechime le-a trebuit mii de ani pentru a putea descoperi relația perfectă dintre cele două poziții pentru toate cazurile de poziții gemene. A observat, chicotind, că vrăjitorii din ziua de azi nu vor avea niciodată timpul și nici dispoziția necesare pentru a se dedica unei astfel de munci și că bărbații și femeile din breasla mea erau, într-adevăr, norocoși că o aveau pe ea, care le putea oferi astfel de daruri. Râsul ei avea un sunet extraordinar de cristalin.

Nu prea înțelesesem explicația referitoare la pozițiile gemene. I-am spus, cu aplomb, că nu doream să practic aceste lucruri, ci doar să am cunoștință de ele ca mijloace de îmbogățire a posibilităților intelectuale.

— Ce vrei să știi exact? A întrebat ea încet.
— Explică-mi ce înțelegi prin poziții gemene ori prin poziția inițială în care visătorul își ține corpul pentru a începe să viseze, i-am cerut eu.
— În ce poziție te culci pentru a începe să visezi? M-a întrebat ea.
— În orice poziție. Nu am un model prestabilit. Don Juan nu a accentuat niciodată acest aspect.

— Ei bine, eu îl accentuez, a spus ea și s-a ridicat.
Și-a schimbat locul. S-a așezat în dreapta mea și mi-a șoptit la ureche că, potrivit cunoștințelor sale, poziția în care își așază visătorul corpul este de o extraordinară importanță. A sugerat o modalitate de verificare a acestui lucru prin intermediul unui exercițiu minuțios, dar simplu.

— Începe-ți visatul culcat pe partea dreaptă, cu genunchii puțin îndoiți, a spus ea. Regula obligatorie este să-ți menții poziția și să adormi așa. Apoi, o dată aflat în vis, exercițiul prevede să visezi că ești în exact aceeași poziție și că adormi din nou așa.

— Ce are asta darul să facă? Am întrebat.
— Face ca punctul de asamblare să stea locului, vreau să spun cu adevărat locului, în orice poziție s-ar afla în momentul celei de a doua adormiri.
— Care este rezultatul acestui exercițiu?
— Percepția totală. Sunt sigură că profesorii tăi ți-au spus că darurile mele sunt daruri de percepție totală.

— Da. Dar cred că nu mi-e prea clar ce înseamnă percepție totală, am mințit eu.

Ea a ignorat spusele mele și a continuat să-mi explice că cele patru variante ale exercițiului erau de a adormi culcat pe partea dreaptă, pe partea stângă, pe spate sau pe burtă. Apoi, în sfera visatului, exercițiul consta în a visa că adormi a doua oară în aceeași poziție în care ai început visatul. M-a asigurat că voi obține rezultate extraordinare, care a spus că sunt imposibil de prezis. Brusc, a schimbat subiectul și m-a întrebat:

— Ce dar îți dorești tu?
— Nici un dar pentru mine. Ți-am spus deja asta.
— Dar insist. Trebuie să-ți ofer un dar, iar tu trebuie să-l accepți. Așa este înțelegerea noastră.

— Înțelegerea noastră este să-ți dăm energie. Deci ia-o de la mine. Ți-o ofer fără plată. Cadoul meu pentru tine.

Femeia a părut consternată. Iar eu am stăruit în a-i spune că eram absolut de acord să-mi ia energie. I-am spus chiar că o plăceam enorm. Ceea ce, natural, așa și era. Avea ceva extrem de trist și, în același timp, extrem de fermecător.

— Să mergem înapoi în biserică, a murmurat ea.
— Dacă vrei, într-adevăr, să-mi faci un dar, am spus eu, fă cu mine o plimbare prin acest oraș, sub clar de lună.

Ea a dat din cap afirmativ.

— Cu condiția să nu spui nici un cuvânt.

— De ce nu? Am întrebat, dar știam deja răspunsul.

— Pentru că visăm, a spus ea, și, astfel, te vei duce mai adânc în visul meu.

Mi-a explicat că, atâta timp cât rămâneam în biserică, eu aveam suficientă energie pentru a gândi și conversa, dar, dincolo de granițele zonei bisericii, situația era cu totul alta.

— De ce asta? Am întrebat eu cu îndrăzneală.

Pe un ton extrem de serios, care nu numai că i-a accentuat aerul misterios, ci chiar m-a înspăimântat, femeia mi-a spus:

— Pentru că acest dincolo sau în afară nu există. Acesta este un vis. Te afli la cea de a patra poartă a visatului, visând visul meu.

Mi-a spus că arta ei consta în a fi capabilă de a-și proiecta intenția și că tot ce vedeam în jurul meu era intenția sa. A spus, în șoaptă, că biserica și orașul erau rezultatul intenției sale; nu existau și, totuși, existau. A adăugat, privindu-mă drept în ochi, că aceasta este una dintre tainele intenționăm în cea de a doua atenție a pozițiilor gemene ale visatului. Poate fi făcută, dar nu poate fi explicată sau înțeleasă.

Mi-a povestit apoi că se trăgea dintr-o breaslă de vrăjitori care știau cum să se miște în cea de a doua atenție prin proiectarea intenției lor. Vrăjitorii aceia practicau arta de a-și proiecta propriile gânduri în visat în scopul realizării unei reproduceri fidele a oricărui obiect, structuri, punct de reper sau peisaj doreau.

Spunea că vrăjitorii începeau prin a privi cu atenție un obiect simplu, memorând toate detaliile acestuia. Apoi închideau ochii și vizualizau obiectul, aducând corecturi imaginii mentale prin confruntare cu obiectul real, până când puteau să-l vadă, cu ochii închiși, în toată complexitatea sa.

Următorul stadiu în planul lor de pregătire era să viseze obiectul și să realizeze în vis – din punctul de vedere al propriei lor percepții – materializarea totală a acestuia. Acțiunea, spunea ea, se numește primul pas către percepția totală.

Vrăjitorii treceau apoi de la obiectele simple la lucruri din ce în ce mai complicate. Țelul final era ca toți împreună să vizualizeze o lume totală, iar apoi să viseze lumea respectivă, recreând astfel un tărâm absolut autentic unde puteau trăi.

— Atunci când un vrăjitor din breasla mea devenea capabil să facă asta, a spus femeia în continuare, putea să atragă cu ușurință pe oricine în intenția sa, în visul său. Asta este ceea ce-ți fac eu ție acum și ceea ce le-am făcut tuturor nagualilor din branșa ta. Poți să fii convins de asta, a spus ea, chicotind, ca și cum n-aș fi fost. Populații întregi au dispărut visând în felul acesta. Acesta este temeiul pentru care am afirmat că această biserică și acest oraș sunt una dintre tainele intenționăm în cea de a doua atenție.

— Spui că populații întregi au dispărut în acest fel. Cum a fost posibil așa ceva? Am întrebat eu.

— Au vizualizat și, apoi au recreat în visat același tablou, a răspuns ea. Tu n-ai vizualizat niciodată nimic, așa că pentru tine este foarte periculos să intri în visul meu.

M-a avertizat apoi că trecerea pragului celei de a patra porți și călătoria în locuri care există numai în intenția cuiva este un lucru riscant, întrucât fiecare element dintr-un astfel de vis este, în mod necesar, de esență strict personală.

— Tot mai vrei să mergi? M-a întrebat.

Am spus că da. Atunci mi-a relatat mai multe referitor la pozițiile gemene. În esență, ceea ce mi-a explicat este că, în cazul în care, de exemplu, aș visa orașul meu natal, visul fiind început când sunt culcat pe partea dreaptă, aș putea rămâne foarte ușor în orașul din vis, dacă – în vis – m-aș culca pe partea dreaptă și aș visa că adorm. Cel de al doilea vis nu numai că va fi, în mod inevitabil, un vis despre orașul meu natal, ci va fi și cel mai concret vis imaginabil.

Era convinsă că în antrenamentele mele de visat avusesem nenumărate vise cu un pronunțat caracter concret, dar m-a asigurat că toate acestea se datoraseră purei întâmplări. Pentru că unica modalitate de a avea un control absolut asupra viselor este utilizarea metodei pozițiilor gemene.

— Și să nu mă întrebi de ce, a adăugat ea. Se întâmplă, pur și simplu. La fel ca toate celelalte lucruri.

M-a pus să mă ridic și m-a povățuit din nou să nu vorbesc și să nu mă îndepărtiez de ea. M-a luat cu blândețe de mână, de parcă eram un copil și a pornit în direcția unui grup de case ce se profilau în întuneric. Ne aflam pe o stradă pavată cu bolovani. Pietre dure de râu fuseseră bătătorite cu muchia ascuțită în jos în pământul drumului. Presiunea inegală a circulației crease suprafețe denivelate. Se părea că muncitorii care lucraseră la pavaj urmaseră, pur și simplu, contururile terenului, fără a se mai obosi să-l niveleze mai întâi.

Casele erau construcții voluminoase, spoite, banale, cu un singur nivel și acoperișuri de țiglă. Pe lângă ele se perindau în tăcere tot felul de oameni. Umbrele înunecate din interiorul lor îmi dădeau sentimentul că vecini curioși, dar speriați, bârfeau în spatele ușilor închise. Vedeam, de asemenea, munții teșiti dimprejurul orașului.

Spre deosebire de ceea ce mi se întâmpla tot timpul în sesiunile mele de visat, procesele mele mentale erau neafectate. Gândurile nu-mi erau date la o parte de forța evenimentelor din vis. Iar după aprecierile mele mă aflam în versiunea de vis a orașului în care locuia don Juan, dar într-o epocă diferită. Curiozitatea îmi fusese atârnată la maximum. Eram cu adevărat împreună cu cea care sfidează moartea în visul ei. Dar era acesta un vis? Ea însăși spusese că era. Voiam să observ totul, să fiu ultraatent. Voiam să testez totul văzând energia. Eram încurcat, dar femeia m-a strâns mai tare de mână, ca pentru a-mi semnala că era de acord cu mine.

Cuprins încă de o absurdă timiditate, mi-am exprimat, automat, cu glas tare, intenția de a vedea. În timpul exercițiilor mele de visat, mă folosisem tot timpul de formularea „Vreau să vad energie”. Câteodată, era necesar să o spun de mai multe ori la rând până reușeam să obțin rezultatele scontate. De data aceasta, în orașul de vis al femeii, de îndată ce am început să repet formula mea în maniera obișnuită, ea a izbucnit în râs. Râsul ei era ca cel al lui don Juan: profund, nestăvilit, din toată inima.

— Ce-i așa de comic? Am întrebat eu, veselia ei molipsindu-mă și pe mine întrucâtva.

— Juan Matus nu-i agreează pe vrăjitorii din vechime, în general și pe mine, în mod special, a spus femeia printre hohote de râs. Tot ce avem de făcut, pentru a putea vedea în vis, este să arătăm cu degetul mic elementul pe care dorim să-l vedem. Faptul de a fi făcut să strigi în visul meu este maniera lui de a-mi transmite mesajul său. Trebuie să recunoști că este, într-adevăr, deștept. S-a oprit o clipă, apoi a spus pe un ton de destăinuire: Desigur că și să strigi ca un nebun are efectul scontat.

Simțul umorului de care dădeau dovadă vrăjitorii mă uimea peste măsură. Femeia râdea atât de tare, încât părea incapabilă să mai meargă. Mă simțeam prost. Când s-a calmat și și-a recăpătat stăpânirea de sine, mi-a spus, cu amabilitate, că puteam să arăt cu degetul către orice doream în visul acela, inclusiv către ea.

Am indicat cu degetul mic de la mâna stângă o casă. Dar în casa aceea nu era nici un fel de energie. Era ca orice alt element dintr-un vis obișnuit. Am arătat cu degetul către tot ce se afla în jur, cu același rezultat.

— Îndreaptă-ți degetul către mine, m-a îndemnat ea. Trebuie să te convingi că aceasta este metoda pe care o folosesc visătorii pentru a vedea.

Avea perfectă dreptate. Aceasta era metoda. În clipa în care mi-am îndreptat degetul către ea, a devenit o picătură de energie. Și așa putea să adaug – o picătură de energie foarte ciudată. Forma ei energetică era exact așa cum o descrisese don Juan; arăta ca o cochilie imensă, răsucită spre interior de-a lungul unei adâncituri ce se întindea pe întreaga ei suprafață.

— Sunt singura făptură generatoare de energie din acest vis, a spus ea. Așa că cel mai indicat lucru pe care îl ai de făcut este să observi totul.

În momentul acela, am realizat pentru prima dată ce farsă colosală îmi făcuse don Juan. Născocise, în mod intenționat, metoda prin care mă făcuse să învăț să strig în vis, astfel încât să pot striga în intimitatea visului celei care sfidează moartea. Găseam această notă specifică atât de hazlie, încât m-a pufnit un râs nebun, de aproape nu mai puteam să respir.

— Să ne continuăm plimbarea, a spus femeia cu blândețe, după ce am terminat de hohotit.

În oraș existau numai două străzi, care se intersectau; pe fiecare din ele se aflau trei grupuri de case. Am mers pe ambele străzi, nu o dată, ci de patru ori. Priveam tot ce era în jur și ascultam cu atenția visatului, ca să captez orice sunet. Dar se auzeau puține sunete – numai lătratul unor câini undeva în depărtare și vorba șoptită a oamenilor pe lângă care treceam.

Lătratul crinilor mi-a stârnit un alean neștiut și profund. A trebuit să mă opresc. Am încercat să mă liniștesc, sprijinindu-mă cu umărul de un zid. Contactul cu acesta a fost pentru mine surprinzător, nu pentru că peretele ar fi avut ceva neobișnuit, ci pentru că lucrul de care mă sprijineam era, într-adevăr, un zid material, concret, la fel ca oricare alt zid pe care îl atinsesem vreodată. L-am pipăit cu mâna mea liberă. Mi-am trecut degetele pe suprafața lui aspră. Era cu adevărat un zid!

Concretețea uluitoare a peretelui a pus imediat capăt aleanului meu și mi-a resuscitat interesul de a observa tot ce mă înconjura. Căutam, în special, caracteristici care puteau fi corelate cu orașul din zilele noastre. Dar, indiferent de atenția încordată cu care observam totul, nu am avut nici un succes. Și în orașul acela era o piață, dar se afla în fața bisericii, chiar în dreapta pridvorului.

Munții din jurul orașului se distingeau clar în lumina lunii, fiind aproape recognoscibili. Am încercat să mă orientez, observând luna și stelele, ca și cum m-aș fi aflat în realitatea consensuală a vieții de zi cu zi. Luna era în descreștere, probabil la o zi după ce fusese plină. Era sus, deasupra orizontului. Trebuie să fi fost ora opt sau nouă seara. În dreapta lunii puteam vedea constelația Orion; cele două stele principale ale acesteia, Betelgeuse și Rigel, se aflau pe orizontală în linie cu luna. Am estimat că trebuia să fie începutul lunii decembrie. În viața mea reală era luna mai, iar în mai Orion nu este vizibilă. M-am uitat fix la lună cât de mult am putut. Nu s-a schimbat nimic. Era chiar luna, din câte îmi dădeam seama. Neconcordanța dintre perioadele din an m-a neliniștit foarte tare.

Uitându-mă din nou spre sud, mi s-a părut că disting, la orizont, vârful de munte în formă de clopot, care se vedea și din curtea interioară a lui don Juan. Am încercat apoi să stabilesc cam pe unde s-ar fi situat casa lui. Preț de o clipă mi s-a părut că chiar am descoperit-o. Acest lucru m-a captivat într-atât, încât mi-am smuls mâna dintr-a femeii. În aceeași clipă m-a cuprins o anxietate groaznică. Știam că trebuia să mă întorc la biserică, pentru că, dacă n-o făceam, aș fi căzut acolo mort pe loc. M-am întors și am luat-o la goană spre biserică. Femeia m-a apucat repede de mână și m-a urmat.

Pe când ne apropiam în fugă de biserică, am realizat că orașul din visul acela se afla în spatele clădirii ei. Dacă aș fi ținut seama de asta, poate m-aș fi putut orienta. Dar așa cum stăteau lucrurile, nu mai aveam atenția visatului pentru asta. Mi-am concentrat-o pe toată pe detaliile arhitecturale și de ornamentație ale spatelui bisericii. Nu văzusem partea aceea a edificiului în viața de zi cu zi și credeam că, dacă memorez caracteristicile ei, le pot confrunta mai târziu cu detaliile clădirii reale.

Acesta era planul pe care l-am născocit atunci, pe moment. Ceva din mine totuși lua în derâdere încercările mele de a valida totul. Pe tot parcursul uceniciei mele mă chinuise în permanență nevoia de obiectivitate, care mă forțase să verific și să reverific tot ce privea lumea lui don Juan. Dar, în fond, nu era vorba de validare ca atare, ci de nevoia de a mă folosi de această tendință obsesivă pentru obiectivitate drept pavăză care să mă apere în cele mai acute momente de discrepanță cognitivă; când venea însă timpul să verific ceea ce validasem, nu o făceam niciodată.

În biserică, eu și femeia am ingenuncheat în fața micului altar de pe latura din stânga, unde fusesem înainte și, după o clipă, m-am trezit în biserică luminată din plin din zilele noastre.

Femeia și-a făcut semnul crucii și s-a ridicat. Am făcut și eu, automat, același lucru. Ea m-a luat de braț, pornind către ușă.

— Stai, așteaptă, am spus eu și am fost surprins că pot vorbi. Nu prea puteam să gândesc clar, dar voiam să-i pun o întrebare complicată. Ceea ce voiam să știu era cum este posibil ca cineva să aibă energia de a vizualiza toate detaliile unui întreg oraș.

Zâmbind, femeia a răspuns la întrebarea mea nerostită; a spus că este foarte talentată în arta vizualizării deoarece, după o viață întreagă în care făcuse așa ceva, avusese parte de multe, multe alte vieți în care putuse să se perfecționeze. A adăugat că orașul pe care-l vizitasem și biserica în care vorbiserăm erau exemple ale vizualizărilor sale recente. Biserica era una și aceeași cu cea în care Sebastian fusese paracliser. La drept vorbind, își impusese să memoreze toate detaliile fiecărui colțișor din acea biserică și din acel oraș din nevoia de a putea supraviețui. Și-a încheiat spusele cu o remarcă extrem de tulburătoare.

— Întrucât știi destul de multe lucruri despre acest oraș, deși nu ai încercat niciodată să-l vizualizezi, a spus, mă ajuți acum pe mine să-l intenționez. Pun rămășag că n-o să mă crezi dacă-ți spun că acest oraș, pe care-l vezi acum, nu există cu adevărat, în afara intenției mele și a intenției tale.

Mă cerceta cu privirea și a râs văzând ce groază m-a cuprins când am realizat ce spunea.

— Încă mai visăm? Am întrebat eu, uluit.

— Da, a spus. Dar acest visat este mai real decât celălalt, pentru că mă ajuți. Asta nu se poate explica decât spunând că se întâmplă, pur și simplu. Ca în toate celelalte cazuri. A indicat tot ce ne înconjura. Nu există modalitate de a spune cum se întâmplă, dar se întâmplă. Să-ți amintești întotdeauna ce ți-am spus: aceasta este taina de a intenționa în cea de a doua atenție. M-a tras ușor către ea. Hai să ne plimbăm până la piața din acest vis, a spus. Dar probabil că este cazul să mă aranjez puțin, ca să te simți mai în largul tău în compania mea.

M-am uitat la ea, neînțelegând ce vrea să spună, în vreme ce își schimba costumația. A făcut-o cu câteva mișcări simple, cât se poate de obișnuite. Și-a scos fusta lungă și a rămas în fusta cu aspect comun, până la jumătatea gambei, pe care o purta pe dedesubt. Apoi și-a răsucit coada într-un coc și s-a schimbat din mocasini în pantofi cu toc jos, pe care îi avea într-o sacoșă de pânză. Și-a întors șalul pe partea cealaltă, acesta transformându-se astfel într-o eșarfă bej. Arăta acum ca o mexicană tipică din clasa de mijloc, aflată, probabil, într-o vizită în acel orașel. M-a luat de braț cu aplombul caracteristic femeilor și a pornit în direcția pieței.

— Ce-ai tăcut așa? Ți-ai înghițit limba? A spus ea în engleză.

Eram total absorbit de ideea de neconceput că m-aș fi aflat încă într-un vis; mai mult, începusem să cred că, dacă așa stăteau lucrurile, riscam să nu mă mai trezesc niciodată. Pe un ton nonșalant, pe care nu l-am putut recunoaște ca aparținându-mi, am spus:

— Nu mi-am dat seama până acum că mi te-ai mai adresat în engleză. Unde ai învățat limba?

— În lumea de dincolo. Știu multe limbi. S-a oprit și m-a scrutat cu privirea. Am avut timp destul la dispoziție să le învăț. Întrucât vom petrece vreme îndelungată împreună, într-o zi te voi învăța propria mea limbă.

A chicotit, fără îndoială ca reacție la expresia mea disperată. M-am oprit.

— Vom petrece mult timp împreună? Am întrebat, trădând ceea ce simțeam.

— Desigur, a răspuns ea pe un ton vesel. Tu îmi vei da – și trebuie să spun că într-un mod foarte generos – energia ta gratis. Tu însuși ai spus asta, nu-i așa? Eram oripilat. Care-i problema? A întrebat femeia, din nou în spaniolă. Să nu-mi spui că regreti decizia pe care ai luat-o. Suntem vrăjitori. Este prea târziu să te răzgândești. Nu-ți este frică, nu-i așa?

Eram din nou mai mult decât terifiat, dar, dacă m-ar fi pus cineva să precizez ce anume mă înspăimânta, n-aș fi știut să spun. Mai mult ca sigur că nu-mi era teamă că mă aflu împreună cu cea care sfidează moartea într-un alt vis ori că-mi pierd mințile sau chiar viața. Mi-era teamă de forța răului? M-am întrebat. Dar ideea de forță a răului nu rezista la o analiză serioasă. Ca rezultat al anilor petrecuți în mediul vrăjitoresc, știam, fără nici o umbră de îndoială, că în univers există doar energie; conceptul de forță a răului era un produs al minții umane creat sub covârșitoarea influență a fixării punctului de asamblare în poziția sa obișnuită. Logic, nu aveam de ce să mă tem. Știam asta, dar știam, de asemenea, că adevărata mea slăbiciune consta în lipsa de cursivitate în a-mi fixa imediat punctul de asamblare în orice nouă poziție era deplasat. Apropierea de cea care sfidează moartea îmi deplasa punctul de asamblare cu o viteză colosală, iar eu nu aveam capacitatea să țin pasul cu acest ritm. Rezultatul era o vagă pseudosenzație de teamă că aș fi putut să nu mă mai trezesc niciodată.

— Nu există nici o problemă, am spus. Să ne continuăm plimbarea din vis.

Și-a petrecut brațul pe după al meu și am mers în tăcere până în părculeț. Nu era deloc o tăcere forțată. Dar mintea mea se zbătea sub imperiul nedumeririi. Ce ciudat, gândeam eu, numai cu puțin timp în urmă mersesem cu don Juan dinspre parc către biserică, cuprins de cea mai terifiantă frică normală. Acum mergeam înapoi dinspre biserică spre parc împreună cu obiectul fricii mele și eram mai îngrozit decât oricând, dar într-un fel diferit, mai matur și mai teribil, mai fatal.

Pentru a-mi mai calma neliniștea, am început să privesc în jurul meu. Dacă acesta era un vis – așa cum credeam că este – exista o cale prin care puteam dovedi sau infirma asta. Mi-am îndreptat degetul mic către case, către biserică, către pavajul străzii, către oameni. Am arătat totul cu degetul. Cutezător, chiar am apucat cu mâna vreo doi indivizi, pe care se pare că i-am speriat foarte tare. Le-am simțit masa fizică. Erau la fel de reali ca orice altceva ce consider eu că este real, cu excepția faptului că nu generau energie. Nimic din acel oraș nu genera energie. Totul părea real și normal și totuși, era doar un vis. M-am întors către femeie, care se ținea de brațul meu și am chestionat-o asupra acestui lucru.

— Visăm, a rostit ea cu vocea ei ușor răgușită și a chicotit.

— Dar cum se poate ca oamenii și lucrurile din jurul nostru să fie atât de reale, de tridimensionale?

— Aceasta este taina intenționăm în cea de a doua atenție! A exclamat ea pe un ton reverențios. Oamenii aceștia sunt atât de reali, încât chiar gândesc.

Aceasta a fost lovitura de grație. Nu mai voiam să mai pun la îndoială nimic. Voiam să mă las total în voia acelui vis. O zmucitură puternică a brațului m-a readus la realitatea momentului. Ajunseserăm în piață. Femeia se oprise și mă trăgea să mă așez pe o bancă. Am știut că sunt în pericol atunci când, așezându-mă, nu am simțit banca sub mine. Am început să mă rotesc. După câte îmi dădeam seama, într-o mișcare ascendentă. Am înregistrat, pentru un moment extrem de scurt, imaginea parcului ca și când l-aș fi privit de undeva de sus.

— Am încurcat-o! Am urlat.

Credeam că mor. Mișcarea de rotire ascendentă s-a transformat într-o mișcare de învârtjire descendentă în întuneric.

13. ÎN ZBOR PE ARIPILE INTENȚIEI

— Nagualule, fă un efort, m-a îndemnat o voce de femeie. Nu te scufunda. Ieși la suprafață, ieși la suprafață. Folosește-te de procedeele visatului!

Mintea a început să-mi lucreze. M-am gândit că vocea pe care o auzisem era a unui vorbitor de engleză și că, dacă era să mă folosesc de metodele visatului, trebuia să găsesc, mai întâi, un punct de pornire pentru a mă energiza.

— Deschide ochii, a spus vocea. Deschide-i acum. Folosește-te de primul lucru pe care-l vezi, ca punct de pornire.

Am făcut un efort suprem și mi-am deschis ochii. Am văzut copaci și cer albastru. Era ziuă! Am văzut, ca prin ceață, un chip care se apleca deasupra mea. Dar nu-mi puteam focaliza privirea. Am crezut că cea care se uita la mine era femeia din biserică.

— Folosește-te de chipul meu, a spus vocea; era o voce familiară, dar nu puteam s-o identific. Ia fața mea, ca punct de pornire; apoi privește la toate celelalte.

Auzul începuse să mi se limpezească, la fel și vederea. M-am uitat lung la chipul femeii, apoi la copacii din parc, la banca de fier forjat, la oamenii care treceau pe acolo și, pe urmă din nou, la chipul ei. În ciuda faptului că fața ei era altfel de fiecare dată când o priveam, am simțit că încep să am un minim de control asupra mea. Când mi-am recăpătat mai deplin facultățile, mi-am dat seama că femeia era așezată pe bancă, ținându-mi capul în poala ei. Și nu era femeia din biserică; era Carol Tiggs.

— Ce cauți aici? Am bolborosit eu.

Sperietura și surprinderea mea erau atât de mari, încât doream să mă ridic și s-o rup la fugă, dar corpul meu nu asculta deloc de comenzile conștiinței. Au urmat câteva momente chinuitoare, în care am încercat cu disperare, dar fără nici un folos, să mă ridic. Lumea care mă înconjura avea prea multă claritate ca să mai cred că încă visez, dar nefuncționarea controlului asupra sistemului motor mă făcea să bănuiesc că totuși era vorba

de un vis. În plus, prezența lui Carol era prea neașteptată; nu existau nici un fel de antecedente care s-o justifice.

Cu precauție, am încercat să-mi impun voința de a mă ridica, așa cum făcusem de sute de ori în visat, dar nu s-a întâmplat nimic. Dacă se impusese vreodată nevoia să fiu obiectiv, acesta era momentul. Cu cea mai mare atenție, am început să mă uit, mai întâi cu un ochi, la tot ce se afla în câmpul meu vizual. Am repetat apoi procesul cu celălalt ochi. Am considerat concordanța dintre imaginile înregistrate de cei doi ochi ca indicând că mă aflu în realitatea consensuală a vieții de zi cu zi.

După aceea, am examinat-o pe Carol. În momentul acela, am observat că pot să-mi mișc brațele. Numai jumătatea inferioară a corpului îmi era paralizată. Am atins fața și mâinile lui Carol; am îmbrățișat-o. Avea consistență materială și credeam că era cu adevărat Carol Tiggs. Ușurarea mea a fost enormă, pentru că, pentru un moment, avusesem întunecata bănuială că era vorba de cea care sfidează moartea, care se dădea drept Carol.

Cu multă grijă, Carol m-a ajutat să mă ridic în poziția șezând. Fusesem întins pe spate, culcat jumătate pe bancă, jumătate pe pământ. Atunci am observat ceva ieșit total din comun. Eram îmbrăcat cu blugi Levi's decolorați și încălțat cu o pereche ponosită de cizme maro, de piele. Aveam o cămașă de dril și o jachetă Levi's.

— Stai puțin, i-am spus eu lui Carol. Uită-te la mine. Astea sunt hainele mele? Sunt eu cu adevărat?

Carol a râs și m-a zgâlțâit de umeri, așa cum făcea întotdeauna în semn de camaraderie, atitudine bărbătească, să arate că făcea parte din gașcă.

— Îl am în fața ochilor pe frumosul de tine, a spus ea cu vocea ei comică în falset contrafăcut. Oh, domnu', cine altcineva ar putea fi, dacă nu tu?

— Cum naiba de sunt îmbrăcat cu Levi's și port cizme? Am insistat eu. Nici nu am așa ceva.

— Ești îmbrăcat cu hainele mele. Când te-am găsit, erai complet gol!

— Unde? Când?

— În preajma bisericii, acum aproximativ o oră. Am venit aici, în piață, să te caut. Nagualul m-a trimis să văd dacă te pot găsi.

Am luat hainele cu mine pentru orice eventualitate. I-am spus că mă simțeam teribil de vinovat și jenat pentru faptul de a fi umblat prin oraș dezbrăcat.

— În mod cu totul straniu, nu era nimeni prin preajmă, m-a asigurat ea.

Am simțit că o spunea doar ca să-mi diminueze jena. Zâmbetul ei amuzat mi-a confirmat asta.

— Probabil că mi-am petrecut cu arendașul toată noaptea trecută sau chiar mai mult, am spus. Ce zi este astăzi?

— Nu-ți face griji în privința datelor, a spus ea, râzând. Când îți vei reveni complet, o să numeri singur zilele.

— Nu mă cocoli, Carol Tiggs. Spune-mi ce zi este astăzi.

Vocea mea avea un ton sever și ferm ce nu părea să-mi aparțină.

— Este ziua de după marea fiestă, a zis ea și m-a lovit ușor cu palma pe umăr. Te căutăm cu toții încă de aseară.

— Dar ce caut eu aici?

— Te-am dus la hotelul din partea opusă a pieței. Nu aveam cum să te car tot drumul până la casa nagualului. Acum câteva minute ai fugit din cameră și așa am ajuns aici.

— De ce nu ai cerut ajutorul nagualului?

— Pentru că asta este o treabă care ne privește numai pe mine și pe tine. Noi doi trebuie s-o rezolvăm împreună.

Asta mi-a închis gura. Înțelegeam perfect ce spunea. I-am mai pus totuși încă o întrebare care mă sâcăia.

— Ce ți-am spus când m-ai găsit?

— Ai spus că fuseseși atât de adânc cufundat în cea de a doua atenție și un timp atât de îndelungat, că încă nu erai în stare să raționezi pe deplin. Tot ce-ți doreai să faci era să dormi.

— Când mi-am pierdut coordonarea motorie?

— De-abia acum un moment. Îți va reveni. Știi și tu foarte bine că atunci când intri în cea de a doua atenție și primești un considerabil șoc de energie, este absolut normal să-ți pierzi controlul asupra centrilor vorbirii și asupra membrilor.

— Dar tu când ți-ai pierdut sâsâiala, Carol?

Asta a luat-o complet prin surprindere. S-a uitat lung la mine și a început să râdă cu poftă.

— De mult timp mă tot strădui să remediez asta, a mărturisit ea. Cred că este îngrozitor de enervant să auzi o femeie în toată firea sâsâind. În plus, ție-ți displace teribil.

Nu-mi era deloc greu să recunosc că detestam sâsâiala ei. Don Juan și cu mine încercaserăm să o lecuim, dar ajunseserăm la concluzia că ea nu era interesată să scape de acest defect. Sâsâiala îi dădea un farmec deosebit și o făcea atrăgătoare în ochii multora, iar părerea lui don Juan era că ei îi plăcea acest lucru și nu voia să renunțe la el. Să o aud vorbind fără să sâsâie era pentru mine o grozavă și emoționantă satisfacție. Asta îmi demonstra că ea era capabilă și sigură de schimbări radicale, un lucru de care nici eu și nici don Juan nu am fost niciodată siguri.

— Ce altceva ți-a mai spus nagualul când te-a trimis să mă cauți? Am întrebat.

— A spus că vei avea o confruntare cu cel care sfidează moartea.

Pe un ton de confidență i-am destăinuit lui Carol că cel care sfidează moartea era femeie. Iar ea a spus cu nonșalanță că știa asta.

— Cum adică știi? Am strigat eu. Nimeni nu a avut niciodată cunoștință de asta, în afară de don Juan. El ți-a spus?

— Sigur că mi-a spus, a răspuns ea, neimpresionată de strigătele mele. Ceea ce ți-a scăpat este că și eu m-am întâlnit cu femeia din biserică. Și asta înainte de a o întâlni tu. Am sporovăit amiabil în biserică destul de mult timp.

Eram convins că îmi spunea adevărul. Ce-mi relata era exact ceea ce ar fi făcut don Juan. Ar fi trimis-o, cu siguranță, pe Carol în recunoaștere, pentru a putea trage unele concluzii.

— Când te-ai întâlnit cu cel care sfidează moartea? Am întrebat.

— Acum vreo două săptămâni, a răspuns ea pe un ton impasibil. Pentru mine n-a fost un eveniment important. Nu aveam energie de oferit sau, cel puțin, nu genul de energie pe care-l vrea femeia aceea.

— Atunci de ce te-ai văzut cu ea? Contactul cu femeia nagual face și el parte din înțelegerea dintre cel care sfidează moartea și vrăjitori?

— M-am văzut cu ea, pentru că nagualul a spus că tu și cu mine suntem interschimbabili, din nici un alt motiv. Corpurile noastre energetice au fuzionat de multe ori. Nu-ți amintești? Femeia și cu mine am vorbit despre ușurința cu care ne contopim. Am stat cu ea poate trei sau patru ore, până când a venit nagualul și m-a luat de acolo.

— Ați rămas în biserică în tot acest timp? Am întrebat eu, pentru că nu-mi venea să cred că au stat acolo în genunchi trei sau patru ore, vorbind doar despre fuzionarea corpurilor noastre energetice.

— M-a luat cu ea într-o altă fațetă a intenției sale, a admis Carol după un moment de gândire. M-a făcut să văd cum a reușit să scape din captivitate.

Carol mi-a relatat apoi o istorie uimitoare. A spus că, potrivit celor pe care femeia din biserică o făcuse să le vadă, toți vrăjitorii din timpuri străvechi deveniseră, inevitabil, victimele fapturilor anorganice. Acestea, după ce îi capturau, le dădeau puterea de a fi intermediari între lumea noastră și lumea lor, pe care oamenii o numeau infern.

Cel care sfidează moartea fusese și el, ineluctabil, prins în mrejele fapturilor anorganice. Carol estima că, probabil, petrecuse mii de ani în captivitate, până în momentul în care fusese capabil să se transforme în femeie. Realizase că asta este singura lui cale de scăpare din acea lume în ziua în care descoperise că fapăturile anorganice consideră că principiul feminin este indestructibil. Ele cred că principiul feminin are o asemenea flexibilitate și o sferă de acțiune atât de vastă, încât indivizii care îi aparțin sunt imuni la orice fel de capcane sau înscenări și nu pot fi reținuți în captivitate. Transformarea celui care sfidează moartea fusese atât de totală și amănunțită, încât fusese imediat azvârlit afară din lumea fapturilor anorganice.

— Ți-a spus că fapăturile anorganice sunt încă pe urmele ei? Am întrebat eu.

— Normal că o urmăresc încă, m-a asigurat Carol. Femeia mi-a spus că trebuie să aibă grijă în permanență să-și țină urmăritorii la distanță.

— Ce i-ar putea face aceștia?

— Să realizeze că este bărbat și s-o ducă din nou în captivitate, presupun. Cred că se teme de acele fapături mai mult decât ai putea să-ți imaginezi că este posibil să te temi de ceva.

Carol mi-a spus, cu nonșalanță, că femeia din biserică știa totul despre conflictul meu cu fapăturile anorganice și avea cunoștință de iscoada albastră.

— Știe totul despre tine și despre mine, a spus Carol în continuare. Și nu pentru că i-aș fi spus eu ceva, ci pentru că ea face parte din viața noastră și a vrăjitorilor dinaintea noastră. A precizat că ne-a urmărit întotdeauna pe toți, dar pe tine și pe mine în mod special.

Carol mi-a relatat cazurile pe care le cunoștea femeia și în care eu și Carol acționaserăm împreună. În timp ce vorbea, am început să simt o

nostalgie fără pereche pentru însăși persoana care se afla în fața mea: Carol Tiggs. Doream cu disperare s-o îmbrățișez. Am întins brațele spre ea, dar mi-am pierdut echilibrul și am căzut de pe bancă.

Carol m-a ajutat să mă ridic de jos și mi-a examinat, cu îngrijorare, picioarele, pupilele ochilor, gâtul și regiunea lombară. A spus că încă mai sufeream efectele șocului energetic. Mi-a sprijinit capul pe pieptul ei și m-a mângâiat, ca și cum ar fi alintat un copil care se prefăcea bolnav. După un timp, m-am simțit mai bine; am început chiar să-mi recapăt coordonarea motorie.

— Ce părere ai despre hainele cu care sunt îmbrăcată? M-a întrebat pe neașteptate Carol. Arăt prea elegantă pentru această ocazie? Ți se pare că sunt adecvat îmbrăcată?

Carol era întotdeauna extrem de frumos îmbrăcată. Dacă era ceva sigur în ceea ce o privea, acesta era gustul său ireproșabil în materie de îmbrăcăminte. Realitatea este că, de când o cunoșteam, între don Juan și ceilalți din grupul său se făcea în permanență haz pe seama faptului că singura ei calitate remarcabilă era talentul de a cumpăra haine frumoase și de a le purta cu grație și stil. Am considerat întrebarea ei foarte ciudată și am comentat-o.

— De ce ai putea fi nesigură în ceea ce privește înfățișarea ta? Asta n-a fost niciodată o problemă pentru tine. Încerci cumva să impresionezi pe cineva?

— Încerc să te impresionez pe tine, desigur, a spus ea.

— Dar nu este momentul acum, am protestat eu. Ceea ce se întâmplă în legătură cu cel care sfidează moartea este problema importantă, nu înfățișarea ta.

— Vei fi surprins să afli cât de importantă este înfățișarea mea, a râs ea. Felul cum arăt esta o problemă de viață și de moarte pentru noi amândoi.

— Ce tot spui? Îmi amintești de modul în care nagualul a pregătit întâlnirea mea cu cel care sfidează moartea. Aproape că m-a scos din minți cu vorbăria lui misterioasă.

— A fost vorbăria lui misterioasă justificată? A întrebat Carol cu o expresie extrem de serioasă.

— Cu siguranță, a fost justificată, am recunoscut eu.

— Așa este și înfățișarea mea. Fă-mi acest hatâr. Spune-mi, cum mă găsești? Plină de farmec sau lipsită de farmec, atrăgătoare, comună, respingătoare, obositoare, autoritară și dominantă?

M-am gândit puțin și mi-am stabilit aprecierea. O consideram deosebit de fermecătoare. Situația era stranie pentru mine. Nu mă gândisem niciodată conștient la farmecul ei.

— Găsesc că ești extraordinar de frumoasă, i-am spus. De fapt, ești de-a dreptul superbă.

— Atunci, înseamnă că înfățișarea mea este cea potrivită, a oftat ea.

Încercam să ghicesc care puteau fi intențiile ei, când a vorbit din nou.

— Cum a fost în tovărășia celui care sfidează moartea?

I-am relatat, pe scurt, întâmplările prin care trecusem, referindu-mă mai ales la primul vis. Am spus că eram de părere că cel care sfidează moartea mă făcuse să văd orașul acela, dar într-un alt moment, din trecut.

— Dar asta nu este posibil, a izbucnit ea. În univers nu există trecut sau viitor. Există numai momentul prezent.

— Știu precis că era în trecut, am spus eu. Biserica era aceeași, dar orașul arăta altfel.

— Gândește-te o clipă, a insistat ea. În univers există numai energie, iar energia cunoaște doar imediatul, un nesfârșit și permanent moment prezent.

— Atunci, ce crezi că s-a întâmplat cu mine, Carol?

— Cu ajutorul celui care sfidează moartea ai trecut prin cea de a patra poartă a visatului, a spus ea. Femeia din biserică te-a luat cu ea în visul ei, în intenția ei. În vizualizarea acestui oraș de către ea. Evident, ea l-a vizualizat în trecut și acea vizualizare este încă intactă în mintea ei. Tot acolo trebuie să se afle și vizualizarea actuală a orașului.

După o tăcere prelungită, Carol mi-a mai pus o întrebare.

— Ce altceva a mai făcut femeia cu tine?

I-am povestit despre cel de-al doilea vis, cel despre oraș, așa cum este el în ziua de azi.

— Ei, vezi! A zis ea. Femeia nu numai că te-a dus în intenția sa trecută, ci te-a ajutat și mai mult în trecerea prin cea de a patra poartă, făcându-ți corpul energetic să se deplaseze într-un alt loc, care există astăzi doar în intenția ei.

S-a oprit, apoi m-a întrebat dacă femeia din biserică îmi explicase ce înseamnă să intenționezi în cea de a doua atenție, dar nu-mi aduceam aminte să-mi fi și explicat ce înseamnă. Carol se referea la concepte despre care don Juan nu vorbise niciodată.

— Unde ai aflat toate aceste idei noi? Am întrebat eu, minunându-mă sincer de cât de clar îi era totul.

Pe un ton neutru, Carol m-a încredințat că femeia din biserică îi explicase o mulțime de lucruri în legătură cu toate aceste aspecte complicate.

— Acum, intenționăm în cea de a doua atenție, a spus ea în continuare. Femeia din biserică ne-a făcut să adormim; tu – aici, iar eu – în Tucson. Iar apoi, am adormit din nou în vis. Dar tu nu-ți amintești nimic despre această parte, pe când eu, da. Este vorba despre secretul pozițiilor gemene. Adu-ți aminte ce ți-a spus femeia; cel de al doilea vis este intenționare în cea de a doua atenție: singura modalitate de a trece prin cea de a patra poartă a visatului.

După o pauză mai lungă, timp în care nu am putut să articulez nici măcar o vorbă, Carol mi-a spus:

— Cred că femeia din biserică ți-a făcut, de fapt, un dar, deși nu voiai să primești vreunul. Darul ei a fost să-și adauge energia proprie la a noastră pentru a ne putea mișca înainte și înapoi pe energia actuală a universului.

Am început să freamăt de emoție. Cuvintele lui Carol veneau exact la momentul potrivit. Ea definise, pentru mine, ceva ce eu considerasem cu neputință de definit, deși nu știam ce anume. Dacă m-aș fi putut mișca, aș fi

sărit s-o îmbrățișez. Zâmbea extaziată, în timp ce eu peroram agitat despre cât de semnificative erau spusele ei pentru mine. Am comentat retoric că don Juan nu-mi spusese niciodată ceva similar.

— Poate că nu știe, a spus Carol, nu pe un ton denigrator, ci conciliator.

N-am contrazis-o. Am rămas un timp tăcut, ciudat de golit de gânduri. Apoi gândurile și cuvintele s-au revărsat din mine ca o erupție vulcanică. Prin piață circulau tot felul de oameni și, din când în când, unii se uitau lung la noi sau se opreau în fața noastră să ne privească. Trebuie să fi oferit un tablou de tot dragul: Carol Tiggs sărutându-mi și mângâindu-mi fața, în timp ce eu peroram fără oprire despre claritatea explicațiilor ei și despre întâlnirea mea cu cel care sfidează moartea.

Când am fost în stare să merg, Carol m-a condus, prin piață, la unicul hotel din oraș. M-a asigurat că nu aveam încă destulă energie ca să pot merge până la casa lui don Juan, dar că toți cei de acolo știau unde ne aflăm.

— De unde ar putea să știe unde ne aflăm? Am întrebat eu.

— Nagualul este un vrăjitor experimentat și foarte abil, a răspuns ea, râzând. El mi-a spus că, dacă te găsesc zdrobit din punct de vedere energetic, să te duc la hotel și să nu risc să traversez tot orașul, târându-te după mine.

Cuvintele ei, dar în special zâmbetul cu care le-a însoțit, m-au făcut să mă simt atât de ușurat, încât am mers mai departe într-o stare de beatitudine. Am dat colțul îndreptându-ne către intrarea hotelului, care se afla la câțiva pași în josul străzii, chiar în fața bisericii. Am trecut prin holul mohorât și am urcat scările de beton până la etajul întâi, unde am intrat imediat într-o cameră neospitalieră, pe care n-o mai văzusem niciodată. Carol spunea că mai fusesem acolo; totuși, nu-mi aminteam deloc nici de hotel, nici de cameră. Însă eram atât de obosit, că nu eram în stare să mă gândesc la asta. M-am prăbușit, pur și simplu, pe pat, cu fața în jos. Tot ce-mi doream era să dorm, însă eram prea surescitat. Erau prea multe puncte neclare, deși totul părea să fie în bună ordine. Am fost străbătut brusc de un val de excitație nervoasă și m-am ridicat în șezut.

— Eu nu ți-am spus că nu am acceptat darul celui care sfidează moartea, am zis, privind-o pe Carol. Cum de-ai știut ce-am făcut?

— Oh, chiar tu mi-ai spus, a protestat ea, așezându-se lângă mine. Erai așa de mândru de asta. A fost prima propoziție care ți-a ieșit din gură, când te-am găsit.

Acesta era, până în acel moment, singurul răspuns care nu prea mă satisfăcea. Ceea ce relata ea nu părea să fie declarația mea.

— Cred că nu ai înțeles cum trebuie spusele mele, i-am zis. Pur și simplu, nu doream să capăt nimic ce m-ar fi putut abate de la țelul său.

— Vrei să spui că nu te simțai mândru de a fi refuzat?

— Nu. Nu mă simțeam în nici un fel. Nu mai sunt capabil să simt nimic în afară de teamă.

Mi-am întins picioarele și mi-am pus capul pe pernă. Simțeam că, dacă închid ochii sau încetez să vorbesc, voi adormi pe loc. I-am povestit lui Carol cum discutasem cu don Juan, la începutul relației mele cu el, despre motivul său mărturisit de a rămâne pe calea luptătorilor. Spusese că teama îl menținea

pe linia dreaptă și de ce se temea cel mai mult era să piardă nagualul, abstractul, spiritul.

— În comparație cu a pierde calitatea de nagual, moartea este un fleac, spusese el cu o notă de autentică pasiune în voce. Teama mea de a pierde nagualul este singurul suport real pe care îl am, pentru că fără el aș fi într-o stare mai rea decât dacă aș fi mort.

I-am spus lui Carol că atunci îl contrazisese imediat pe don Juan și mă lăudasem că, întrucât sunt imun față de teamă, dacă este să rămân în granițele unei căi unice pe care s-o urmez, forța motrice, în cazul meu, trebuie să fie iubirea.

Don Juan replicase că, atunci când se producea adevărata consacrare, teama este singura stare care are sens pentru un luptător. În sinea mea, îl antipatisasem în momentul acela pentru ceea ce credeam că este tănuita sa îngustime de vederi.

— Iată că am ajuns din nou în aceeași situație, i-am spus lui Carol și uită-te la mine acum. Pot să jur că ceea ce mă impulsionează și mă ține în linia de acțiune este teama de a pierde nagualul.

Carol se uita fix la mine, cu o privire ciudată, pe care n-o văzusem niciodată la ea.

— Îmi permit să te contrazic, a spus ea încet. Frica nu-i nimic în comparație cu afecțiunea. Frica te face să fugi nebunește; iubirea te face să te miști inteligent.

— Ce tot spui acolo, Carol Tiggs? Au ajuns acum vrăjitorii să fie niște îndrăgostiți?

N-a răspuns. S-a întins lângă mine și și-a pus capul pe umărul meu. Am rămas acolo așa, în tăcere, în camera aceea ciudată și neospitalieră, un timp îndelungat.

— Eu simt ce simți tu, a spus Carol brusc. Acum, încearcă tu să simți ce simt eu. Poți s-o faci. Dar hai s-o facem pe întuneric.

Și-a întins brațul în sus și a stins lumina de deasupra patului. Dintr-o zvâcnitură m-am ridicat în poziția șezând. Mă trecuse un fior de teamă ca un curent electric. Imediat ce Carol stinsese lumina, în cameră se făcuse întuneric ca noaptea. Pradă unei mari agitații, am întrebat-o pe Carol care este cauza fenomenului.

— Încă nu ești pe deplin restabilit, a spus ea pe un ton liniștitor. Ai avut parte de o confruntare de proporții monumentale. Cufundarea atât de profundă în cea de a doua atenție te-a lăsat puțin cam zdrobit, ca să zicem așa. Sigur că este ziuă, dar ochii tăi nu se pot încă ajusta cum trebuie la lumina slabă din această cameră.

Mai mult sau mai puțin convins, m-am întins din nou în pat. Carol continua să vorbească, dar eu n-o ascultam. Am pipăit cearceafurile. Erau cearceafuri adevărate. Mi-am trecut mâinile pe rama patului. Era cu adevărat un pat! M-am aplecat și mi-am trecut palmele pe dalele reci ale pardoselii. M-am dat jos din pat și am verificat toate lucrurile din cameră și din baie. Totul era perfect normal, absolut real. I-am spus lui Carol că, atunci când stinsese lumina, avusesem senzația clară că visez.

— Mai liniștește-te, a spus ea. Termină cu prostiile astea de investigații și vino în pat să te odihnești.

Am dat la o parte draperiile de la fereastra care dădea în stradă. Afară era ziuă. În momentul în care am tras draperiile la loc, înăuntru s-a făcut iarăși întuneric beznă. Carol mă ruga să mă întorc în pat. Îi era teamă că aş putea să fug și să ajung iar în stradă, cum mai făcusem o dată. Avea dreptate. M-am culcat la loc în pat, fără să observ că nici măcar pentru o clipă nu-mi trecuse prin minte să arăt lucrurile cu degetul mic. Era ca și când noțiunea îmi fusese ștearsă din memorie.

Întunericul din camera aceea de hotel era cu totul neobișnuit, îmi dădea o senzație delicioasă de pace și armonie. Îmi dădea, totodată și o senzație de profundă tristețe, o nostalgie pentru căldura sentimentelor umane, pentru compania oamenilor. Eram mai mult decât uluit. Nu mi se mai întâmplase așa ceva până atunci. Stăteam culcat în pat, încercând să-mi amintesc dacă nostalgia aceea era un sentiment cunoscut. Nu era. Nostalgiile care-mi erau cunoscute nu vizau compania oamenilor, ci erau abstracte; ca un fel de tristețe pentru a nu fi reușit să ajung la ceva nedefinit.

— Simt că-mi pierd controlul, i-am spus eu lui Carol. Acuși o să încep să plâng de dragul oamenilor.

Credeam că ea va lua afirmația mea ca fiind comică. Intenția mea fusese să fac o glumă. Dar ea n-a spus nimic; părea să fie de acord cu ceea ce spusesem. A oftat. Fiind într-o stare de spirit labilă, m-am simțit imediat cuprins de sentimentalisme. M-am întors către ea în întuneric și am bâiguit ceva ce, într-un moment de mai mare luciditate, mi s-ar fi părut total irațional.

— Pur și simplu, te ador.

Vorbe de genul acesta erau de neconceput între vrăjitorii din breasla lui don Juan. Carol Tiggs era femeia nagual. Între noi doi nu erau necesare demonstrații de afecțiune. De fapt, nici nu știam ce simțeam unul pentru celălalt. Fuseserăm învățați de don Juan că între vrăjitori nu este nevoie și nici timp pentru astfel de sentimente.

Carol mi-a zâmbit și m-a îmbrățișat. Iar eu am fost cuprins de o iubire atât de mistuitoare pentru ea, încât, involuntar, mi-au dat lacrimile.

— Corpul tău energetic înaintează pe filamentele luminoase de energie ale universului, mi-a șoptit ea la ureche. Suntem purtați de darul de intenție al celui care sfidează moartea.

Aveam destulă energie pentru a înțelege ce spunea. Am întrebat-o chiar dacă ea însăși înțelege într-adevăr ce înseamnă asta. M-a ținut să tac și a continuat să-mi șoptească la ureche:

— Înțeleg foarte bine; darul pe care ți l-a făcut cel care sfidează moartea sunt aripile intenției. Cu ajutorul lor noi doi ne visăm într-un alt timp. Într-un vis ce va să vie.

Am împins-o la o parte și m-am ridicat în capul oaselor. Felul în care Carol enunța aceste concepte vrăjitorești complexe mă neliniștea. Ea nu avea înclinație pentru o abordare serioasă a gândirii conceptuale. Deseori glumea între noi, referindu-ne la faptul că ea nu avea minte de filosof.

— Ce-i cu tine? Am întrebat eu. Schimbarea asta a ta este ceva cu totul nou pentru mine: Carol vrăjitoarea filosof. Vorbești exact ca don Juan.

— Nu încă, a răspuns ea, râzând. Dar este pe cale să se producă. Este în curs de desfășurare, iar, când se va întâmpla, pentru mine va fi cel mai ușor lucru din lume să fiu o vrăjitoare filosof. Vei vedea. Și nimeni nu va putea explica asta, deoarece, pur și simplu, se va întâmpla.

În minte mi-a sunat un clopoțel de alarmă.

— Tu nu ești Carol! Am strigat. Ești cel care sfidează moartea și te dai drept Carol. Știam eu.

Carol a râs, câtuși de puțin tulburată de acuzația mea.

— Nu fi absurd, a spus. Vei rata lecția. Am știut că, mai devreme sau mai târziu, vei ceda și te vei lăsa în voia dorințelor tale. Sunt chiar Carol, crede-mă. Dar acum noi doi facem ceva ce n-am mai făcut niciodată: intenționăm în cea de a doua atenție, așa cum au făcut vrăjitorii din timpuri străvechi.

Nu eram convins, dar nu mai aveam energia să continuu controversa, pentru că ceva asemănător marilor vârtejuri din visatul meu începuse să mă tragă înăuntrul său. Am auzit slab vocea lui Carol, spunându-mi la ureche:

— Ne visăm pe noi înșine. Visează intenția ta despre mine. Intenționează-mă de aci înainte! Intenționează-mă în viitor!

Cu un mare efort, am reușit să-mi exprim cel mai intim gând:

— Rămâi aici cu mine pentru totdeauna – am spus cu o voce cu turație încetinită, ca un casetofon defect.

Ea mi-a răspuns ceva ce n-am înțeles. Voiam să râd de vocea mea, dar atunci m-a înghițit vârtejul.

Când m-am trezit, eram singur în camera de hotel. Nu aveam idee cât de mult timp dormisem. M-am simțit extrem de dezamăgit că n-am găsit-o pe Carol lângă mine. M-am îmbrăcat în grabă și am coborât în holul hotelului s-o caut. În plus, voiam să scap și de starea stranie de somnolență care mă mai stăpânea.

La recepție, directorul hotelului mi-a spus că tânăra care închinase camera tocmai plecase cu numai un moment înainte. Am alergat în stradă, sperând s-o ajung din urmă, dar n-am văzut-o nicăieri. Era amiază; soarele strălucea pe un cer absolut senin. Era puțin prea cald.

M-am îndreptat spre biserică. Am avut autentică, dar lipsită de emoție, surpriză să constat că în visul meu văzusem, într-adevăr, detaliile structurii ei arhitecturale reale. Cu detașare, mi-am asumat rolul propriului meu avocat al diavolului și mi-am acordat beneficiul îndoielii. Poate că don Juan și cu mine examinaserăm cândva și partea din spate a clădirii bisericii, dar eu nu-mi mai aminteam de asta. M-am gândit la această alternativă. Nu mai conta. Planul meu de validare nu mai avea, oricum, nici un sens pentru mine. Mi-era prea somn să-mi mai pese.

De acolo, am luat-o încet către casa lui don Juan, tot în ideea de a o căuta pe Carol. Eram sigur că o voi găsi acolo, așteptându-mă. Don Juan mi-a făcut o primire de parcă mă întorsesem din lumea celor morți. Atât el, cât și însoțitorii săi erau cuprinși de o agitație frenetică în vreme ce mă examinau cu nedisimulată curiozitate.

— Unde ai fost? M-a întrebat don Juan.

Nu puteam înțelege care era motivul acestei agitații. I-am spus că petrecusem noaptea la hotelul de lângă piață împreună cu Carol, pentru că nu aveam suficientă energie ca să merg tot drumul de la biserică până la casa lor, dar că ei știau deja acest lucru.

— Nu știam absolut nimic, a ripostat el tăios.

— Nu v-a spus Carol că era cu mine? Am întrebat eu, cuprins de o întunecată suspiciune, care – dacă n-aș fi fost atât de obosit – mi-ar fi stârnit imediat panica.

Nu mi-a răspuns nimeni. Se uitau cercetător unul la altul. M-am întors spre don Juan și i-am spus că impresia mea era că el o trimisese pe Carol să mă caute. Don Juan s-a plimbat un timp prin cameră fără să spună o vorbă.

— Carol Tiggs n-a fost deloc pe la noi, a spus el apoi. Iar tu lipsești de nouă zile.

Numai starea mea de oboseală m-a făcut să nu clachez la auzul acestor știri. Tonul lui don Juan și îngrijorarea manifestată de ceilalți dovedeau cu certitudine că vorbeau serios. Dar eu eram atât de amorțit, încât n-am putut replica în nici un fel.

Don Juan mi-a cerut să le povestesc în cele mai mici amănunte ce se petrecuse între mine și cel care sfidează moartea. Am fost extrem de surprins de cât de multe lucruri îmi aminteam și de cât de exact puteam relata totul, în ciuda extenuării mele. Tensiunea s-a risipit în momentul de amuzament creat când le-am povestit cât de tare râsese femeia de felul prostesc în care îmi strigam în visul ei intenția de a vedea.

— Arătarea lucrului cu degetul mic este o metodă mai bună, i-am spus eu lui don Juan, dar fără simțăminte recriminatorii.

Don Juan m-a întrebat dacă femeia mai avusese și alte reacții față de strigătele mele, în afară de râs. Nu-mi aminteam altceva, decât că se amuzase copios și că făcuse o remarcă referitor la cât de mult o antipatiza el.

— N-o antipatizez, a protestat don Juan. Doar că nu-mi place coerciția vrăjitorilor din vechime.

Adresându-mă tuturor, am spus că mie personal îmi plăcuse imens și fără nici un fel de rezerve, femeia. Și că simțisem pentru Carol Tiggs o iubire cum nu credeam că aș fi putut să simt vreodată pentru cineva. Nu părea să le facă plăcere ceea ce spuneam. Se uitau unii la alții, ca și când aș fi înnebunit, așa, dintr-o dată. Am vrut să spun mai mult, să mă explic. Dar don Juan – după părerea mea, doar ca să mă oprească să mai bâigui tâmpenii – m-a târât, pur și simplu, afară din casă, ducându-mă înapoi la hotel.

Același director, cu care vorbisem mai devreme, a ascultat cu amabilitate cum i-am descris-o pe Carol Tiggs, dar a negat categoric că ne-ar fi văzut, pe ea sau pe mine, vreodată. Le-a chemat chiar și pe cameriste; acestea au întărit spusele sale.

— Ce pot să însemne toate astea? S-a întrebat don Juan cu glas tare. Întrebarea părea să fie adresată sieși. M-a condus încetișor afară din hotel. Să plecăm din locul ăsta blestemat, a spus.

Ajunși în stradă, mi-a poruncit să nu mă întorc ca să mă uit la hotel sau la biserica de peste drum, ci să-mi țin privirea în jos. Mi-am îndreptat ochii către pantofi și, dintr-o dată, am realizat că nu mai eram îmbrăcat cu hainele lui Carol, ci cu ale mele. Totuși, oricât m-am străduit, nu mi-am putut aminti când mi-am schimbat îmbrăcămintea. Mi-am închipuit că asta trebuie să se fi întâmplat atunci când mă trezisem în camera de hotel și când, probabil, mă îmbrăcasem cu propriile mele haine, deși faptul nu era consemnat în memorie.

Mergând așa, am ajuns în piață. Înainte de a o traversa, pentru a o lua pe drumul către casa lui don Juan, i-am expus problema în legătură cu hainele. El își clătina ritmic capul, ascultând cu atenție fiecare cuvânt. Apoi s-a așezat pe o bancă și, pe un ton ce exprima o autentică îngrijorare, m-a avertizat că, pentru moment, nu aveam cum să știu ce se petrecuse în cea de a doua atenție între femeia din biserică și corpul meu energetic. Interludiul meu cu acea Carol Tiggs de la hotel fusese doar vârful vizibil la aisbergului.

— Este înspăimântător când te gândești că ai fost în cea de a doua atenție timp de nouă zile, a continuat don Juan. Pentru cel care sfidează moartea nouă zile sunt doar o secundă, dar pentru noi sunt o eternitate. Înainte de a putea să protestez, să explic sau să spun ceva, m-a oprit zicând: Gândește-te la asta. Dacă încă nu-ți poți aminti toate câte te-am învățat și le-am făcut cu tine în cea de a doua atenție, imaginează-ți cât de considerabil mai mare trebuie să fie dificultatea de a-ți aminti ceea ce te-a învățat și ce a făcut cu tine cel care sfidează moartea. Eu te-am făcut doar să treci în alt nivel de conștiință; cel care sfidează moartea te-a făcut să treci în alte universuri.

Mă simțeam umil și învins. Don Juan și cei doi însoțitori ai săi m-au îndemnat să fac un efort titanice și să încerc să-mi amintesc când anume îmi schimbam hainele. Nu puteam să-mi amintesc. În mintea mea nu mai era nimic: nici sentimente, nici amintiri. Cumva, eram în totalitate prezent acolo, în acel loc, cu ei.

Agitația lui don Juan și a celor doi însoțitori ai săi a atins paroxismul. Nu-l mai văzusem niciodată atât de deconcertat. În tot ce făcea sau spunea era întotdeauna o notă de umor, ca și când el însuși nu s-ar fi luat prea în serios. Nu și de data asta însă.

Am încercat din nou să mă gândesc, să-mi amintesc ceva ce ar fi putut să clarifice toate astea; și din nou nu am reușit, dar nu m-am simțit învins; am fost cuprins de un neverosimil optimism. Simțeam că totul decurge așa cum trebuie.

Îngrijorarea declarată a lui don Juan consta în faptul că nu știa nimic despre visatul pe care-l făcusem cu femeia din biserică. Pentru el crearea în vis a existenței unui hotel, a unui oraș, a unei Carol Tiggs, constituia numai o mostră a măiestriei vrăjitorilor din vechime într-ale visatului, posibilitățile totale ale acesteia depășind imaginația umană. Don Juan și-a deschis larg brațele și a zâmbit, în sfârșit, cu obișnuita desfătare.

— Putem doar deduce că femeia din biserică ți-a arătat cum s-o faci, a spus el rar și tărăgănat. Va fi pentru tine o misiune titanice să faci inteligibilă o manevră incoprehensibilă. A fost o mutare iscusită pe tabla de șah, efectuată de cel care sfidează moartea sub înfățișarea femeii din biserică. Ea s-a folosit de

corpul energetic al lui Carol și al tău pentru a se propulsa și a-și rupe lanțurile. Te-a obligat să-ți onorezi oferta de a-i da energie gratis.

Ceea ce spunea nu avea nici un sens pentru mine; după câte se părea însă, avea o mare importanță pentru cei doi însoțitori ai săi. Aceștia au devenit extrem de agitați. Adresându-se lor, don Juan a explicat că cel care sfidează moartea și femeia din biserică erau expresii diferite ale aceleiași energii, femeia din biserică fiind cea mai puternică și mai complexă din cele două. Preluând controlul, s-a folosit de corpul energetic al lui Carol Tiggs într-o manieră absconsă și rău intenționată, asemănătoare acțiunilor vrăjitorilor din vechime și o crease pe Carol Tiggs de la hotel, o Carol Tiggs ce era doar rezultatul intenției. Don Juan a adăugat că femeia și Carol ajunseseră, probabil, la un fel de înțelegere privind schimbul energetic în timpul întâlnirii lor.

În acel moment a părut că don Juan a fost străfulgerat de un gând. I-a fixat cu o expresie de incredulitate pe cei doi însoțitori ai săi. Aceștia se uitau când la el, când unul la celălalt. Am fost sigur că nu căutau doar o încuviințare, pentru că păreau să fi ajuns, la unison, la aceeași concluzie.

— Toate speculațiile noastre sunt zadarnice, a spus don Juan pe un ton calm și egal. Cred că nu mai există nici o Carol Tiggs. Și nu mai există nici vreo femeie în biserică. Cele două s-au unificat și au zburat pe aripile intenției, după părerea mea, în viitor. Motivul pentru care Carol Tiggs, cea din hotel, era atât de preocupată de înfățișarea ei este acela că, de fapt, ea era femeia din biserică ce te făcea să visezi o Carol Tiggs de o cu totul altă factură, o Carol Tiggs infinit mai puternică. Nu-ți amintești ce ți-a spus? „Visează intenția ta despre mine. Intenționează-mă în viitor.”

— Ce înseamnă acest lucru, don Juan? Am întrebat eu uluit.

— Înseamnă că cea care sfidează moartea a văzut calea prin care se poate elibera total. A profitat de ocazia pe care i-ai oferit-o tu. Destinul tău este destinul ei.

— Cum adică, don Juan?

— Prin intermediul lui Carol Tiggs. Dar nu-ți face griji în privința lui Carol, a adăugat el, înainte de a apuca eu să-mi exprim temerile. Are capacitatea să facă această manevră și multe alte lucruri, pe deasupra.

Simțeam cum mă apasă nemărginirea cu toată strivitoarea ei greutate. Am avut un moment de luciditate și l-am întrebat pe don Juan:

— Care va fi rezultatul tuturor acestor lucruri?

Nu mi-a răspuns imediat. M-a privit lung și scrutător din creștet până-n tălpi. Apoi a vorbit rar, formulându-și cu grijă frazele:

— Darul celui care sfidează moartea constă din posibilități nelimitate pentru visat. Una dintre acestea a fost s-o visezi pe Carol Tiggs într-un alt timp și într-o altă lume; o lume mai vastă, deschisă, fără limite, o lume unde chiar și imposibilul poate fi posibil. Asta implică nu numai faptul că vei trăi toate aceste posibilități, ci că, într-o bună zi, le vei și înțelege.

S-a ridicat și am pornit în tăcere către casa lui. Gândurile îmi alergau nebunește. De fapt, nu erau gânduri, ci imagini, un amestec de amintiri despre femeia din biserică și despre Carol Tiggs, vorbindu-mi în întunericul camerei de hotel. De vreo două ori era cât pe-acți să reușesc să condensez aceste imagini

într-un simțământ real al eului meu normal, dar a trebuit să renunț – nu aveam destulă energie pentru așa ceva.

Înainte de a ajunge acasă, don Juan s-a oprit și s-a întors cu fața spre mine. M-a scrutat din nou atent cu privirea, ca și când ar fi căutat anumite indicii în trupul meu. Atunci m-am simțit obligat să clarific lucrurile într-o problemă în care credeam că se înșela foarte tare.

— La hotel am fost cu Carol Tiggs cea adevărată, am spus eu. Pentru o clipă, chiar eu însumi am crezut că era cea care sfidează moartea, dar, după ce am analizat cu atenție totul, nu mai pot să mă mențin la această părere. A fost, într-adevăr, Carol. Într-un mod inexplicabil și teribil ea a fost prezentă în acel hotel, la fel cum am fost și eu însumi.

— Bineînțeles că a fost Carol, a încuviințat don Juan. Dar nu Carol pe care o cunoaștem noi doi. Ci o Carol din vis, așa cum ți-am spus, o Carol creată numai din intenție. Tu ai ajutat-o pe femeia din biserică să țeasă visul cu pricina. Măiestria ei a constatat în a transforma visul într-o realitate completă: arta vrăjitorilor din vechime, cel mai înfricoșător lucru care există. Ți-am spus eu că vei avea parte de lecția ce va încununa tot studiul tău din domeniul visatului, nu-i așa?

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Carol Tiggs? Am întrebat.

— Carol Tiggs a dispărut, a răspuns el. Dar într-o zi o vei descoperi pe noua Carol Tiggs, cea din camera de hotel din vis.

— Cum adică a dispărut?

— Nu mai există pe lume, a spus el.

Am simțit un val de nervozitate străbătându-mi plexul solar. Mă trezeam. Conștiința de sine începuse să-mi redevină familiară, dar încă nu aveam control deplin asupra ei. Începuse totuși să străbată prin ceața visului; mai întâi, ca un amalgam între necunoașterea celor ce se petreceau și presimțirea că nemărginirea se afla foarte aproape. Probabil că aveam o expresie de neîncredere, pentru că don Juan a adăugat pe un ton ferm:

— Acesta este visatul. Ar fi trebuit să știi că tranzacțiile încheiate în cadrul lui sunt definitive. Carol Tiggs nu mai există.

— Dar unde credeți că s-a dus, don Juan?

— Acolo unde s-au dus vrăjitorii din vremuri străvechi. Ți-am spus că darul celui care sfidează moartea constă din posibilități nelimitate de visat. Tu n-ai vrut nimic concret, așa că femeia din biserică ți-a dat un dar abstract: posibilitatea de a zbura pe aripile intenției.

SFÂRȘIT